Ὀρθόδοξος Τύπος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2015 ὁσίου Ἰωσὴφ τοῦ ὑμνογράφου, ὁσίου Νικήτα τοῦ ὁμολογητοῦ, Ἐλπιδοφόρου μάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2064

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ (ΙΩΑΝ. ιβ΄ 1-18)

Ἔξω οἱ Ἰοῦδες ἀπὸ τὴν ζωήν μας!

«ΕΙΠΕ ΔΕ ΤΟΥΤΟ... ΟΤΙ ΚΛΕΠΤΗΣ ΗΝ» (ΙΩΑΝ. ιβ΄ 6)

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου ***π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ***

ΛΙΓΟ πρὶν ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴ εἴσοδό του στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Χριστὸς ἔρχεται στὴ Βηθανία. Ἐπισκέπτεται τὸν φίλο του Λάζαρο καὶ τοὺς ἄλλους φίλους του ἐκεῖ σὲ μιὰ ἀποχαιρετιστήρια ἐπίσκεψη πρὶν ἀπὸ τὸ πάθος του. Κάποιος μάλιστα κάλεσε τὸν Χριστὸ σὲ δεῖπνο.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ δείπνου ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου Μαρία, κυριευμένη ἀπὸ τὴν μυστικὴ ἀγαλλίαση τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἀφήνει νὰ ξεχειλίσει ἡ εὐγνωμοσύνη της γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ ἀδελφοῦ της. Παίρνει, λοιπόν, ἕνα πολύτιμο μύρο καὶ ἀλείφει μ' αὐτὸ τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ ποσότητα καὶ ἡ ποιότητα τοῦ μύρου δείχνουν τὴν ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση τῆς γυναίκας πρὸς τὸν Διδάσκαλο. Γι' αὐτὸ ἡ πρωτοβουλία της, ποὺ ἔχει τὴν ἔννοια τῆς λατρείας καὶ τιμῆς πρὸς τὸν Μεγάλο Εὐεργέτη τοῦ ἀνθρώπου Χριστό, ἀσφαλῶς θὰ συγκίνησε, ὅπως συγκινεῖ καὶ σήμερα, σὰν ἐκδήλωση πίστεως καὶ εὐλαβείας.

2. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάποιος, ποὺ σκέπτεται διαφορετικά. Εἶναι ὁ σκοτεινὸς Ἰούδας, ποὺ σπεύδει νὰ κατακρίνει τὴν ἐνέργεια τῆς γυναίκας. Ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὸ μεγαλειῶδες θέαμα τῆς εὐγνωμονούσας ἀγάπης, ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος γιὰ τὴν συγκινητικὴ ἐκδήλωση, ἀφήνει νὰ φανοῦν οἱ ὑλιστικές του διαθέσεις. Δὲν τολμᾶ ὅμως νὰ ἀποκαλύψει τὸν πραγματικό ἑαυτό του. Καλύπτει τὴν στειρότητα τῆς καρδιάς του μὲ τὸ πέπλο τῆς ὑποκρισίας. Φορεῖ προσωπεῖο, φαντασμαγορικὸ προσωπεῖο. Τὸ προσωπεῖο τοῦ φιλάνθρωπου καὶ τοῦ φιλόπτωχου καὶ παρουσιάζεται διαμαρτυρόμενος (δῆθεν) χάρη τῶν πτωχῶν. «Διατὶ τοῦτο τὸ μῦρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;» Τὸ ἐπιχείρημά του φαινομενικὰ εἶναι ὀρθὸ καὶ δίκαιο. Καὶ ἐντυπωσιάζει. Καταδικάζει μίαν ἄδικη σπατάλη -ἂν ὅμως εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ θεωρηθεῖ σπατάλη ὅ,τι καθ' οἱονδήποτε τρόπο προσφέρεται στὸν Θεό! Τὰ λόγια τοῦ Ἰούδα, ἀκουόμενα σὲ κάθε ἐποχή, ἔχουν τὴν δύναμη νὰ κλονίσουν τὸν θαυμασμὸ γιὰ τὴν πράξη τῆς Μαρίας. Διατὶ κατορθώνει πρὸς στιγμὴ ὁ Ἰούδας, νὰ παρουσιάζει τὴν ἀγάπη τῆς Μαρίας σὰν ἀδικία, καὶ τὴν ἀρετή της σὰν κακία. Τὸν ξεσκεπάζει ὅμως ὁ ἱ. Εὐαγγελιστής: «Εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζε». Εἶναι σαφὴς ἡ ἀπουσία κάθε δυνατότητας σχέσεως ψυχικῆς μεταξὺ Μαρίας καὶ Ἰούδα. Αὐτὸς προφασίζεται τὸν φιλόπτωχο («προσχήματι δῆθεν εὐλαβείας» λέγει ὁ Χρυσόστομος), ἐνῷ κατ' οὐσίαν δὲν σκέπτεται καὶ δὲν ἀγαπᾶ τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Αἱ προεργασίαι συνεχίζονται ἀλλὰ αἱ προβλέψεις εἶναι δυσοίωνοι

ΕΝΤΕΙΝΟΝΤΑΙ ΟΛΟΕΝ ΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Φλέγοντα θέματα παραμένουν ἀκόμη ἀνοιχτά, ἐνῷ καλλιεργεῖται κλῖμα ὅτι ὅλα βαίνουν ὁμαλῶς, παρὰ τὸ ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη τὰ ἀντιλαμβάνεται ὡς συμβαίνοντα «ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ».

Ἂν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ νὰ προχωρήση εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον, δὲν δὰ πρέπη νὰ ὑπάρξη μεγαλυτέρα διαφάνεια κατὰ τὰς προεργασίας;

Ο π. ΜΑΡΚΟΣ ΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ ΤΗΣ «ΚΛΙΜΑΚΟΣ» ΤΟΥ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Ὁ ἁγιώτατος π. Μᾶρκος Μανώλης: Σχολὴ Ὀρθοδοξίας*

Τοῦ ***Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ἐ. Βολουδάκη,*** *Προϊσταμένου Ἱ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων*

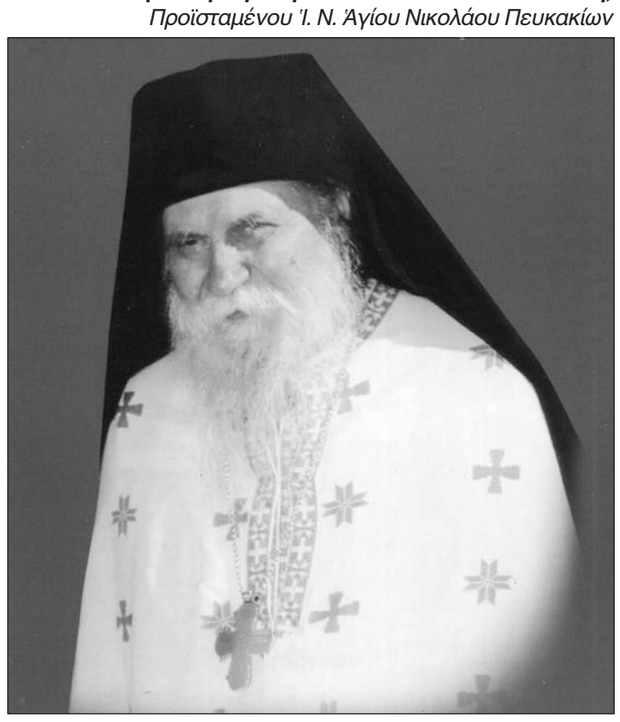

ΑΣΦΑΛΩΣ πολλοὶ ἀπόψε θὰ θέλαμε νὰ δοῦμε τὸν π. Μᾶρκο, δὲν θὰ θέλαμε νὰ ἀκούσουμε λόγια. Νὰ ἀκούσουμε λόγια, τὰ ὁποῖα δὲν βγαίνουν ἀπὸ ψυχὴ ἁγία. Ὅμως πιστεύουμε ὅτι ὁ π. Μᾶρκος εἶναι παρών, γιατὶ ὁ ἴδιος ἁγίασε καὶ αὐτὴ τὴν αἴθουσα καὶ αὐτὸ τὸ κτήριο καὶ ὅλη τὴν προσπάθεια ποὺ συνδέεται μὲ αὐτὸ τὸ χῶρο.

Δὲν σᾶς κρύβω ὅτι καὶ ἐγὼ πολὺ σπάνια πλέον ἔρχομαι σ' αὐτὸ τὸ χῶρο, γιατὶ ὑποφέρω ἀρκετά, ὅταν ἔρχομαι. Ὄχι γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι τώρα δὲν εἶναι ἄνθρωποι ποὺ συνεχίζουν τὸ ἔργο του, ἀλλὰ γιατὶ τὸ κάθε τι μοῦ θυμίζει ἐκεῖνον καὶ ἡ σωματική του ἀπουσία εἶναι γιὰ μένα πολὺ μεγάλη ἀπώλεια. Ὡστόσο παρὰ τὶς δυσκολίες ποὺ ἔχουμε, παρότι σωματικὰ δὲν τὸν βλέπουμε ἀνάμεσά μας, νομίζω ὅτι ἀφοῦ εἴμαστε χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι καὶ μάλιστα μαθηταὶ τοῦ πατρὸς Μάρκου, πρέπει νὰ πιστεύουμε περισσότερο στὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ παρὰ στὴν δική μας μικρότητα καὶ ἀσημαντότητα καὶ γι'αὐτὸ θὰ τολμήσω νὰ πῶ κάποια λόγια ἀπόψε ὄχι δικά μου, γιατὶ ὅπως ξέρετε καὶ σεῖς καὶ ἐγὼ καὶ πολλοὶ ἄλλοι, δυσκολευόμαστε πολὺ νὰ συνειδητοποιήσουμε καὶ τὶς ἁμαρτίες μας ἀκόμη. Δὲν μποροῦμε, παρότι εἶναι ἔργα δικά μας, ἔχουμε τόσο πολὺ σκληρυνθεῖ, ὥστε δὲν μποροῦμε μόνοι μας καὶ χρειαζόμαστε καθοδηγητικὰ βιβλία, γιὰ νὰ μᾶς ὑποδείξουν τὸ ποῦ σφάλαμε, τὸ ποιὲς ἀσθένειες ἔχει ἡ ψυχή μας, πολὺ περισσότερο δυσκολευόμεθα ἤ μᾶλλον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐντοπίσουμε, νὰ γνωρίσουμε τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἁγίων. Ἀφοῦ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀθλίων ψυχῶν μας δὲν μποροῦμε νὰ διακρίνουμε, καταλαβαίνουμε ὅλοι πόσον ἀδύνατον εἶναι, νὰ διαγνώσουμε καὶ νὰ κατανοήσουμε τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἁγίων.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσω καὶ ἐγὼ τὸ βιβλιαράκι μου, ὅπως καὶ σεῖς χρησιμοποιεῖτε βιβλιαράκια κατὰ τὴν ἐξομολόγηση, ποὺ ἔχετε καταγράψει ἡ ποὺ ἔχουν οἱ ἅγιοι Πατέρες ὑποδείξει καὶ ἔχετε ἐπισημάνει τὰ ἁμαρτήματά σας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε καὶ μένα νὰ χρησιμοποιήσω τὸ βιβλιαράκι μου ἀπόψε καὶ νὰ προσπαθήσω μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου ποὺ ἑορτάζει σήμερα, ὄχι ἀπὸ σύμπτωση ἀλλὰ κατὰ θεία εὐλογία, τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς «Κλίμακος», μὲ τὴν βοήθειά του καὶ μὲ τὴν πνευματικὴ «Κλίμακα» ποὺ μᾶς παρέδωσε νὰ προσπαθήσουμε νὰ προσεγγίσουμε λίγο τὸν «κρυπτὸν τῆς καρδίας ἄνθρωπον», π. Μᾶρκο.

Εἶναι περιττὸν νὰ πῶ ὅτι πρέπει νὰ γραφοῦν ὁλόκληρα βιβλία, γιὰ νὰ περιγράψουμε τὰ ἀπερίγραπτα χαρακτηριστικὰ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Ἀπόψε ἄς ποῦμε ὅτι θὰ ἀναφέρουμε τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων καὶ ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς μπορεῖ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Πίνακα νὰ γράψει καὶ τὸ δικό του βιβλίο μὲ βάση τὶς δικές του ἐμπειρίες, τὴ δική του σχέση ποὺ εἶχε μὲ τὸν π. Μᾶρκο. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἔχουν αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικό, νὰ γίνονται οἰκεῖοι στὸν καθένα μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὁ καθένας νὰ ἔχει τὴν αἴσθηση ὅτι μόνο μὲ αὐτὸν σχετίζεται. Εἶναι τὸ ἴδιο ποὺ αἰσθανόμεθα ὅλοι, ὅταν ἀπευθυνόμεθα στὸν Θεό. Νομίζουμε, καὶ ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι ἡ σχέση μας, ὅτι ἐμεῖς καὶ ὁ Θεὸς μόνο ὑπάρχουμε στὸν κόσμο, κατὰ τὸ ἁγιοπατερικὸ «ἐὰν μὴ εἴπῃ ἄνθρωπος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὅτι ἐγὼ μόνος καὶ ὁ Θεὸς ἐσμὲν ἐν τῷ κόσμῳ οὐχ ἕξει ἀνάπαυσιν».

Ὁ π. Μᾶρκος δὲν ρώτησε ποτέ, τὶ λέγουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ μένα; Ποιὸς νομίζουν ὅτι εἶμαι; Ὡστόσο οἱ ἄνθρωποι ἔλεγαν καὶ λένε πολλὰ γιὰ τὸν π. Μᾶρκο, ἀλλὰ πολὺ λίγα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ὁ π. Μᾶρκος γιατί, ὅπως εἶπα καὶ πρίν, ὅσο καὶ νὰ προχωροῦμε καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ περιγράψουμε, νὰ καταγράψουμε τὰ ἅγια χαρακτηριστικά,ἡ εἰκόνα χάνεται καὶ οἱ λέξεις καὶ τὰ λόγια δὲν μποροῦν νὰ βροῦν τὸν εἰρμό, ὥστε νὰ κατακρατήσουν αὐτὴ τὴν περιγραφή.

Ὁ π. Μᾶρκος, μποροῦμε νὰ ποῦμε, εἶναι μία κλῖμαξ ἀρετῶν. Καὶ εἶναι κλῖμαξ ἀρετῶν, γιατὶ δὲν ἀνέβηκε ἁπλῶς τὴν κλίμακα, ἀλλὰ βοήθησε καὶ βοηθεῖ καὶ ὅποιον θέλει νὰ ἀνεβεῖ αὐτὴ τὴν κλίμακα. Εἶναι ὁδηγὸς τυφλῶν ἀλλὰ καὶ ὁδηγὸς βλεπόντων.

Εἶναι πάρα πολὺ μεγάλο κρῖμα καὶ οἰκτείρω τὸν ἑαυτό μου, διότι παρότι τὸν συναναστράφηκα πέραν τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν, δὲν κατόρθωσα νὰ ἀντιγράψω τίποτε ἀπὸ αὐτὸν παρὰ μόνον **νὰ τὸν ἀγαπήσω** μὲ ἕνα τρόπο ποὺ πιστεύω ὅτι μοῦ δίνει τὴν ἐλπίδα νὰ προσδοκῶ τὴν πιὸ οὐσιαστικὴ σχέση μαζί του κάποια μέρα.

Ὁ π. Μᾶρκος, γιὰ νὰ χειραγωγηθοῦμε μὲ τὴν «Κλίμακα» τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, ὑπῆρξε πρῶτα ἀπ' ὅλα **μοναχὸς τέλειος,** ὄχι ἁπλῶς ὅπως θεωρεῖ τὸν μοναχὸ ὁ εὐσεβὴς κόσμος, ἀλλὰ ὅπως τὸν περιγράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης, καὶ αὐτὸ εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ προϋπόθεση τῆς πραγματικῆς ἀποταγῆς τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀπομακρυνθεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸν κόσμο.

Γνωρίζουμε πολλοὺς ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν τύρβη τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δὲν κα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Οἱ στῦλοι τῆς Πίστεως

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ μας οἱ ἄνθρωποι εἶναι κυριολεκτικὰ αἰχμάλωτοι στὰ ἐφήμερα καὶ μάταια τῆς ζωῆς καὶ καλοῦνται συχνὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν διάφορα σοβαρὰ προβλήματα μὲ τίς ἀντιλήψεις ποὺ κυριαρχοῦν, ἀδιαφορώντας προκλητικὰ γιὰ τὸ παρελθόν καὶ τὴν ἱστορική μνήμη, δηλαδὴ πῶς εἶχαν ἀντιμετωπιστεῖ ἴδια προβλήματα σέ παλαιότερες ἐποχές, οἱ ὁποῖες ἦταν πιὸ δύσκολες ἀπὸ τίς σημερινές. Αὐτὸ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐπικρατεῖ ἐπιπολαιότητα στίς κρίσεις καί ἀποφάσεις καί οἱ λύσεις ποὺ δίνονται νὰ εἶναι ἐλλειπεῖς, ἄδικες καί τελικὰ ἐσφαλμένες. Τὰ ἴδια συμβαίνουν καί στὴν ἀντιμετώπιση τῶν ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων. Ἀγνοεῖται ἡ ἱστορία καί ἀντιμετωπίζονται τά προβλήματα μέ ἀντιπαραδοσιακές μεθόδους καί κοσμική νοοτροπία, ἐνῶ γνωρίζουμε τίς καθαρές καί θεοφιλεῖς λύσεις ποὺ εἶχαν δοθεῖ παλαιά. Μέ τόν τρόπο αὐτὸ ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διαφυλάσσει τήν ἀκεραιότητα τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἕνα ἀπό τά μεγάλα προβλήματα ποὺ καθημερινά ἀπασχολεῖ τήν Ἐκκλησία εἶναι ὁ οἰκουμενισμός, δηλαδὴ τό ὄχημα ποὺ κυρίως χρησιμοποιεῖ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο προκειμένου νά πετύχει τήν ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν», ἀδιαφορώντας γιά τίς μεγάλες δογματικές διαφορές ποὺ τίς χωρίζουν καί περιφρονώντας τούς ἱερούς κανόνες καί τήν παράδοση τῆς Ὀρθοδοξίας. Περιφρονεῖ ἀκόμα καί τούς ὁσιομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι μαρτύρησαν χάριν τῆς πίστεως. Πρόκειται γιά τά θύματα τῶν ἀδίστακτων λατινοφρόνων «ὀρθοδόξων».

Οἱ ἀντιδράσεις τοῦ λαοῦ στίς ἀποφάσεις καί τίς ἐνέργειες τῶν οἰκουμενιστῶν εἶναι ἀκόμα «ὑποτονικές, παρόλο ποὺ συμβαίνουν φοβερά καί προκλητικά πράγματα. Ὑποτονικές, δυστυχῶς, εἶναι καί στό Ἅγιον Ὄρος, ὄχι γιατί συμφωνοῦν οἱ ἁγιορεῖτες πατέρες μέ τόν οἰκουμενισμό, ἀλλά γιατί κυριαρχεῖ ὁ φόβος καί ἡ ἀπειλή. Φοβοῦνται νά διαφοροποιηθοῦν δημοσίως ἀπό τόν μεγάλο ποιμένα καί δεσπότη κ. Βαρθολομαῖο. Τελικά ὁ φόβος εἶναι ὑπερβολικός. Ὅταν διαμαρτύρεται ἕνας ἡγούμενος, ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος, ἐάν ὅμως πέντε ἡγούμενοι δήλωναν εὐθαρσῶς ὅτι διαφωνοῦν μέ τόν οἰκουμενισμό καί τίς δραστηριότητες τοῦ Πατριάρχη, ἡ κατάσταση θά ἦταν διαφορετική στό Ὄρος, ἀφοῦ ὁ φόβος θά εἶχε μεταφερθεῖ στό Φανάρι! Τόνωση σέ μιά τέτοια γενναία στάση μπορεῖ νά δώσει καί τό παράδειγμα τῶν ἁγιορειτῶν ὁσιομαρτύρων τοῦ 13ου αἰώνα, ὅταν ὁ αὐτοκράτορας Μιχαήλ ὁ Η΄ ὁ Παλαιολόγος ὑπέγραψε στή Λυών τό 1274 τήν ψευδοένωση μέ τούς Λατίνους προκειμένου νά ἐξασφαλίσει τήν ὑποστήριξη τοῦ Πάπα, γιά νά μπορέσει νά ἀνασυγκροτήσει τήν αὐτοκρατορία. Εἶναι συκλονιστικά τά ὅσα συνέβησαν τότε στό Ἅγιον Ὄρος, τά ὁποῖα φανερώνουν ὅτι στά θέματα τῆς πίστης πρέπει νά εἴμαστε σταθεροί, ἀγέρωχοι καί ἀποφασισμένοι.

Στό ὡραιότατο καί ἄκρως ἀποκαλυπτικό τεῦχος πού κυκλοφόρησαν τό 2014 ἁγιορεῖτες πατέρες μέ τίτλο «Ἅγιον Ὄρος, διαχρονική μαρτυρία στούς ἀγῶνες ὑπέρ τῆς Πίστεως» περιγράφονται καί τά ἐγκλήματα πού διεπράχθησαν στό Ὄρος τήν ἐποχή ἐκείνη. Μεταφέρω τό σχετικό ἀπόσπασμα:

«Ὁ Μιχαήλ Η΄, ἀποφασισμένος νά ἐπιβάλει τήν ἕνωση μέ κάθε τρόπο, σέ συνεργασία μέ τόν λατινόφρονα Πατριάρχη Ἰωάννη ΙΑ΄ Βέκκο (1275-1282) στράφηκε μέ μανία ἐναντίον τῶν Ἀγιορειτῶν. Οἱ δύο λατινόφρονες ἡγέτες Ἐκκλησίας καί Πολιτείας μετέβησαν στό Ἅγιον Ὄρος μέ παπική ἐπικουρία, γιά νά ἀναγκάσουν τούς Ἁγιορεῖτες νά δεχθοῦν τήν ἕνωση.

Οἱ Μονές Μεγίστης Λαύρας καί Ξηροποτάμου ὑπέκυψαν πρός στιγμήν στήν βία τῶν λατινοφρόνων καί ἀποδέχτηκαν τήν βδελυρή ψευδοένωση.

Οἱ Μοναχοί τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων ἀντιστάθηκαν μέ ἄκαμπο καί ἀδιάλλακτο φρόνημα. Ἤλεγξαν μέ αὐστηρότητα καί παρρησία τόν δυσσεβῆ βασιλέα καί τούς ὁμόφρονές του ὡς αἱρετικούς καί παράνομους. Ὁ Μιχαήλ ἐξοργισμένος ἔδωσε ἐντολή στούς στρατιῶτες του νά βάλουν σ' ἕνα πλοῖο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἀπάντησις εἰς παραπλανητικὸν φυλλάδιον τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ» ἐν ὄψει τοῦ Πάσχα.** *Τοῦ Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Κολλᾶ.* Σελ. 8
- **Σεβ. Μητρ. Καλαβρύτων: «Χωρᾶνε Χριστὸς καὶ Μωάμεθ στὸν ἴδιο θεολογικὸ διδακτικὸ χῶρο;».** Σελ. 8
- **Εἰς τὰ φρικτὰ πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.** *Τοῦ* ***μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη.*** Σελ. 5
- **Οἱ Κροῖσοι ποὺ μᾶς ἔρριξαν εἰς τὴν κρίσιν, τί θὰ κάνουν εἰς τὴν ἐσχάτην Κρίσιν;** *Τοῦ* ***Δρ Χαραλάμπη Μ. Μπούσια.*** Σελ. 4

Ἡ καταδυνάστευσις τοῦ αὐτονοήτου

Διανύσαμε τὴν ἐφετινὴ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ καὶ ἤδη εἰσοδεύουμε στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα χωρὶς ὅμως νὰ ἔχουμε πραγματικὰ κατηχηθῆ στὸ νόημα τῆς περιόδου αὐτῆς. Ἀκούσαμε πολλὰ καὶ διαβάσαμε ἀκόμα περισσότερα στὰ δίκτυα ἐνημέρωσης διὰ τὴν μετάνοια, ἀλλὰ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἄγγιζε γενναῖα τὸ θεολογικό της βάθος καὶ γι' αὐτὸ καὶ τὸ βίο μας. Ἄραγε γιατί; Μήπως εἶναι ὑπερβολικὴ ἡ ἐκτίμηση αὐτή;

Ἡ πρώτη αἰτία εἶναι ὅτι ὁ λόγος περὶ μετανοίας τὶς περισσότερες φορὲς συντελοῦνταν ὑπὸ τὸ βλέμμα δημοσιότητος ἐντὸς ἱερῶν ναῶν ὅπου τελέστηκε κατανυκτικὸς ἑσπερινὸς μὲ κάποιες φορὲς ὡς πάρεργο τὴν ὁμιλία περὶ μετανοίας. Ἂν προϋπόθεση τῆς μετανοίας εἶναι τὸ νὰ εἰσέλθη κανεὶς εἰς ἑαυτόν, δυστυχῶς ναοὶ κατάμεστοι στὸ φῶς, μὲ φωνασκοῦντες διὰ τὴν παρουσία ἐπισκόπου ἱεροψάλτες καὶ φωτογράφους μὲ ἐνοχλητικὰ φλὰς δὲν εἶναι εὔκολο νὰ προάγουν μία τέτοια κατάσταση. Μᾶλλον τὴν ἀποτρέπουν ἢ ἀκόμη χειρότερα μᾶς καλλιεργοῦν μία ἐντύπωση -καὶ δὴ παραπλανητικὴ- περὶ τῆς μετανοίας, ἐνῷ αὐτὴ εἶναι στάση, ὄχι ἔννοια, ποὺ συμπληρώνεται ἀπὸ τὸ λειτουργικὸ ὅλον, δηλ. τὸν τρόπο ποὺ συμμετέχουμε στὶς ἀκολουθίες.

Δεύτερον ἀντὶ οἱ εἰκόνες τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπαράμιλλων προτύπων μετανοίας, νὰ δεσπόζουν, ἐπισκιάστηκαν ἀπὸ τὶς ποικίλες φωτογραφίες. Μία εἰκόνα εἶναι χίλιες λέξεις, ἀλλὰ δυστυχῶς χίλιες λέξεις ἐν μέσῳ περιόδου περισυλλογῆς εἶναι μᾶλλον βαττολογία βδελυκτὴ ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐπισκιάστηκαν, διότι ἀντὶ νὰ δοθῆ ἔμφα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Η ΕΓΕΡΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Τό Σάββατον πρό τῶν Βαΐων ἑορτάζομεν τήν ἔγερσιν τοῦ ἐν τάφῳ τετραημέρου, ἁγίου καί δικαίου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἡ πάντων χαρά, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς ἡ ζωή, τοῦ κόσμου ἡ ἀνάστασις, τοῖς ἐν γῇ πεφανέρωται, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι, καὶ γέγονε τύπος τῆς Ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεσιν.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Ἡ πανθρησκεία ὕβρις καὶ βλασφημία

Τοῦ ***κ. Μιχαὴλ Ἐ. Μιχαηλίδη,*** *Θεολόγου*

Εἶναι πολυδιάστατη καί διαχρονική, ἡ σημασία τοῦ προμηθεϊκοῦ συμβόλου στήν ἀνθρώπινη ἱστορία. Εὐεργέτης μέν ὁ Προμηθέας ἀλλ' ἀπουσιάζει ὁ Θεός ἀπ' τό ἔργο καί τή ζωή του. Δέν τό 'χει γιά τίποτε, νά φωνάξει σέ στιγμή παροξυσμοῦ: "μισῶ ὅλους τούς θεούς"!

"Ὅταν ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀποστασίας - σάν τή δική μας - χρεωκοπήσει καί πάρει τόν κατήφορο, τίποτε δέν τόν συνεφέρνει. Τραγωδία κατάντησε ἡ ἐποχή μας. Ἄνομη καί παράνομη καί αντίχριστη. Θέλησε νά φτιάξει δικό της "εὐαγγέλιο" πού τό κακό νά λέγεται καλό, τό ἀνήθικο νά λέγεται ἠθικό, ὁ ἄντρας νά γίνεται γυναίκα καί ἡ γυναίκα νά γίνεται ἄντρας, ὥστε τά δύο γένη νά μετονομάζονται "οὐδέτερο γένος"! Ἡ Νεοεποχίτικη καί σατανική παγκοσμιοποίηση, καταργεῖ τή μία θρησκεία καί ἐπιβάλλει τήν πολυθρησκεία. Δέ θέλει ὀρθόδοξους ἱερεῖς στά σχολεῖα οὔτε Γάμους οὔτε Μυστήρια οὔτε κι αὐτή τήν ταφή. Προτιμοῦν τήν ἀποτέφρωση, γιά νά μή τούς θυμίζουν πώς ὑπάρχει καί ἄλλη ζωή... ὁπότε, ἀλλοίμονό τους!

Μεθυσμένοι ἀπ' τόν ἀμοραλισμό καί τόν ἀθεϊσμό τῆς ἀνώμαλης ζωῆς τους, ἀπαιτοῦν, μέ ὑποκρισία καί μέ ὄργανο τήν Ἐκκλησία, τήν ἕνωση-ὄχι μόνο τῶν χριστιανῶν - ἀλλά καί ὅλων τῶν θρησκειῶν, ὥστε στό τέλος νά μή ξέρει κανείς τί πιστεύει! Τούτη ὅμως ἡ πανθρησκεία περνάει μόνο μέσον τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἄλλο διαβολικό τέχνασμα, πού δέ ξανάγινε ποτέ, τουλάχιστο, στήν Ὀρθοδοξία. Γιαυτό καί οἱ ἄθεοι καί ἀντίχριστοι πολιτικοί τῆς Δύσης, προσποιοῦνται τόν εὐσεβῆ, γιά νά ἐπιτύχουν τήν παγκοσμιοποίηση, καί μέ αὐτή, τή σατανική πανθρησκεία. Ἀλλά τέτοια πανθρησκεία δέ θά 'ναι παρά ἔσχατη ὕβρις καί βλασφημία. Μή τά βάζουμε μέ τό Θεό, διότι, καθώς λέγει: "Ἐγώ γάρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, Θεός ζηλωτής... (Ἐξόδ. Κ΄ 5). Ἀποστρέφεται τούς δίψυχους καί ὑποκριτές.

**Τά γεγονότα πιά εἶναι γνωστά σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Ἡ ἀνθρωπότητα φαίνεται πώς βρίσκεται στίς παραμονές τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί ἐνῶ γίνεται τόσος λόγος γιά τόν διαχριστιανικό καί διαθρησκειακό οἰκουμενισμό, πού ἔρχονται σέ εὐθεῖα ἀντίθεση μέ τήν Ὀρθόδοξή μας Πίστη, ὁ Οἰκουμενικός μας Πατριάρχης - παρά τίς παγκόσμιες τ

Γεγονότα καὶ σχολία

Πνευματικοὶ προβληματισμοὶ ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ μας εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα

ΟΔΕΥΟΥΜΕ μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα, στὴν ἱερότερη χρονικὴ περίοδο τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ βιώσουμε τὰ Ἄχραντα Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα γιὰ χάρη μας, ἑκών, ὑπέμεινε. Νὰ τὰ ζήσουμε ὀντολογικὰ καὶ ὄχι ἁπλὰ συναισθηματικὰ ἢ ἐθιμικά, ὅπως τὰ βιώνει ὁ πολὺ κόσμος, «κεκαθαρμέναις διανοίαις», ὅπως μᾶς προτρέπει ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος. Καλούμαστε, ὅπως, «συμπορευθῶμεν αὐτῷ καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ», διότι ἔτσι θὰ νοιώσουμε στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μας τὸ ἄμετρο ὕψος τῆς θείας εὐσπλαγχνίας. Ὁ Λυτρωτὴς μας Χριστὸς πλημμυρισμένος ἀπὸ ὑπέρμετρη ἀγάπη γιὰ τὸ πλάσμα Του τὸν ἄνθρωπο, καταδέχτηκε νὰ γίνει ὅμοιος μὲ αὐτὸν καὶ νὰ ὑποστεῖ τὸν ἐπονείδιστο σταυρικὸ θάνατο. Ἡ ἀνθρώπινη ἁμαρτωλότητα ἔφτασε στὴ ἔσχατη κατάντια, νὰ καταδικάσει τὸ Θεὸ σὲ θάνατο καὶ ὁ Θεὸς ἔφτασε στὸ ὑπέρτατο σημεῖο τῆς ἀγάπης, νὰ χρησιμοποιήσει τὸ δικό Του θάνατο, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει γιὰ ἐκεῖνον τὴν ἀθανασία! Γι' αὐτὸ ψάλλουμε μὲ δάκρυα μετανοίας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Λυτρωτή μας Χριστό: «Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου τῷ τιμίῳ σου Αἵματι, τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθείς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι». Δὲν ἔχουμε ἄλλο τρόπο νὰ ἐξοφλήσουμε τὴν ἀπολύτρωσή μας, παρὰ μόνο μὲ τὸ ἄνοιγμα τῶν πηγῶν τῶν δακρύων μας, κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου! Καλὴ Ἁγία Μεγάλη Ἑβδομάδα, Καλὴ καὶ εὐλογημένη Ἀνάσταση!

Ἀπίστευτον: Δαιμονικὴ φεμινίστρια ἔκανεν ἔκτρωσιν, ἐπειδὴ τὸ ἔμβρυόν της ἦτο ἀρσενικόν!

ΤΟ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ κίνημα ὄχι μόνον δὲν προωθεῖ τὰ πραγματικὰ συμφέρονται τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ ἀπώτερος στόχος του εἶναι ἡ καταστροφὴ τῶν ἰδίων τῶν γυναικῶν καὶ τῆς κοινωνίας. Κι' αὐτὸ διότι ὁ φεμινισμὸς εἶναι ἀπότοκος τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ τοῦ μηδενισμοῦ. Δεῖτε μία ἀπίστευτη ἐνέργεια μιᾶς ἡγέτιδας τοῦ φεμινιστικοῦ κινήματος, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὸ δαιμονικὸ μῖσος τοῦ φεμινισμοῦ κατὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου: «Μία φεμινίστρια παραδέχθηκε ὅτι ἔκανε ἔκτρωση τὸ μωρό της ἐπειδὴ ἦταν ἀγόρι, δηλώνοντας ὅτι "δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φέρει ἕνα ἄλλο τέρας στὸν κόσμο" καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασή της "κάνει τὴ διαφορά". Ἡ ἀμερικανίδα φεμινίστρια ὀνόματι Λάνα δήλωσε πὼς ὅτι ἀφοῦ ἀνακάλυψε ὅτι τὸ ἀγέννητο μωρό της ἦταν ἀρσενικό, ἄρχισε νὰ "κλαίει στὴ σκέψη" ὅτι μὲ αὐτὸ "θὰ καταραστεῖ τὸν κόσμο" καὶ ἀποφάσισε ὅτι μὲ μία ἄμβλωση θὰ διορθώνονταν τὰ πράγματα". Ἀπόλυτα πωρωμένη ἔκλεισε τὴ δήλωσή της πὼς "Ἐὰν ἡ κατάρα ἔρθει ξανὰ θὰ κάνω ἀκριβῶς τὸ ἴδιο πράγμα"» (ἱστολ.redskywarning.gr)! Ἔχουμε ἄδικο ὅταν λέμε ὅτι ἡ ἀποκτήνωση εἶναι ἀδόκιμος ὅρος, ὅταν θέλουμε νὰ ὁρίσουμε τέτοιες ἁμαρτίες, ἀφοῦ τὰ ζῷα, ὄχι μόνον δὲν σκοτώνουν τὰ παιδιά τους, ἀλλὰ θυσιάζουν καὶ τὴ ζωή τους, γιὰ νὰ τὰ προστατέψουν; Σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ ζῷα ὁ ἀθεϊστικὸς καὶ μηδενιστικὸς φεμινισμὸς δολοφονεῖ, καὶ μάλιστα ἀνυπεράσπιστα ἀνθρώπινα ἔμβρυα!

Ἀντιπαπικὴ ἢ φιλοπαπικὴ ἡ σύγχρονος φρενίτις;

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ τὸ ἁμαρτωλὸ Βατικανὸ παρουσιάσει ἐμφανῆ σημάδια πρωτοφανοῦς σήψεως, καὶ καταρρεύσεως, ἔρχονται οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστὲς νὰ «βάλουν πλάτη» καὶ νὰ περισώσουν ὅ,τι μποροῦν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἁμαρτωλὸ ἐρείπιο. Ὁ λόγος γιὰ τὸν γνωστὸ Μέγα Πρωτοπρεσβύτερο τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, π. Γ. Τσέτση, ὁ ὁποῖος «ξεσπάθωσε» ἐναντίον τῶν «Λατινοφάγων» Ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι ἄσκησαν τὴν ἐπιβεβλημένη κριτικὴ στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἀργολίδος κ. Νεκτάριο, ὁ ὁποῖος παρέστη καὶ μίλησε σὲ παπικὴ «φιέστα» παρουσίασης βιβλίου τοῦ πάπα. Ἐναντίον τῆς «ἀντιπαπικῆς φρενίτιδας ποὺ μαίνεται, ἐδῶ καὶ πολὺ καιρό, στοὺς θεμελιοκρατικοὺς κύκλους τοῦ Ἑλλαδικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ χώρου», ὅπως τόνισε σὲ ἄρθρο του. Τὸν πείραξε «ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἀντιμετωπίσθηκε ἕνας σώφρων Ὀρθόδοξος Ἱεράρχης, ἐπειδὴ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐκφράσει μία γνώμη». Δὲν κάνει ὅμως τὸ κόπο νὰ μᾶς πεῖ τί εἶπε ὁ «σώφρων Ὀρθόδοξος Ἱεράρχης», ὅταν κυριολεκτικὰ ἀποθέωσε τὸν αἱρεσιάρχη πάπα Φραγκίσκο, παρουσιάζοντάς τον ὡς πρότυπο χριστιανοῦ ποιμένα καὶ τὸ βιβλίο του ὡς ἐγχειρίδιο ποιμαντικῆς χριστιανικῆς διακονίας, αἴροντας καὶ τὶς τελευταῖες ἐπιφυλάξεις του περὶ τῆς κακοδοξίας τοῦ παπισμοῦ! Ρωτᾶμε τὸν Μέγα Πρωτοπρεσβύτερο (σ.σ. ὑπάρχουν καὶ ἐλάσσονες πρωτοπρεσβύτεροι;): Γνωρίζει ἡ πολυπραγμοσύνη του, παρόμοια περίπτωση στὴν ἐκκλησιαστική μας ἱστορία, ὀρθοδόξου ἐπισκόπου, νὰ ἀποκαλεῖ ἀληθινὸ ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας κάποιον αἱρετικὸ καὶ νὰ συστήνει τὰ αἱρετικά του συγγράμματα γιὰ ἀνάγνωση τῶν πιστῶν; Ἐὰν ἦταν ὄντως ὁ συγκεκριμένος ἐπίσκοπος, «σώφρων Ὀρθόδοξος Ἱεράρχης», εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχει καὶ νὰ μιλήσει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ τὸν ἀμετανόητο αἱρεσιάρχη, ἰησουίτη πάπα; Μήπως ἡ φρενίτιδα, ποὺ βλέπει ὁ Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος, βρίσκεται στὸν «ξεσαλωμένο» οἰκουμενισμὸ καὶ δὲν εἶναι ἀντιπαπική, ἀλλὰ φιλοπαπική; Ἂν μπορεῖ καὶ θέλει, ἂς τὸ ψάξει!

Βαρθολομαῖος: «Εἶμαι ὁ πνευματικὸς πατὴρ τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὀρθοδόξων πιστῶν»!

ΑΛΛΟ καὶ τοῦτο: Μελετώντας τὸ μήνυμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου γιὰ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, διαβάσαμε καὶ ἐτούτη τὴν ἀξιοπερίεργη φράση: «Ὅθεν, προτρεπόμεθα καὶ παρακαλοῦμεν, ὡς πνευματικὸς Πατὴρ τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὀρθοδόξων πιστῶν μας, εἶπε ὁ Μοχάμεντ Ἀλχακὶμ σὲ δημοσιογράφους, σύμφωνα μὲ τὸ Associated Press. "Εἶναι ξεκάθαρο ὅτι λείπουν κάποια ὄργανα" δήλωσε ὁ ἴδιος. Πρόσθεσε ὅτι ἀξιωματοῦχοι ἔχουν βρεῖ ἀρκετὰ πτώματα σὲ ρηχοὺς τάφους τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες, λέγοντας ὅτι ἀπὸ τὶς σοροὺς λείπουν τὰ νεφρὰ καὶ ἄλλα ὄργανα. Κατήγγειλε ὅτι τουλάχιστον 12 γιατροὶ φέρεται νὰ ἔχουν ἐκτελεστεῖ ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν νὰ λάβουν μέρος στὴν ἀφαίρεση ὀργάνων» (ἱστολ. Τὰ Νέα)! Κι ὅλα αὐτά, ὅπως προαναφέραμε ὑπὸ τὴν ἔνοχη ἀνοχὴ τῶν δυτικῶν κυβερνήσεων! Ρωτᾶμε: Ὡς πότε θὰ συνεχίζεται αὐτὴ ἡ φρίκη;

> **Παπικὸς «Ἐπίσκοπος» ἀμφισβητεῖ δημοσίως τὸν Πάπα!**
>
> **ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, «ἄρχισε νὰ ξηλώνεται τὸ πουλόβερ» τοῦ παπισμοῦ! Παπικοὶ «ἐπίσκοποι» ἀμφισβητοῦν ἀνοικτὰ καὶ δημόσια τὸν «ἀλάθητο» «ὑπὲρ-ἐπίσκοπό» τους, γεγονὸς ἀδιανόητο ὡς τώρα! Δεῖτε τὴν σημαντικὴ εἴδηση ποὺ δημοσιοποίησε ὁ δημοσιογράφος κ. Γ. Παπαθανασόπουλος: «Πλῆγμα δέχθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Πάπα ἀπὸ τὸν ἐπίτιμο Λατῖνο ἐπίσκοπο Καζακστὰν Γιὰν Πάβελ Λένγκα. Ὁ ἐν λόγῳ ἐπίσκοπος σὲ ἀνοικτὴ ἐπιστολή του, ποὺ δημοσιεύεται, τὴν 10ῃ Φεβρουαρίου 2015 στὸ "Blog de Jeanne Smits", καταγγέλλει ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ σημερινοῦ Πάπα, ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία διέρχεται βαθιὰ κρίση. Κατηγορεῖ συγκεκριμένα τὸν Πάπα Φραγκίσκο ὅτι ἡ ἀφοσίωσή του στὶς δημόσιες σχέσεις καὶ στὴν ἐξωστρέφεια εἰσήγαγε στὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία τὸ κοσμικὸ πνεῦμα, μὲ συνέπεια νὰ λείψει πλήρως ἡ ἱερότητα στὴ ζωή της. Ἐπίσης κατηγορεῖ τὸ Βατικανὸ ὅτι "ἔχει περιβληθεῖ ἀπὸ ἕνα τεῖχος πλήρους σιγῆς" καὶ πὼς "ἡ φωνὴ τῆς πλειονότητας τῶν ἐπισκόπων μοιάζει περισσότερο στὴ σιωπὴ τῶν ἀμνῶν μπροστὰ στοὺς πεινασμένους λύκους καί, γι' αὐτό, οἱ πιστοὶ συχνὰ εἶναι ὡς πρόβατα χωρὶς προστασία". Ἡ ἐκκοσμίκευση εἶναι ἐνδημικὴ πνευματικὴ νόσος τῆς Ρώμης καὶ στοὺς δύσκολους καιροὺς ποὺ διέρχεται ὁ κόσμος αὐτὴ φαίνεται περισσότερο, ἰδιαίτερα μὲ τὶς ἐνέργειες τοῦ σημερινοῦ Ἰησουίτη Πάπα»! Μετὰ τὸν καταιγισμὸ κλεισίματος παπικῶν ναῶν, λόγω ἔλλειψης πιστῶν, ἔρχεται καὶ ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ θλιβεροῦ «πρώτου» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας». Κάτι εἶναι καὶ αὐτό!**

Εὐρωπαῖοι πολῖται στρατεύονται εἰς τὰς τάξεις τῶν τζιχαντιστῶν!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου σχολίου. Οἱ δυτικοί, ὄχι μόνον ἀνέχονται τὶς θηριωδίες τῶν δολοφόνων τζιχαντιστῶν στὴν Μέση Ἀνατολή, ἀλλὰ δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις ποὺ «τσοῦρμο» εὐρωπαίων πολιτῶν, πολεμοῦν στὶς τάξεις τους, προκειμένου νὰ ἑδραιωθεῖ τὸ «Κράτος τοῦ Ἀλλάχ»! Τρία ἀνήλικα κορίτσια ἀπὸ τὴ Μ. Βρετανία ἔφυγαν κρυφὰ γιὰ τὴν Συρία, νὰ πολεμήσουν στὸ πλευρὸ τῶν μουσουλμάνων μαχητῶν! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἡ βρετανικὴ ἀστυνομία ἀπηύθυνε ἔκκληση γιὰ τὸν ἐντοπισμὸ τριῶν μαθητριῶν ποὺ πιστεύεται ὅτι τὸ ἔσκασαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους, γιὰ νὰ πᾶνε στὴ Συρία μέσῳ Τουρκίας. Τὰ τρία κορίτσια, δύο 15χρονες καὶ μία 16χρονη, ἔφυγαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους στὸ ἀνατολικὸ Λονδίνο τὴν Τρίτη, πῆγαν στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Γκάτγουικ καὶ ἐπιβιβάστηκαν σὲ πτήση τῆς Turkish Airlines μὲ προορισμὸ τὴν Κωνσταντινούπολη. Δὲν εἶχαν ἐνημερώσει κανένα συγγενικό τους πρόσωπο γιὰ τὴν ἀπόφασή τους αὐτή. […] Σύμφωνα μὲ τὶς βρετανικὲς ἀρχές, περίπου 600 Βρετανοὶ μουσουλμάνοι ἔχουν φύγει, γιὰ νὰ πολεμήσουν στὴ Συρία καὶ ὁρισμένοι ἀπὸ αὐτοὺς ἐντάχθηκαν στὴν ἀκραία τζιχαντιστικὴ ὀργάνωση Ἰσλαμικὸ Κράτος. Οἱ μισοὶ ἔχουν ἤδη ἐπιστρέψει στὴ Βρετανία καὶ δεκάδες συνελήφθησαν καὶ ἀντιμετωπίζουν κατηγορίες μὲ βάση τὸν ἀντιτρομοκρατικὸ νόμο» (ἱστολ. Τὰ Νέα)! Χωρὶς καμιὰ ἀμφιβολία αὐτὰ εἶναι τὰ δραματικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀντιχριστιανισμοῦ τῆς Δύσεως. Τὸ κενό, ποὺ ἄφησε ἡ χριστιανικὴ πίστη, τὸ γεμίζει ὁ ἰσλαμικὸς παραλογισμός!

Εὑρέθη ἡ οἰκία, ὅπου ἐμεγάλωσεν ὁ Κύριος εἰς τὴν Ναζαρέτ;

ΙΔΟΥ καὶ μία ἐνδιαφέρουσα εἴδηση, ἐν μέσῳ τῶν ἀγίων ἡμερῶν. Ἀρχαιολόγοι ἀνακοίνωσαν πὼς ἐνδεχομένως ἀνακάλυψαν τὸ σπίτι ποὺ μεγάλωσε ὁ Χριστὸς στὴ Ναζαρέτ! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἀρχαιολόγοι ποὺ ἐργάζονται στὸ σημεῖο, ποὺ βρίσκεται στὸ σημερινὸ Ἰσραήλ, ἀναγνώρισαν μία οἰκία ἡ ὁποία καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 1ο αἰ. μ. Χ. καὶ φαίνεται νὰ εἶναι τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο μεγάλωσε ὁ Ἰησοῦς μαζὶ μὲ τὴν μητέρα του Μαρία καὶ τὸν Ἰωσήφ. Τὸ οἴκημα εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ σκαλιστοὺς τοίχους καὶ πέτρα, λαξευμένο στὶς παρυφὲς ἑνὸς βράχου. Ἀνακαλύφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1880 ἀπὸ τὶς ἀδερφὲς τῆς Ναζαρέτ, ἀλλὰ δὲν ἦταν παρὰ τὸ 2006 ποὺ Βρετανοὶ ἀρχαιολόγοι μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ken Dark, ἐκτίμησαν πὼς τὸ οἰκοδόμημα χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 1ο αἰ. μ. Χ. κάτι ποὺ δημιούργησε ἀμέσως συζητήσεις γιὰ τὸ ἂν θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Ἰησοῦ. Ἀφοῦ τὸ σπίτι ἐγκαταλείφθηκε, χρησιμοποιήθηκε ὡς λατομεῖο, ἐνῷ στὴ συνέχεια χτίστηκαν παραπλεύρως του δύο τάφοι. Ὑπάρχουν μαρτυρίες ἀπὸ τὴν μεσαιωνικὴ ἐποχὴ ποὺ ἀναφέρουν πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς τάφους αὐτοὺς ἀνήκει στὸν Ἰωσήφ» (ἱστολ. Τροκτικό2)! Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη τῆς Συναγωγῆς στὴ Γαλιλαία, πρὶν λίγο καιρό, ὅπου δίδασκε ὁ Κύριος, σύμφωνα μὲ τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια, ἔρχεται καὶ ἡ νέα ἀνακάλυψη νὰ δώσει τὴ μαρτυρία της γιὰ τὴν ἱστορικὴ (τουλάχιστον) ὕπαρξή Του! Δὲν γνωρίζουμε τί θὰ ἀποφανθοῦν ἐν τέλει οἱ ἀρχαιολόγοι, ἀλλὰ ἐμεῖς πάντοτε ἔχουμε κατὰ νοῦν, πώς, ὅσο ἐμεῖς σιωποῦμε γιὰ τὸ Λυτρωτή μας καὶ τὸ ἔργο Του, θὰ κράζουν οἱ λίθοι!

Οἱ τζιχαντισταὶ ἐμπορεύονται τὰ ὄργανα τῶν θυμάτων τους!

Η ΦΡΙΚΗ τῶν ἰσλαμιστῶν δολοφόνων τζιχαντιστῶν συνεχίζεται ἀκάθεκτη, ὑπὸ τὴν φανερὴ ἀδιαφορία τῶν δυτικῶν κυβερνήσεων. Ὁ ἴδιος ὁ «πλανητάρχης» δήλωσε πὼς δὲν πιστεύει ὅτι ὑπάρχει πόλεμος μεταξὺ τοῦ «Ἰσλαμικοῦ Κράτους» καὶ τοῦ ὑπολοίπου κόσμου. Ὅμως οἱ εἰδήσεις ἀπὸ τὴ μαρτυρικὴ Μέση Ἀνατολὴ εἶναι καταιγιστικές. Τὰ καλόπαιδα τοῦ «στρατοῦ τοῦ Ἀλλὰχ» ὄχι μόνον δολοφονοῦν, ἀλλὰ καὶ κάνουν ἐμπόριο ἀνθρωπίνων ὀργάνων! Δεῖτε τὴν φρικιαστικὴ καὶ συνάμα λίαν ἀνησυχητικὴ εἴδηση: «Ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Ἰρὰκ στὰ Ἡνωμένα Ἔθνη κατηγόρησε τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος ὅτι πουλᾶ τὰ ὄργανα τῶν ὁμήρων του, προκειμένου νὰ χρηματοδοτήσει τὶς τρομοκρατικές του δραστηριότητες. Κάλεσε, μάλιστα, τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν νὰ ἐρευνήσουν τὴν ὑπόθεση. "Ἔχουμε τὶς σορούς. Ἐλᾶτε νὰ τὶς ἐξετάσετε" εἶπε ὁ Μοχάμεντ Ἀλχακὶμ σὲ δημοσιογράφους, σύμφωνα μὲ τὸ Associated Press. "Εἶναι ξεκάθαρο ὅτι λείπουν κάποια ὄργανα" δήλωσε ὁ ἴδιος. Πρόσθεσε ὅτι ἀξιωματοῦχοι ἔχουν βρεῖ ἀρκετὰ πτώματα σὲ ρηχοὺς τάφους τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες, λέγοντας ὅτι ἀπὸ τὶς σοροὺς λείπουν τὰ νεφρὰ καὶ ἄλλα ὄργανα. Κατήγγειλε ὅτι τουλάχιστον 12 γιατροὶ φέρεται νὰ ἔχουν ἐκτελεστεῖ ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν νὰ λάβουν μέρος στὴν ἀφαίρεση ὀργάνων» (ἱστολ. Τὰ Νέα)! Κι ὅλα αὐτά, ὅπως προαναφέραμε ὑπὸ τὴν ἔνοχη ἀνοχὴ τῶν δυτικῶν κυβερνήσεων! Ρωτᾶμε: Ὡς πότε θὰ συνεχίζεται αὐτὴ ἡ φρίκη;

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ

ΣΤΙΣ 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Νικήτα ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Μηδικίου. Ὁ ὅσιος Νικήτας ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία ἀγάπησε τὴν ἄσκηση καὶ τὴν προσευχή. Γι' αὐτὸ ἀναχώρησε ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ἐγκαταστάθηκε σέ ἥσυχο μέρος, ὅπου ἐξασκοῦσε τίς ἀρετές. Ἔτσι ἀξιώθηκε ἀπό τόν Κύριο νά ἀνέλθη πνευματικά καί ἀφοῦ χειροτονήθηκε ἱερέας καί ἔχοντας τό χάρισμα τοῦ λόγου ὀφελοῦσε πολλές ψυχές καί τίς ὁδηγοῦσε στόν Χριστό. Ἐπειδή ἐκείνη τήν ἐποχή ἡ αἵρεση τῶν εἰκονομάχων τυραννοῦσε τήν οἰκουμένη, ὁ ἅγιος Νικήτας ἐκδιώχθηκε ἀπό τό ποίμνιό

του, ἐπειδή τιμοῦσε τίς ἅγιες εἰκόνες καί καταδικάσθηκε σέ ἐξορία. Ἐκεῖ βρισκόμενος ἔλεγχε τήν αἵρεση τῶν εἰκονομάχων, ἐπειδή δέν πίστευαν ὅτι ὁ Κύριός μας δέν ἦταν μόνο Θεός ἀληθινός ἀλλά καί τέλειος ἄνθρωπος καί πολλούς πιστούς παρακινοῦσε νά μείνουν ἐδραῖοι στήν πίστη τους καί νά μαρτυρήσουν γιά τήν προσκύνηση τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ἔτσι ὁ ἀοίδιμος Νικήτας εὐχαριστώντας τόν Κύριο γιά τίς κακοπάθειες πού τόν ἀξίωσε νά ὑποστῆ γιά τό ὄνομά του, ἀποδείχθηκε δόκιμος ἀγωνιστής τοῦ Χριστοῦ καί ἀφοῦ ἀξιώθηκε νά ὁμολογήση τόν Θεό ἔλαβε καί τό στέφανο τοῦ μαρτυρίου ἀπό τόν ἀγωνοθέτη Κύριο.

Ἀναγκαστικὴ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν τοῦ Θρακικοῦ Ἑλληνισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Μικρᾶς Ἀσίας στὴν Ἀνατολικὴ Θράκη προκαλοῦσε στοὺς Ἀνατολικοθρακιῶτες αἰσθήματα θλίψης, ἀπόγνωσης καὶ ἀγανάκτησης καλλιεργώντας παράλληλα κλῖμα ἠττοπάθειας, τρόμου καὶ πανικοῦ, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔτρεμαν τὸ ἐνδεχόμενο ἐπανάληψης τοῦ φρικτοῦ σκηνικοῦ τῆς Σμύρνης καὶ στὸν θρακικὸ χῶρο.

Ὁ Κώστας Γεραγᾶς ζώντας τὰ γεγονότα ὡς αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς ὑπογραμμίζει μὲ ἔμφαση: «Μετὰ τὴν συμφορὰν ἡ χαρὰ τῶν Μουσουλμάνων δυσκόλως ἠδύνατο νὰ ἀποκρυβῆ, ἐπίστευον δὲ πλέον ἀκραδάντως εἰς ἐπάνοδον τῆς Τουρκίας. Δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία ὅτι οἱ Τοῦρκοι, εὐκαιρίας διδομένης, θὰ ἐδεικνύοντο οἷοι εἶνε. Τὰ ἐπακολουθήσαντα κατὰ τὴν ἐκκένωσιν γεγονότα διεπίστωσαν τοῦτο. Τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον κατελείφθη ὑπὸ συγκινήσεως διὰ τὴν συμφορὰν καὶ ὑπὸ αἰσθημάτων ἀγωνίας μετὰ τὰς ἀγρίας σφαγὰς τῆς Σμύρνης, μάλιστα δὲ πάντων οἱ πρόσφυγες, οἱ ὁποῖοι μετὰ τόσας δοκιμασίας ἀπώλεσαν τὴν εὐψυχίαν καὶ ἐζήτουν νὰ μεταφερθῶσιν εἰς Μακεδονίαν. Ἡ συγκίνησις, ἂν μὴ ὁ πανικός, τῶν πρώτων ἡμερῶν ἠδύνατο νὰ διαλυθῆ, νὰ παρέλθη, ἂν ἀποκαθίστατο ἡ πεποίθησις τοῦ λαοῦ ἐπὶ τὸν στρατόν. Τοῦτο δὲν συνέβαινε καὶ περιττὸν νὰ ἐπεκταθῆ κανεὶς περισσότερον εἰς πενθίμους σελίδας ἐπὶ τοῦ ζητήματος».

Οἱ Μεγάλες Δυνάμεις (Ἀγγλία, Γαλλία καὶ Ἰταλία), ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπάνθρωπη στάση ποὺ ἐπέδειξαν κυνικὰ ἔναντι τῆς ἐθνοκαθάρσεως σὲ βάρος τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ παρὰ τὶς ὅποιες ἀσθενικὲς ἀντιδράσεις τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου, ἀπεφάσισαν νὰ θυσιασθεῖ ἡ Ἀνατολικὴ Θράκη καὶ νὰ ἀποδοθεῖ στὴν Τουρκία, μέχρι τὴν Ἀνδριανούπολη καὶ τὸν Ἕβρο.

Τόπος τῶν συσκέψεων μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος εἶχαν ὁρισθεῖ τὰ Μουδανιά, ὅπου οἱ Ἕλληνες βουλευτὲς τῆς Θράκης ὡς πληρεξούσιοι τῶν Ἀνατολικοθρακῶν πληροφορήθηκαν ἐμβρόντητοι τὰ περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκκενώσεως τῆς Ἀν. Θράκης ὀλίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Πρωτοκόλλου τῶν Μουδανιῶν. Ἔτσι, στὶς 25 Σεπτεμβρίου/8 Ὀκτωβρίου 1922 ὁ Ἐλ. Βενιζέλος ἔστειλε ἀπὸ τὸ Παρίσι πρὸς τὴν Ἐνιαία Διοίκηση Θράκης, τὸ παρακάτω συγκλονιστικὸ τηλεγράφημα: «Ἀνακοινώσατε, παρακαλῶ, τηλεγράφημα εἰς πληρεξουσίους Θράκης. Ἀνατολικὴ Θράκη ἀπωλέσθη ἀτυχῶς δι' Ἑλλάδα καὶ ἐπανέρχεται εἰς ἄμεσον κυριαρχίαν Τουρκίας, ἀποκλειομένης πάσης διαμέσου λύσεως, οἵα ὑπονοουμένη εἰς τηλεγράφημά Σας. Ἐπὶ πλέον ὑποχρεούμεθα νὰ ἐκκενώσωμεν ἀπὸ τοῦδε Θράκην. Ὁλόκληρος προσπάθειά μου στρέφεται πῶς χάνοντες Θράκην νὰ σώσωμεν ἐν μέτρῳ δυνατῷ Θράκας. Γνωρίζετε ὅτι πᾶσαι αἱ ἐγγυήσεις, ἃς συνθήκη Εἰρήνης ἠδύνατο νὰ προΐδη καὶ ἃς Τοῦρκοι θὰ ἐδέχοντο, οὐδεμίαν ἀσφάλειαν πραγματικὴν ἀποτελοῦσιν διά χριστιανοὺς καὶ χαίρω, διότι ἐπὶ τούτῳ συμφωνεῖτε ἐντελῶς. Ὅσον τραγικὸν καὶ ἂν εἶνε, ἀνάγκη Θράκες νὰ ἐγκαταλείψωσιν τὴν γῆν, ἤν ἀπὸ τόσων αἰώνων κατοικοῦσιν αὐτοὶ καὶ προγονοί των, δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον σωτηρίας δι' αὐτοὺς μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιστροφὴν τῶν Τούρκων εἰς Εὐρώπην. Κάμνω ὅ,τι δυνατόν, ὅπως ἐπιτύχω, ἵνα τὴν ἀποχώρησιν τῶν Ἑλληνικῆς Διοικήσεως μὴ ἐπακολουθήσῃ ἀμέσως ἐπαναφορὰ Τουρκικῆς Διοικήσεως καὶ χωροφυλακῆς, ἀλλὰ συμμαχικὰ στρατεύματα ἀναλάβωσι προσωρινῶς διοίκησιν, ἵνα δοθῆ καιρὸς εἰς θέλοντας ἐκ τῶν κατοίκων νὰ μετοικήσωσιν ἀποκομίζοντες τὴν κινητὴν περιουσίαν των…».

ΣΤΙΣ 28 Σεπτεμβρίου / 11 Ὀκτωβρίου 1922 ὑπεγράφη τελικῶς στὰ Μουδανιὰ μεταξὺ τῶν συμμάχων ἡ στρατιωτικὴ συμφωνία, ἡ ὁποία ἐτέθη σὲ ἰσχὺ ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα τῆς 1/14 – 2/15 Ὀκτωβρίου. Ἡ στρατιωτικὴ ἐκκένωση τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, μὲ ἐξαίρεση τὴν περιοχὴ τῆς Καλλιπόλεως, θὰ ἔπρεπε νὰ συντελεσθεῖ ἐντὸς προθεσμίας 15 ἡμερῶν καὶ ἡ ἔξοδος τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν θὰ ὁλοκληρωνόταν μέσα σὲ 30 ἡμέρες μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ἐν προκειμένῳ, ἄξια ἰδιαίτερης μνείας εἶναι ἡ κρίση τοῦ Ἀλ. Μαζαράκη-Αἰνιάν, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ὁ ἄλλοτε ἐλευθερωτὴς τῆς Θράκης καὶ ἦταν ἀπολύτως ἀντίθετος μὲ τὸ περὶ ἀνακωχῆς σχέδιο τοῦ Πρωτοκόλλου τῶν Μουδανιῶν. Γράφει λοιπὸν ὁ Μαζαράκης-Αἰνιὰν στὰ «Ἀπομνημονεύματά»

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Θρησκευτικός Γραμματισμός: Ἑρμηνεῖαι καί Παρερμηνεῖαι

(2ον)

Κριτική παιδαγωγική

Ἡ κριτικὴ παιδαγωγικὴ ἑδραιώνεται ὡς παιδαγωγικὸ ρεῦμα τὴ δεκαετία τοῦ 1980 μὲ τοὺς Henry Giroux, Michael Apple καὶ Stanley Aronowitz. Ἐντούτοις, θεωρητικὲς ἐπιδράσεις ἔχει δεχθεῖ ἀπὸ ἀπόψεις τῶν Paulo Freire, Antonio Gramsci καὶ John Dewey, ἀπὸ τὴν κριτικὴ θεωρία τῆς Σχολῆς τῆς Φρανκφούρτης[8] καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλα ἰδεολογικὰ ρεύματα, ὅπως αὐτὰ τοῦ μεταμοντερνισμοῦ καὶ τοῦ μεταδομισμοῦ.

Πρωταρχικὸς στόχος τῶν ἐκπροσώπων τῆς κριτικῆς παιδαγωγικῆς εἶναι ὁ μετασχηματισμὸς τῆς ἐκπαίδευσης καὶ κατ' ἐπέκταση τῆς κοινωνίας. Ὁ στόχος αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ μέσῳ τῆς κοινωνικῆς προβληματικῆς τῆς ἐκπαίδευσης, ἡ ὁποία διευρύνεται ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενό της, ὥστε νὰ συμπεριλάβει τὸ κοινωνικὸ καὶ πολιτισμικὸ στοιχεῖο[9]. Ἐπιτυγχάνεται, ἐπίσης, μὲ τὴν ὑπέρβαση τῆς θεωρίας τῆς στείρας ἀναπαραγωγῆς καὶ τὸν προσανατολισμὸ τῆς ἐκπαίδευσης πρὸς τὴν κοινωνικὴ καὶ πολιτισμικὴ παραγωγή[10]. Οἱ ἰδεολογικὲς καταβολὲς τῆς κριτικῆς παιδαγωγικῆς αἰτιολογοῦν ἐπαρκῶς, ὅπως θὰ γίνει στὴ συνέχεια κατανοητό, τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἐκπρόσωποί της προσηλώνονται στὴν ἀτομικὴ καὶ κοινωνικὴ χειραφέτηση, στὴ συγκρότηση δημόσιων χώρων ἀναστοχασμοῦ καὶ στὴν ἀνάληψη αὐτόνομης κοινωνικῆς δράσης ὡς πρωταρχικῶν κεντρικῶν σκοπῶν ἑνὸς σύγχρονου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος[11].

Στὶς νέες παιδαγωγικὲς προτάσεις τοῦ Giroux γιὰ τὴ θεωρία τῆς ἐκπαίδευσης στὶς Η.Π.Α. τονίζεται μεταξὺ ἄλλων ἡ θεμελιώδης πολιτικὴ φύση τοῦ σχολείου[12]. Ἀναφέρεται χαρακτηριστικά: «Τὸ πρόβλημα τῆς ἐκπαίδευσης εἶναι κυρίως ἡ ἄσκηση τῆς ἐξουσίας [...] τῶν κυρίαρχων ὁμάδων πάνω στὶς ἀδικημένες ὁμάδες σὲ συνάρτηση μὲ τὴ φυλὴ (οἱ ὁρατὲς μειονότητες), τὸ φῦλο (ἄνδρας – γυναῖκα), τὶς σεξουαλικὲς προτιμήσεις ἢ τὶς κοινωνικές τους θέσεις (φεμινιστές, μαρξιστὲς κ.λπ.). Ὑπάρχει ἐδῶ ἕνα μεγάλο πρόβλημα τὸ ὁποῖο ἀγγίζει ὅλες τὶς πολιτισμικὲς δραστηριότητες. Οἱ ἀνώτερες τάξεις ἐλέγχουν τὴν ἀνάπτυξη τῆς κοινωνίας μέσα ἀπὸ πολιτιστικὲς δραστηριότητες. Ἡ παιδαγωγικὴ δὲν μπορεῖ νὰ γίνει κατανοητὴ ὡς μία ἁπλὴ μετάδοση τῆς γνώσης, διότι τώρα εἶναι ὑποτελὴς μίας ἐκτεταμένης πολιτισμικῆς πολιτικῆς».

Ὁ Giroux ὑποστηρίζει, ἐπίσης,

Τοῦ ***Δρ. Εὐαγγέλου Πεπέ***

μὲ θέρμη τὴν ἀναγκαιότητα σύνδεσης ἀφενὸς τῆς παιδαγωγικῆς μὲ τὴν προοπτικὴ τῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς καὶ ἀφετέρου τῆς μάθησης μὲ τὸ πολιτισμικὸ ὑπόβαθρο καὶ τὶς προσωπικὲς ἐμπειρίες τοῦ κάθε μαθητῆ, ἐφόσον «ἡ ἀνάλυση τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος τῆς ἐκπαίδευσης […] ἔγινε ἡ ἀνάλυση τῆς ἐκπαίδευσης ὡς στοιχείου πολιτιστικοῦ μετασχηματισμοῦ»[13]. Ἑπομένως, ἐκπαίδευση γιὰ τὸν συγκεκριμένο παιδαγωγὸ εἶναι τὸ πεδίο στὸ ὁποῖο παράγεται ἀμφισβήτηση, ἀντίσταση καὶ προοπτικὴ κοινωνικῆς δράσης[14].

Οὐσιαστικὰ ἡ κριτικὴ παιδαγωγικὴ κατὰ τὸν Giroux δὲν περιγράφεται ἐννοιολογικὰ μόνο ὡς ἕνα σύνολο γραπτῶν, προφορικῶν καὶ ὀπτικῶν πρακτικῶν, οἱ ὁποῖες διευκολύνουν τὰ ἄτομα νὰ ἀλληλοκατανοοῦνται καὶ νὰ ἀναλύουν τὶς σχέσεις τους μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τὸ περιβάλλον[15]. Ἡ κριτικὴ παιδαγωγικὴ εἶναι, ἐπίσης, «μία ἀμφισβήτηση τῶν κυρίαρχων μορφῶν συμβολικῆς παραγωγῆς, ἂν δεχτοῦμε τὴν ἄποψη ὅτι οἱ συμβολικὲς ἀναπαραστάσεις οἱ ὁποῖες ἐμφανίζονται στὶς διαφορετικὲς πολιτιστικὲς σφαῖρες εἶναι ἐμποτισμένες ἀπὸ σχέσεις ἐξουσίας ἀμφισβητήσιμες, διότι εἶναι ἄδικες»[16].

Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω «ἡ κριτικὴ παιδαγωγικὴ προτείνει μία διαπαιδαγώγηση τοῦ σπουδαστῆ, ἡ ὁποία ἔχει ὡς κύριο χαρακτηριστικὸ νὰ εἶναι μία ἐναλλακτικὴ παιδεία στὴν κυρίαρχη παιδεία καὶ ἡ ὁποία θὰ στηρίζεται σὲ ἀρχὲς ὅπως ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, ἡ ἰσότητα, ὁ σεβασμὸς τῶν διαφορῶν. Εἶναι μία παιδεία τῆς ἀμφισβήτησης ἡ ὁποία τοποθετεῖται σὲ μία νέο-μαρξιστικὴ προοπτικὴ ἀποκαλούμενη κριτικὴ θεωρία. Ἡ τάση αὐτὴ ἐκδηλώνεται κυρίως μὲ κριτικὰ σχόλια πάνω στὰ προβλήματα τῆς σύγχρονης διαπαιδαγώγησης καὶ μὲ τὴν πρόταση μίας καινούριας γλώσσας στὴν ἐκπαίδευση. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο συνιστοῦμε στοὺς ὑπερασπιστὲς τῆς τάσης αὐτῆς περισσότερο θεωρητικοὺς προβληματισμοὺς παρὰ συγκεκριμένες παιδαγωγικὲς προτάσεις»[17].

Πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση τῆς ἰδεολογικοποιημένης, δηλαδὴ, ἐκπαίδευσης εἶναι στραμμένη καὶ ἡ προσέγγιση τοῦ Freire γιὰ τὸν γραμματισμό, συμβάλλοντας καθοριστικὰ στὴ μετάλλαξη τῆς ἐκπαιδευτικῆς σὲ πολιτικὴ διαδικασία. Ὁ Freire καθιερώνει στὸν χῶρο τῆς Παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης τὴν παιδαγωγική τῆς συνειδητοποίησης, ἕνα μαρξιστικὸ ἐκπαιδευτικὸ μοντέλο, τὸ ὁποῖο ἀναπτύχθηκε κατὰ τὴ δεκαετία τοῦ 1970 ἀπὸ τὸ Σωματεῖο τῶν ἐκπαιδευτικῶν τοῦ Κεμπὲκ (Ecole et lutte de classes au Quebec, 1975).

Κατὰ τὴν προσέγγιση τοῦ Freire τὸ σχολεῖο λειτουργεῖ ὡς μηχανισμὸς μετάδοσης καὶ καλλιέργειας τῆς ἰδεολογίας τοῦ καπιταλιστικοῦ κράτους. Μέσῳ τοῦ γραμματισμοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία στὶς καταπιεσμένες κοινωνικὲς ὁμάδες νὰ ἀναγνωρίσουν τὶς ὑπεύθυνες γιὰ τὴν ἀλλοτρίωσή τους κοινωνικὲς δομές. Ἑπομένως, ὅπως εὔστοχα ἔχει παρατηρηθεῖ, «[...] σημαντικὸς πολιτικὸς στόχος γιὰ τὸ Βραζιλιάνο παιδαγωγὸ εἶναι ἡ ἀξιοποίηση τῆς ἀπελευθερωτικῆς ὀπτικῆς τοῦ γραμματισμοῦ γιὰ τὸν κοινωνικὸ μετασχηματισμὸ πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ σοσιαλισμοῦ»[18].

Κατὰ συνέπεια, ὁ Freire ὑποστηρίζει μὲ σαφήνεια ὅτι κανένα εἶδος γραμματισμοῦ δὲν εἶναι οὐδέτερο, ἀφοῦ συνοδεύεται ἀπὸ ἀξίες, στάσεις καὶ κανόνες. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ θέση τοῦ Freire ὁδηγεῖ τὸν Gee στὸ συμπέρασμα ὅτι «αὐτὸ ποὺ κάνει τὸν Freire πραγματικὰ σπουδαῖο εἶναι ὅτι δὲν προσποιεῖται τὸ διαχωρισμὸ τῆς πολιτικῆς ἀπὸ τὸ γραμματισμό. Ὁ παιδαγωγὸς πρέπει νὰ ἔχει τὸ θάρρος νὰ καθιστᾶ σαφῆ τὴν πολιτικὴ του ὀπτικὴ καὶ νὰ ἀντιστέκεται στὸ γραμματισμὸ τῆς χειραγώγησης»[19]. Ὡς ἀντίδοτο στὸν γραμματισμὸ τῆς χειραγώγησης προσφέρεται ὁ κριτικὸς γραμματισμὸς τῆς χειραφέτησης, στὸ πλαίσιο τοῦ ὁποίου, βέβαια, ἡ κριτικὴ θεώρηση νοηματοδοτεῖται μὲ τὶς ἔννοιες τῆς ἀμφισβήτησης, τῆς ἄρνησης καὶ τῆς ἀλλαγῆς.

Σημειώσεις:

8. Ἠρ. Ρεράκης, Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ θέμα: «Νέο Πιλοτικὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν στὰ Θρησκευτικὰ καὶ Ὁδηγὸς Ἐκπαιδευτικοῦ», Θεσσαλονίκη 04.07.2012, σ. 11.

9. Y. Bertrand, Σύγχρονες Ἐκπαιδευτικὲς Θεωρίες, ἐκδ. Ἑλληνικὰ Γράμματα, Ἀθήνα 1994, σ. 145.

10. Π. Γούναρη καὶ Γ. Γρόλλιος (ἐπμ.), Κριτικὴ Παιδαγωγική, ἐκδ. Gutenberg – Γιώργος καὶ Κώστας Δάρδανος, Ἀθήνα 2010.

11. Δ. Νικολούδης, Κριτικὴ Παιδαγωγικὴ καὶ Γραμματισμός, Διδακτορικὴ Διατριβὴ ποὺ ὑποβλήθηκε στὸ Παιδαγωγικὸ Τμῆμα Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης Θεσσαλονίκης, Μάϊος 2010, σ. 12. Βλ. καὶ Π. Γούναρη καὶ Γ. Γρόλλιος (ἐπμ.), Κριτικὴ Παιδαγωγική, ὅ.π.

12. Βλ. H. Giroux, Theory and Resistance in Education, ἐκδ. Bergin and Garvey, South Hadley 1983.

13. Y. Bertrand, Σύγχρονες Ἐκπαιδευτικὲς Θεωρίες, ὅ.π., σ. 147.

14. H. Giroux, «Theories of reproduction in the new sociology of education», Harvard Educational Review 63, 3 (1983), σσ. 257 – 293. Βλ. καὶ Π. Γούναρη καὶ Γ. Γρόλλιος (ἐπμ.), Κριτικὴ Παιδαγωγική, ὅ.π., σ. 32.

15. Βλ. H. Giroux, Border Crossings: Cultural Workers and the Politics of Education, ἐκδ. Routledge Publishing, London 1992.

16. Y. Bertrand, Σύγχρονες Ἐκπαιδευτικὲς Θεωρίες, ὅ.π., σ. 148. Βλ. καὶ R. Simon, Teaching Against the Grain, ἐκδ. Bergin & Garvey, New York 1992.

17. Y. Bertrand, Σύγχρονες Ἐκπαιδευτικὲς Θεωρίες, ὅ.π.

18. Δ. Νικολούδης, Κριτικὴ Παιδαγωγικὴ καὶ Γραμματισμός, ὅ.π., σ. 311.

19. Δ. Νικολούδης, Κριτικὴ Παιδαγωγικὴ καὶ Γραμματισμός, ὅ.π. Βλ. καὶ J. Gee, «Ὁ Γραμματισμὸς καὶ ὁ Μῦθος τοῦ Γραμματισμοῦ: ἀπὸ τὸν Πλάτωνα στὸν Freire», ὅ.π., σ. 38.

Αἱ καλαὶ μητέραι

Τί εἶπε ὁ Κύριος:

«Ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου» (Ματθ. κβ΄ 37).

Δηλαδή, ὀφείλεις νά ἀγαπᾶς τόν Κύριο καί Θεό σου μέ ὅλη σου τήν καρδιά, ὥστε αὐτόν ἐξ ὁλοκλήρου νά ποθῆς, μέ ὅλη σου τήν ψυχή, ὥστε ὁλόκληρος ἡ θέλησή σου σ' αὐτόν νά εἶναι παραδομένη, καί μέ τόν νοῦν σου ὁλόκληρο, ὥστε αὐτόν πάντοτε νά σκέπτεσαι.

Καί γιατί:

Διότι «ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη» (Α΄ Ἰωάν. δ΄ 8).

Διότι «αὐτός πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς» (Α΄ Ἰωάν. δ΄ 19).

Καί «τόσο πολύ ἀγάπησε ὁ Θεός τόν κόσμο, ὥστε τόν μονογενῆ Υἱό του ἔδωσε, ὥστε ὅποιος πιστεύει σέ Αὐτόν νά μή χάνεται, ἀλλά νά ἔχη ζωή αἰώνια» (Ἰωάν. γ΄ 16).

Καί ὄχι μόνον νά ἀγαπᾶμε τόν Θεό ἀπόλυτα, ἀλλά καί νά λέγουμε αὐτό πού εἶπε ὁ Ἀπ. Παῦλος: «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός» (Γαλ. β΄ 20).

Αὐτή τήν ἀγάπη πρέπει νά τήν μεταδώσουμε στά παιδιά. Ἰδιαιτέρως οἱ γονεῖς καί οἱ λειτουργοί τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Παιδείας. Ἡ καλύτερη διδασκαλία καί συμβουλή εἶναι ἡ πράξη. Αὐτό τό καλό παράδειγμα τό ἔδωσαν καί τό δίδουν πάντα οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἕνα ὡραῖο παράδειγμα μᾶς ἔδωσε ἡ μητέρα τοῦ Ἁγίου Καλλιοπίου **(7 Ἀπριλίου).**

Ὅταν ὁ Ἅγιος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Καλλιόπιος συνελήφθη ἀπό τόν τύραννο, βασανίστηκε τόσο πολύ, ὥστε φαινόταν σάν παραμορφωμένος. Τελικά τόν ἔβαλαν στήν φυλακή.

Ἡ εὐλογημένη μητέρα του, ἀφοῦ μοίρασε τήν περιουσία της στούς φτωχούς, πῆγε στήν φυλακή, ὅπου ἦταν ὁ ἀγαπημένος της γιός καί τοῦ σκούπιζε τά αἵματα, πού ἔτρεχαν ἀπό τίς πληγές του.

Καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά ἐπειδή ἦταν Μεγάλη Πέμπτη καί ἡ Ἐκκλησία μας ἑόρταζε τά ἅγια καί φρικτά Πάθη τοῦ Κυρίου μας, ἡ εὐλογημένη μητέρα ἔδωσε πέντε χρυσά νομίσματα καί παρεκάλεσε νά μή τόν θανατώσουν μέ ἄλλο τρόπο (ἐπειδή ἤδη εἶχε καταδικασθῆ εἰς θάνατον) παρά μόνον διά τοῦ Σταυροῦ.

Καί πράγματι ὁ Ἅγιος σταυρώθηκε μέ τό κεφάλι πρός τά κάτω. Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τότε παρέδωσε καί τό πνεῦμα του. Μάλιστα, ὅταν κατέβασαν τό σῶμα τοῦ Μάρτυρα ἀπό τόν Σταυρό, ἔπεσε ἐπάνω του ἡ εὐλογημένη μητέρα καί ἀφοῦ τόν ἀγκάλιασε, παρέδωσε καί αὐτή τήν ἁγία της ψυχή στά χέρια τοῦ Θεοῦ.

* * *

Ἕνα φοβερὸ καὶ θαυμαστὸ παράδειγμα εἶναι καὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας **(17 Σεπτεμβρίου).** Ὅταν συνελήφθη μαζὶ μὲ τὶς κόρες της, τὶς Ἁγίες Πίστη, Ἐλπίδα καὶ Ἀγάπη μέσα στὴ φυλακὴ τὶς δίδασκε ὡς ἑξῆς: «Ἐγὼ ἀγαπημένες μου θυγατέρες, ἀφοῦ σᾶς ἐγέννησα καὶ σᾶς ἀνέθρεψα, σᾶς ἐστόλισα μὲ τὰ ἱερὰ γράμματα, σᾶς δίδαξα καὶ σᾶς ἐκπαίδευσα στὶς ἀρετὲς καὶ μὲ τὸ παράδειγμά μου, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ἀντιμετωπίσετε γενναῖα τὸν καιρὸ τοῦ σατανικοῦ πολέμου. Νὰ τώρα ὁ διάβολος ἔστησε τὸν πόλεμό του. Προσέχετε παιδιά μου, μήπως τὰ πρόσκαιρα βάσανα γίνουν ἐμπόδιο στὴν ὁμολογία σας γιὰ τὸν Χριστό. Ἔχετε θάρρος στὸν Ἰησοῦ Χριστό, αὐτὸς θὰ σᾶς βοηθήση μὲ τὴν ἀκαταμάχητη δύναμή του. Ἂν φυλάξετε, παιδιά μου, ἕως τὸ τέλος ἀνίκητη τὴν ὁμολογία στὸν Χριστό, θὰ στεφανωθῆτε παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου μὲ ἀμάραντους στεφάνους, καὶ θὰ ἀπολαύσετε δόξα καὶ χαρὰ στὴν Βασιλεία Του. Εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ ἀνταλλάξη κάποιος τὰ πρόσκαιρα μὲ τὰ αἰώνια. Τιμώτερο εἶναι καὶ θαυμαστότερο νὰ ἐξαγοράση κάποιος ἀντὶ ὀλίγου αἵματος, ποὺ θὰ χυθῆ γιὰ τὸν Χριστό, τὴν οὐράνια Βασιλεία Του».

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ μὲ ἄλλα πολλὰ προσπαθοῦσε νὰ ἐνισχύη τὶς κόρες της, ὥστε νὰ μὴ δειλιάσουν μπροστὰ στὸ μαρτύριο. Πράγματι ἔδειξε πολὺ δύναμη πίστεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό, ὅπως καὶ οἱ θυγατέρες της καὶ μαρτύρησαν γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι τώρα ἀπολαμβάνουν τὰ οὐράνια ἀγαθὰ κοντὰ στὸν ἀθλοθέτη Κύριό μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Πράξ. α΄ 1 – 8
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. α΄ 1 – 17
Ἦχος α΄ – Ἑωθινόν –
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ θρίαμβος τοῦ Ἀναστάντος

Πάσχα! Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἀδελφοί! Ἀνάστασις Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ χαρά μας εἶναι ἀσυγκράτητη. Τὴν διαλαλοῦμε δὲ καὶ τὴν κηρύσσουμε στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Συμψάλλουμε μὲ τὴν θριαμβεύουσα ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία τὸν παιᾶνα τῆς Νίκης «Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος»!

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θεμελιῶδες γεγονὸς τῆς πίστεώς μας, κάνει λόγο καὶ τὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Γράφει ὁ Ἕλληνας Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὸ βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς, πρὸ τῆς Ἀναλήψεώς του στοὺς οὐρανοὺς «παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις» στοὺς μαθητές του. (Πράξ. Ἀποστ. Α΄ 3).

Δηλ. ὁ Ἀναστὰς Κύριος, τοὺς παρουσίασε τὸν ἑαυτόν του ζῶντα μετὰ τὸ πάθημα τοῦ Σταυροῦ. Καὶ τὸ θαυμαστὸ εἶναι ὅτι αὐτὸ ἔγινε μὲ πολλὲς ἀποδείξεις. Ἐμφανιζόταν ὁ Κύριος «δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα».

Ἐπὶ σαράντα ἡμέρες, κατὰ διαλείμματα τοὺς ἔλεγε περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοὺς ἐτόνιζε ὅτι «οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας» θὰ βαπτισθοῦν «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ». (Πράξ. Ἀπ. Α΄5). Θὰ λάβουν δηλ. τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ ἀφοῦ δὲν εἶναι δικό τους θέμα τὸ νὰ γνωρίζουν τοὺς «χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. Ἀπ. Α΄7), δηλ. περὶ τῶν ἐσχάτων, τοὺς δίνει τὴν εὐλογημένη ἐντολὴ νὰ γίνουν «μάρτυρες ἔν τε Ἰερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. Ἀπ. Α΄8). Δηλαδὴ τοὺς εἶπε ὅτι θὰ λάβετε ἐνίσχυση καὶ δύναμη, ὅταν ἔλθει ἐπάνω σας ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ θὰ εἶστε μάρτυρες τοῦ βίου μου καὶ τῆς διδασκαλίας μου καὶ στὸν χῶρο τῆς Ἰερουσαλὴμ καὶ τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, ἀλλὰ καὶ ἕως τὸ ἔσχατον καὶ τὸ πλέον ἀπομεμακρυσμένο σημεῖο τῆς γῆς.

Φυσικὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ Ἀναστὰς Κύριος πραγματοποιήθηκαν, ἀλλὰ καὶ θὰ πραγματοποιοῦνται πρὸς δόξαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἕως τὸ τέλος τῆς Ἱστορίας. Οὐδέποτε θὰ παύσει νὰ κηρύσσεται ἡ ἔνδοξος Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», πρὸς πεῖσμα τῶν δαιμόνων.

Τί κι ἂν κατὰ καιροὺς φαίνεται ὅτι σὲ ὁρισμένα σημεῖα τοῦ κόσμου κυριαρχοῦν οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις τοῦ Ἅδου; Ὄχι μόνο δὲν ἐμποδίζουν τὴν ἀλήθεια τῆς Εὐαγγελικῆς διδαχῆς καὶ τὴν πραγματικότητα τῆς Ἀναστάσεως, ἀλλ' ὅλως ἀντιθέτως, ἡ ἴδια ἡ πραγματικότητα ἀποδεικνύει ὅτι δίχως νὰ τὸ θέλουν, κατορθώνουν τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο.

Κλασσικὸ πλέον παράδειγμα τούτου, γιὰ τὴν γενεά μας τὴν «μοιχαλίδα καὶ ἁμαρτωλὸν» ἀποδείχθηκε ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στὰ πρώην κομμουνιστικὰ κράτη.

Ἐκεῖ ποὺ φαινόταν ὅτι εἶχε τὸν θρόνο του, τὸ αἱμοβόρο θηρίο τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ τοῦ ἀπαίσιου καὶ ξεπερασμένου πλέον μαρξισμοῦ, στὴν Μόσχα, ἐκεῖ δηλαδὴ ἀκριβῶς ποὺ φαινόταν νὰ κυριαρχοῦσε ἡ ἄρνηση τῆς Ἀναστάσεως, ἐκεῖ ἦταν ποὺ ὑπέστη καὶ τὸν ἐξευτελισμό του. Διαλύθηκε εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, καὶ στοὺς ἴδιους χώρους τώρα κτίστηκε ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Ρωσικὴ κυβέρνηση ὁ μεγαλοπρεπὴς Ὀρθόδοξος Ναὸς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ!

Ἐκεῖ ποὺ οἱ ἀνόητοι ἀντίχριστοι ἐτύπωναν τὸ περιοδικὸ «Ἄθεος», γιὰ νὰ χτυπήσουν τὴν πίστη τῶν Χριστιανῶν, ἐκεῖ τώρα οἱ Ἀρχὲς καὶ οἱ ἐξουσίες τὴ νύκτα τῆς Ἀναστάσεως θὰ κοινωνήσουν τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ! Ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχε ὁ πάγος καὶ ἡ βουβαμάρα τοῦ διωγμοῦ, τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ὄχι μόνον, οἱ πελώριες καμπάνες τοῦ Κρεμλίνου θὰ μεταφέρουν πανηγυρικῶς τὸν θρίαμβο τῆς Ἀναστάσεως, ἕως τὶς ἐσχατιὲς τῆς ἀχανοῦς αὐτῆς χώρας. Θὰ μεταφέρεται τὸ ζεστὸ καὶ γλυκό, συνάμα δὲ καὶ λαμπρὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, ἕως ἐκεῖ ποὺ μέχρι προσφάτως ὑπῆρχαν τὰ ἀλήστου μνήμης γκουλάγκ. Τὰ πλέον σκληρὰ καὶ φρικτὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, στὰ ὁποῖα ἐγκλείονταν τὰ τέκνα τοῦ φωτὸς καὶ τῆς Ἀναστάσεως, γιὰ νὰ περάσουν ἀπὸ κεῖ στὸ φωτεινὸ χῶρο τῶν Ἁγίων, καὶ γιὰ νὰ ἱκετεύσουν τὸν Θεὸ ὑπὲρ τῶν δεινῶς χειμαζομένων καὶ δεδιωγμένων ἀδελφῶν τους (Ἀποκάλυψις ΣΤ΄10).

Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοπεῖ κανεὶς γιὰ τὶς ἱστορικὲς καὶ ἀδιαμφισβήτητες πλέον αὐτὲς ἀλήθειες; Ποῦ νὰ πρωτοσταθοῦμε, καὶ ποῦ νὰ ἑστιάσουμε τὸ βλέμμα μας; Νὰ ἀνοίξουμε τὴν τραγική, συνάμα δὲ καὶ τόσο λαμπερὴ σελίδα, ὅσον ἀφορᾶ τὴ δύναμη τῆς Ἀναστάσεως; Νὰ ἀνοίξουμε τὴν μαύρη βίβλο τῆς γειτονικῆς μας Ἀλβανίας, ἢ μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα νὰ ἀτενίσουμε σὲ τόσα ἄλλα μέρη τῆς πονεμένης Ρωμιοσύνης, καὶ τῆς ὅπου γῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δηλ. τῆς Ὀρθοδοξίας μας;

«Ἐπιλήψει με διηγούμενον ὁ χρόνος».

Ἀναμφιβόλως, γιὰ ὅσους διαθέτουν τὸν κοινὸν νοῦν καὶ θέλουν νὰ εἶναι ἐλεύθερες προσωπικότητες, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀκαταμάχητες ἀλήθειες, «ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις». Ἀλήθειες γιὰ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς «ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ»! (Ἀποκάλ.ΣΤ΄2).

Καὶ τονίζουμε ἀδελφοί μου τὸν «κοινὸν νοῦν» καὶ τὸ «ἐλεύθερον τῆς προσωπικότητος», κυρίως δὲ τῆς ὀρθοδόξου καὶ δὴ Ἑλληνικῆς Χριστιανικῆς προσωπικότητας.

Ἂς μὴ λησμονοῦμε δὲ ὅτι τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως γιὰ ὅσους συνειδητὰ τὸ ἀρνοῦνται ἢ νομίζουν ὅτι μποροῦν νὰ «παίξουν» μὲ τὸν Ἰησοῦ, γίνεται «πῦρ καταναλίσκον» ἀφοῦ «φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος» κατὰ τὸν ἀψευδῆ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἴδια ἡ ζωή ποὺ εἶναι ἡ ἀδιάψευστη πραγματικότητα.

Ἀδελφοί μου. Ζοῦμε καὶ θὰ ζοῦμε πρὸς δόξαν Θεοῦ, πάντα καὶ γιὰ πάντα, τὸ φῶς, τὴν χαρά, τὴν εὐωδία, τὸν θρίαμβο καὶ τὴν αἰώνια νίκη τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Χριστὸς Ἀνέστη-Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀσκητικαί ἐμπειρίαι

27. Ἡ πίστις πού σώζει

Ἡ πονεμένη Χαναναία τοῦ Εὐαγγελίου φώναξε δυνατά στό Χριστό νά τήν ἐλεήσει καί νά θεραπεύσει τή θυγατέρα της, πού βασανιζόταν ἀπό δαιμόνιο. Ὁ Χριστός, ἀφοῦ δοκίμασε τήν πίστη της, τῆς εἶπε: «Μεγάλη σου ἡ πίστη, γυναίκα! Ἂς γίνει ὅπως τό θέλεις».

Ἡ αἱμορροοῦσα γυναίκα πλησίασε τό Χριστό σιωπηλά, ἄγγιξε τό ροῦχο τοῦ Χριστοῦ καί θεραπεύτηκε. Ὁ Χριστός τῆς εἶπε: «Κόρη μου, ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε. Πήγαινε στό καλό. Εἶσαι θεραπευμένη ἀπό τήν ἀρρώστια σου».

Ὁ τελώνης τῆς παραβολῆς δέν μιλάει, ἀλλά προσεύχεται μυστικά: «Θεέ μου, σπλαγχνίσου με τόν ἁμαρτωλό». Καί εἰσακούεται ἡ προσευχή του, ἐνῶ ὁ φαρισαῖος προσεύχεται μεγαλοφώνως μέ κομπασμό καί κατακρίνεται.

Οἱ τρεῖς πρῶτοι εἶναι ἀξιοθαύμαστοι καί ἀξιομίμητοι. Ὁ τελευταῖος ἀποτελεῖ παράδειγμα πρός ἀποφυγήν.

* * *

28. Ἁμαρτωλοί καί «ἐνάρετοι»

Συνηθίζουν πολλοί χριστιανοί νά κατηγοροῦν καί νά περιφρονοῦν τούς ἁμαρτωλούς ἀδελφούς τους, ἀδιαφορώντας ἐάν ἐκεῖνοι ἔχουν μετανοήσει. Πρόκειται γιά ἀπαράδεκτη συμπεριφορά, πού στηρίζεται στή μεγάλη ἰδέα πού ἔχουν γιά τόν ἑαυτό τους, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι δέν ἔχουν μεγάλα ἁμαρτήματα! Τό φαινόμενο εἶναι εὐρέως διαδεδομένο καί πολύ ἐνοχλητικό. Ἐάν δελήσει κάποιος νά

Οἱ Κροῖσοι ποὺ μᾶς ἔρριξαν εἰς τὴν κρίσιν, τί δὰ κάνουν εἰς τήν ἐσχάτην Κρίσιν;

*Τοῦ **Δρ Χαραλάμπη Μ. Μπούσια,** Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας*

Ζοῦμε, ἀσφαλῶς κατὰ παραχώρηση Θεοῦ, σὲ μιὰ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποία ἐπιχειροῦν τὰ μεγάλα κράτη καὶ οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, νὰ θέσουν ὑπὸ τὸν ἔλεγχό τους τὰ μικρὰ καὶ ἀδύναμα κράτη, ὅπως τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο μας, ἀλλὰ καὶ τὰ νοικοκυριὰ τῶν ἀνθρώπων. Περιμένουν μὲ δόλο στὴ γωνία νὰ δοῦν κάποιον ἀπὸ ἐμᾶς νὰ παραπατάει καὶ νὰ μᾶς δώσουν μιὰ κλωτσιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦμε ἀπὸ προσώπου γῆς, γιὰ νὰ οἰκειοποιηθοῦν τὸ μόχθο μας, τὴν περιουσία τοῦ ἱδρώτα μας. Ἐμεῖς τοὺς ἐχθρούς μας τοὺς γνωρίζουμε καὶ καταβάλλουμε προσπάθειες νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ αὐτούς. Μὲ τοὺς φίλους μας, ὅμως, μὲ τοὺς ἑταίρους μας τί γίνεται; Πῶς νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ αὐτούς; Εἶναι, δυστυχῶς, λυκόφιλοι. Μὲ πικρία τοὺς βλέπουμε, ὄχι σὰν τὸν Καλὸ Σαμαρείτη, νὰ σπεύδουν νὰ μᾶς βοηθήσουν καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσουν στὸ πανδοχεῖο τῆς ἀναρρώσεως, ἀλλὰ σὰν ὄρνεα σαρκοβόρα νὰ ἐκμεταλλεύονται τὰ δικά μας πάθη καὶ λάθη, τὶς δικές μας παραλείψεις, καὶ νὰ ἀσκοῦν μία ἐπιλεκτικὴ δικαιοσύνη ἐπιβάλλοντας δυσβάστακτα οἰκονομικὰ μέτρα σὲ βάρος τοῦ λαοῦ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ σύγχρονοι Κροῖσοι, οἱ ὁποῖοι καὶ μᾶς ὁδήγησαν σὲ κρίση καὶ ἐξαθλίωση.

Μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ὁ βασιλιὰς τῆς Λυδίας Κροῖσος ἦταν ξακουστὸς σὲ ὅλο τὸν ἀρχαῖο κόσμο γιὰ τὰ ἀμύθητα πλούτη του. Ἀπὸ τοὺς φόρους ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ ἑλληνικὲς ἀποικίες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἀπὸ τὰ χρυσωρυχεῖα τοῦ Πακτωλοῦ ποταμοῦ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ πλούσιος καὶ πιὸ περήφανος γιὰ τὰ πλούτη του. Πίστευε μάλιστα ὅτι δὲν ὑπῆρχε πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος ἀπὸ αὐτὸν στὸν κόσμο. Ὅταν τὸν ἐπισκέφτηκε ὁ Σόλων, ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητας, τοῦ ἔδειξε τοὺς ἀμύθητους θησαυρούς του καὶ τὸν ρώτησε ποιὸς ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε γνωρίσει στὸν κόσμο, περιμένοντας ἀπὸ τὸ Σόλωνα, ὅτι θὰ ἀνέφερε τὴ δική του μεγαλοσύνη! Ἐκεῖνος, ὅμως, τοῦ ἀνέφερε δύο ἐπώνυμα παραδείγματα καὶ ὄχι ἐκεῖνον ποὺ στὸ ἄκουσμα αὐτὸ θύμωσε καὶ προτοῦ τὸν διώξει ξέσπασε λέγοντας: «Ὡραῖα ὅλα αὐτά, Ἀθηναῖε φίλε μου, ἀλλὰ τί ἔχεις νὰ πεῖς, γιὰ τὴ δική μου εὐτυχία;»

Τότε ὁ σοφὸς Ἀθηναῖος τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ φράση ποὺ ἔμεινε στὴν ἱστορία: «Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε». Τὰ μεγάλα πλούτη δὲν κάνουν τόν ἄνθρωπο περισσότερο εὐτυχισμένο ἀπ' ὅτι μιὰ μέτρια περιουσία. Μὴ θεωρήσεις κανένα εὐτυχῆ, πρὶν γνωρίσεις τὸ τέλος του.

Ἔτσι, σύντομα μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Σόλωνα πλῆθος συμφορῶν βρῆκε τὸν Κροῖσο. Ὁ γιός του σκοτώθηκε καὶ ὁ ἴδιος νικημένος ἀπὸ τὸ βασιλιὰ Κῦρο τῶν Περσῶν ὁδηγήθηκε στὴν πυρά, γιὰ νὰ καεῖ. Ἐκεῖ ὁ Κροῖσος θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Σόλωνα καὶ φώναξε μετανιωμένος τρεῖς φορές: «Σόλων! Σόλων! Σόλων!». Ὁ Κῦρος ποὺ τὸν ἄκουσε, ζήτησε νὰ μάθει τί σήμαινε ἡ ἐπίκληση αὐτή. Ἀκούγοντας τὴν ἱστορία, συγκινήθηκε καὶ τοῦ χάρισε τὴ ζωή.

Ὁ Σόλων μὲ τὴ σοφία του, ὅταν ὁ ἐπαχθὴς δανεισμὸς εἶχε φέρει σὲ ἀπόγνωση τοὺς Ἀθηναίους, ἔλαβε νομοθετικὰ μέτρα ὑπὲρ τῶν καταπιεσμένων ἐφαρμόζοντας τὴ σεισάχθεια, νόμο ποὺ καταργοῦσε τὰ χρέη ἀπὸ δανεισμὸ μὲ ὑποθήκη ἀκίνητης περιουσίας καὶ πώληση σώματος, δηλαδὴ τὰ χρέη κυρίως τῶν ἀγροτῶν, οἱ ὁποῖοι, μὴ μπορώντας νὰ τὰ ξεπληρώσουν, εἶχαν χάσει τὶς περιουσίες τους καὶ εἶχαν πουληθεῖ δοῦλοι ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς. Μὲ τὴ σεισάχθεια ὁ Σόλων σήκωσε τὸ ἄχθος, δηλαδὴ τὸ βάρος, ἀπὸ τοὺς ὤμους τῶν ἀσθενέστερων οἰκονομικὰ πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν περιέλθει σὲ κατάσταση κοινωνικῆς ἐξαθλιώσεως. Ὅσοι εἶχαν πουληθεῖ δοῦλοι γιὰ χρέη ἀπελευθερώθηκαν καὶ ἐπέστρεψαν στὰ σπίτια τους.

Στὴν ἱστορία διδασκόμαστε ὅτι οἱ Κροῖσοι ποτὲ δὲν ἔχουν καλὸ τέλος. Ἂς τὸ γνωρίζουν αὐτοί, οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου, οἱ ἄσπονδοι φίλοι μας, ὅτι ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἐκμετάλλευση τῶν λαῶν δὲν εἶναι ἔργο θεάρεστο καὶ κάποια στιγμὴ θὰ κριθοῦν αὐστηρά, ὄχι ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς τῆς γῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν δικαιοκρίτη Θεό, ὅπως λέει καὶ ἕνας στίχος τοῦ προφήτη Ἠσαΐα: «Πρόσθες αὐτοῖς κακά, Κύριε, πρόσθες αὐτοῖς κακὰ τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς» (Ἡσ. κστ΄15). Τιμώρησέ τους, δηλαδή, Κύριε, τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς τῆς γῆς, τιμώρησέ τους. Τί λέει ἐδῶ ὁ προφήτης; Ὁμιλεῖ περὶ τῶν κακῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶναι στὴν ἐξουσία, περὶ τῶν Κροίσων ποὺ πέρα ἀπὸ τὸ στενὸ συμφέρον τους δὲν βλέπουν τίποτα ἄλλο. Καὶ δὲν εἶναι μόνο οἱ Γερμανοὶ σήμερα οἱ Κροῖσοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Προφήτης Ἠσαΐας θὰ μποροῦσε νὰ πεῖ: «Πρόσθες αὐτοῖς κακά, Κύριε, πρόσθες αὐτοῖς κακὰ τοῖς στυγνοῖς Γερμανοῖς», ἀπὸ τὰ δυναστεύουν ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ ἰδιαίτερα ἐμᾶς ποὺ βρισκόμαστε σὲ οἰκονομικὴ δυσχέρεια καὶ ἀδυναμία.

Οἱ Κροῖσοι ταυτίζονται μὲ τοὺς ἐγωϊστές, μὲ τοὺς καταπιεστές, μὲ τοὺς κακούς. Καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ κακοί; Ὁ π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ὁ φλογερὸς ἀγωνιστὴς ἱεράρχης, ἔλεγε ὅτι κακὸς δὲν εἶναι ὁ ἁμαρτωλός, ποὺ ἀπὸ συναρπαγὴ τοῦ διαβόλου διαπράττει κάποιο ἁμάρτημα, καὶ κατόπιν μετανοεῖ καὶ χύνει δάκρυα ζητώντας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Κακὸς εἶναι ὁ διαποτισμένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μέχρι μυελοῦ ὀστέων, ὁ διεφθαρμένος μέχρι κυττάρων. Ἡ κακία σ' αὐτὸν ἔχει προχωρήσει βαθειὰ στὸν ἐσωτερικό του κόσμο καὶ τοῦ ἔχει γίνει δεύτερη φύση. Μέρα καὶ νύχτα σκέπτεται τὸ κακό. Διαλογίζεται καὶ σχεδιάζει τί κακὸ θὰ κάνει, πῶς θὰ ἐπιβληθεῖ στοὺς ἀνίσχυρους, πῶς θὰ πλουτίσει μὲ τὸν ἱδρώτα τῶν ἄλλων. Ἡ ἱστορία εἶναι γεμάτη ἀπὸ Κροίσους, ἀπὸ φιλάργυρους, ἀπατεῶνες, καταπιεστές, ἀπὸ τοὺς «ἐνδόξους τῆς γῆς», ἀπὸ πολιτικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς ἄρχοντες κάθε ἐποχῆς. Ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τοὺς μωραίνει ὁ Κύριος, ὥστε νὰ μὴ διαβάζουν ἱστορία καὶ νὰ μὴ γνωρίζουν ὅτι ὅλων αὐτῶν τὸ τέλος εἶναι οἰκτρό. Τοὺς περιμένει εἴτε ἡ ἀγχόνη, ὅπως τὸν Ἰούδα, στὴ γῆ, εἴτε ἡ ἀγχόνη τοῦ οὐρανοῦ.

Οἱ σημερινοὶ Κροῖσοι τῆς Εὐρώπης δὲν εἶναι ἁπλῶς ἁμαρτωλοί. Μισοῦν ὅ,τι ὡραῖο, ὅ,τι ὑψηλό, ὅ,τι μεγάλο ἔχουμε ἰδίως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες μὲ τὸ μοναδικὸ φυσικὸ περιβάλλον, τὸν ἥλιο καὶ τὴ θάλασσα, τὸν ὀρυκτὸ μας πλοῦτο, τὴν μακραίωνη ἱστορία μας, τὸν πολιτισμὸ καὶ προπάντων τὴν Ὀρθοδοξία μας. Ὅταν ἐμεῖς κτίζαμε Παρθενῶνες οἱ Οὖνοι ζοῦσαν νομαδικὰ στὴ Μογγολία καὶ δὲν γνώριζαν παρὰ τὸν πρωτόγονο τρόπο ζωῆς. Ὅταν ἐμεῖς κτίζαμε τὴν Ἁγια-Σοφιά, ἐκεῖνοι ἐπιδίδονταν στὶς ἁρπαγὲς καὶ φυσικὰ οὔτε γνώριζαν τὸ λυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ τώρα ποὺ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας βρισκόμαστε ἐμεῖς σὲ παρακμή, σὲ ἀνάγκη, γινόμαστε ἀποδέκτες ὄχι τῆς ἑταιρικῆς συμπάθειάς τους, -ἂν πῶς τὸ ἔφεραν τὰ γυρίσματα τῶν καιρῶν νὰ εἴμαστε σήμερα ἑταῖροι αὐτῶν ποὺ αἱματοκύλισαν τὴν πατρίδα μας καὶ τὴν ἀφαίμαξαν μὲ τὴν πραγματικὴ σημασία τῆς λέξεως,- ἀλλὰ τοῦ φθόνου καὶ τῆς σκληροκαρδίας τους. Ἂν ἔτσι εἶναι οἱ φίλοι μας, οἱ ἑταῖροι μέσα στὴν εὐρωπαϊκὴ ἕνωση, τότε δὲν τοὺς θέλουμε. Αὐτοὶ τὰ τελευταῖα χρόνια μᾶς ἐπέβαλαν ἕνα τρόπο ζωῆς ἄγνωστο γιὰ τὴν ἱστορία μας, μὲ χλιδή, ἀνέσεις, αὐτουργίες ἠθικῶν σκανδάλων, ἐξαγορὲς συν - ειδήσεων, θαλασσοδάνεια καὶ ἐπιζήτηση τῆς ὑπεραφθονίας, μὲ στόχο νὰ καταναλώνουμε τὶς ὑπερπαραγωγές τους καὶ νὰ ὁδηγούμαστε στὶς ὑπερχρεώσεις. Καὶ τώρα ποὺ μᾶς ἔφεραν στὴν ἐξαθλίωση καὶ τὴν ἀπύθμενη οἰκονομικὴ κρίση μᾶς προσβάλλουν, μᾶς θίγουν τὴν ἀξιοπρέπεια, ἀσχημονοῦν σὲ βάρος μας, μᾶς καταπιέζουν, ζητοῦν τὴν κεφαλήν μας «ἐπὶ πίνακι» (Ματθ. ιδ΄ 11). Εἶναι οἱ μυρμηκολέοντες», ἀφοῦ μοιάζουν μὲ τὸν πονηρό, ὅπως αὐτὸν ὀνομάζουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καθὲ κακὸ ὅμως ἔχει καὶ τὴν μισθαποδοσία του. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπενθυμίσουμε, ποιό θὰ εἶναι τὸ τέλος αὐτῶν τῶν Κροίσων; Θὰ εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ τέλος τοῦ Κροίσου, τὸν ὁποῖο ὁ σοφὸς Σόλων δὲν μακάριζε. Θὰ εἶναι ὅμοιο μὲ τὸ κακὸ τέλος ὅλων τῶν διωκτῶν τῆς ἱστορίας, τῶν «ἐνδόξων τῆς γῆς», ποὺ ἀπὸ τὰ ὕψιστα ἀξιώματα βρέθηκαν στὰ σκουπίδια τῆς ἱστορίας. Σὲ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἐφαρμόσθηκε τὸ «Πρόσθες αὐτοῖς κακά, Κύριε, πρόσθες αὐτοῖς κακὰ τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς». Ἕνα μόνο χαρακτηριστικὸ παράδειγμα θὰ ἀναφέρουμε ἀπὸ τὰ πολλά. Εἶναι αὐτὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη, ποὺ μίσησε πολὺ τὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ κατεδίωξε τὴν Ἐκκλησία. Νόμιζε ὅτι θὰ ξερριζώσῃ ἀπὸ τὶς καρδιὲς τοῦ κόσμου τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ὄχι, ὅμως, αὐτὴ δὲν τὴν ξερρίζωσε, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ξερριζώθηκε. Πολεμώντας ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν στὰ βάθη τῆς Περσίας τραυματίσθηκε θανάσιμα. Τὸν χτύπησε στὸ στῆθος ἕνα βέλος καὶ τὸ τραῦμα ἦταν θανατηφόρο. Πεσμένος κάτω στὸ χῶμα τῆς γῆς, ἔβαλε τὴ φούχτα του κάτω ἀπὸ τὴν πληγή, τὴ γέμισε μὲ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε, καὶ μετὰ τὸ σκόρπισε στὸν ἀέρα λέγοντας· «Νενίκηκάς με, Ναζωραῖε», Ναζωραῖε, μὲ νίκησες!

Καὶ πάλι ἂν δὲν ἔλθει ἡ νέμεση, ἡ δικαιοσύνη στοὺς Κροίσους σ' αὐτὴ τὴ ζωή, θὰ ἔλθει στὴν ἄλλη. Θὰ ἔλθει ἡ ἔσχατη Κρίση, ἡ Κρίση τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἐγγὺς καὶ τὴν ὁποία κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφύγει. Ἐκεῖ θὰ εἶναι «ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων» (Ματθ. ιγ΄ 50). Τοὺς ἀνθρώπους μποροῦμε νὰ τοὺς κοροϊδέψουμε, τὸ Θεὸ δὲν μποροῦμε. «Ὁ Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται» (Γαλ. σ΄ 7). Θὰ ἐπέμβει καὶ θὰ προσθέσει ἀτέλειωτα κακὰ στοὺς ἐνδόξους τῆς γῆς, ποὺ ὅσο ζοῦσαν κακοποιοῦσαν μὲ τὴ βδελυκτὴ συμπεριφορά τους τοὺς συν - ανθρώπους τους, τὰ ἔθνη, τὶς κοινωνίες, τὸν ἁπλὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖο «Χριστὸς ἀπέθανε» (Ῥωμ. ιδ΄ 15).

Ἂς λυσσοῦν οἱ ἐχθροί μας, οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας. Ἂς πολεμοῦν τὴν πατρίδα μας, τὴν ἁγία μας Ὀρθοδοξία. Ἂς μηχανεύονται ὅ,τι θέλουν, ἂς ἐφαρμόσουν ὅλα τὰ σατανικὰ σχέδια πρὸς ἐξόντωσή μας. Δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχουν. Προσωρινὰ μπορεῖ νὰ σημειώσουν μερικὲς ἐπιτυχίες, νὰ ἔχουν ὁρισμένες νίκες, ὅμως αὐτὲς θὰ εἶναι προσωρινές. Ἡ Ἑλληνικὴ πατρίδα μας καὶ ἡ Ὀρθοδοξία μας εἶναι δυὸ δένδρα συμφυτευμένα καὶ ἔχουν κλαδιὰ αἰωνόβια, ἀθάνατα. Ἔχουν ἀξίες φυτευμένες μέσα στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν πανάχραντη Δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου. Αὐτὰ τὰ δένδρα δὲν ξερριζώνονται ἀπὸ ἀνθρώπινα χέρια οὔτε κλονίζονται, ἰδιαίτερα ἀπὸ φιλάργυρους Οὔνους. Ὅλοι οἱ δαίμονες τῆς κολάσεως νὰ μαζευτοῦν καὶ νὰ τοὺς κατευθύνουν δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὰ κλονίσουν. Τὰ τσεκούρια τους θὰ σπάσουν καὶ οἱ ἴδιοι θὰ συντριβοῦν ὡς «σκεύη κεραμέως» (Ψαλμ. β΄ 9). Πταίσαμε πολλὰ ὅλοι μας, τὸ ὁμολογοῦμε, ἀλλὰ ἔχουμε Πατέρα οὐράνιο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς συμπαθήσει καὶ νὰ μᾶς σώσει. Ἕνα «ἥμαρτον, Κύριε, εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν Σου» ἐλκύει τὴ Χάρη Του. Ἡ τελικὴ Κρίση «ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. ε΄ 45) ἔρχεται. Τὴν περιμένουμε οἱ καταδυναστευόμενοι σὰν λύτρωση. Ἀλλοίμονο στοὺς καταπιεστές μας, ποὺ τοὺς περιμένει τὸ «πῦρ τὸ ἐξώτερον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ» (Ματθ. κε΄ 41). Τὸ ξέρουν οἱ δυνάστες μας; Τὸ ξέρουν οἱ δανειστές μας; Τὸ ξέρουν οἱ «ἑταῖροι» μας;

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

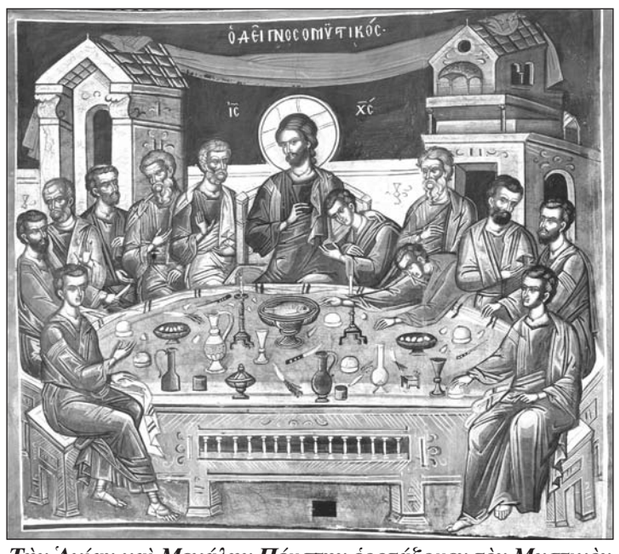

Τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Πέμπτην ἑορτάζομεν τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τῶν Ἀποστόλων.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ἐλευθερία καὶ βίος ἐνάρετος «πᾶνε» πάντοτε μαζί

*Γράφει ὁ **Φώτιος Μιχαήλ**, ἰατρὸς*

Στὴν Ἀθηναϊκὴ ἀγορὰ τοῦ "Χρυσοῦ αἰώνα", σὰν ὑψώσει ὁ ἥλιος τὸ μπόϊ του καὶ κάνει τὸν ἰδρῶτα ποτάμι, τὰ συνάφια παρατᾶνε γιὰ λίγο τὶς δουλειές τους καὶ πιάνουνε τὴν κουβέντα.

- Περικλῆ, ἐσὺ ποὺ τόσα ξέρεις, πές μας τί εἶναι εὐτυχία;

- Ὁ παππούς ὁ Θουκυδίδης ἔλεγε: "Τὸ εὔδαιμον τὸ ἐλεύθερον". Εὐτυχία εἶναι ἡ ἐλευθερία.

- Καὶ ἐλευθερία τί εἶναι;

- "Ἐλευθερία ἐστὶ ἀγαθὴ συνείδησις". Ἔτσι δίδασκε ὁ σοφὸς Περίανδρος ἀπὸ τὴν Κόρινθο. Ἐλευθερία καὶ βίος ἐνάρετος πᾶνε πάντοτε μαζί. Θυμᾶστε τί ἔλεγε ὁ δάσκαλος ἐκεῖνος, ποὺ τὸν καταδικάσαμε νὰ πιεῖ τὸ κώνειο; "Ὁποιος παρασύρεται ἀπὸ τὶς ἀπολαύσεις καὶ τὶς ἡδονὲς τοῦ σώματος, καταντάει δοῦλος. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐλεύθερος, ἐὰν δὲν εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του".

Ἡ ἴδια συζήτηση συνεχίζεται, ὀχτὼ αἰῶνες ἀργότερα, στὴν Πόλη τῶν ὀνείρων μας: **Στὴν Βασιλεύουσα**.

Στὸ κέντρο τῆς λαοσύναξης βρίσκεται ὁ Μέγας Ἱεράρχης Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Τὸ παλάτι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους δὲν ἀντέχουνε τὸν χρυσό του λόγο, ποὺ στηρίζει τοὺς φτωχοὺς καὶ ἐλέγχει τοὺς δυνάστες, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἐξορίζουν τρεῖς φορές.

- Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, τί εἶναι ἐλευθερία;

- Ἐλευθερία εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ αὐτεξούσιος καὶ ἐλεύθερος. Ὅπου εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου , ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ Ἐλευθερία. Δὲν ἔχετε ἀκούσει τί λέει ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος; "Ἐσεῖς ἀδελφοί μου εἶστε καλεσμένοι γιὰ τὴν ἐλευθερία. Προσοχὴ μονάχα, μὴ πάρετε τὴν ἐλευθερία ὡς ἀφορμὴ γιὰ καλλιέργεια τῶν παθῶν".

Καὶ ἀπὸ τὴν Πόλη πᾶμε στὰ Γιάννενα, χίλια πεντακόσια χρόνια μετά, μὲ πρωταγωνιστὲς αὐτὴ τὴν φορά τὸν Ἀλῆ πασᾶ καὶ τοὺς ἡρωικοὺς Σουλιῶτες.

Παραδοθεῖτε μωρέ, τοὺς λέει ὁ Ἀλῆ πασᾶς, κι ἐγὼ θὰ σᾶς χαρίσω ὅ,τι λαχταράει ἡ ψυχή σας. Καὶ οἱ Σουλιῶτες τοῦ ἀπαντᾶνε: Ἡ λευτεριά , πασᾶ μου, δὲν ἀγοράζεται οὔτε μὲ ὅλους τούς θησαυροὺς τῆς γῆς.

Ἀφήνουμε τὰ Γιάννενα καὶ πᾶμε κατευθεῖαν στὴν Τεργέστη. Ἡ κουβέντα γιὰ τὴν ἐλευθερία ἄναψε γιὰ τὰ καλά. Στὸ κέντρο τῆς ὁμήγυρης τὸν πρῶτο λόγο ἔχει κάποιος ἀπὸ τὸ Βελεστίνο. Ρήγας τὸ ὄνομά του.

- Ἀδέλφια μου, μπροστὰ μας ἔχουμε δύο ἐλευθερίες. Τὴν ἐλευθερία τοῦ Γένους καὶ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἤθους. Γιὰ τὴν ἐλευθερία μας ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἕνα ἔχω νὰ πῶ: Ἡ σκλαβιὰ πιότερο δὲν ὑποφέρεται. Θὰ ἀγωνιστοῦμε καὶ ὅ,τι πεῖ ὁ Θεός. Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή, παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή.

Ὅσο γιὰ τὸ ἠθικὸ σύνορο τῆς ἐλευθερίας νὰ θυμᾶστε τοῦτο τὸ ρητό: "Μή κάμεις εἰς τὸν ἄλλον αὐτό, ποὺ δὲν θέλεις νὰ κάμουν εἰς ἐσένα". Συλλογᾶται καλά, ὅποιος συλλογᾶται ἐλεύθερα

Καὶ φτάνουμε στὰ χρόνια τὰ δικά μας. Τὰ χρόνια τῶν μνημονίων, τῆς ταπείνωσης καὶ τοῦ ἐθνικοῦ μας ἐξευτελισμοῦ.

Εἶναι ὁλοφάνερο, ὅτι ὡς ἔθνος σκλαβωθήκαμε. Καὶ σκλαβωθήκαμε, διότι θεωρήσαμε τὴν εὐκολία καὶ τὴν ἄνεση πιὸ σημαντικὲς κατακτήσεις ἀπὸ τὴν θεόσδοτη ἐλευθερία. Καὶ ἡ εἰρωνεία εἶναι, ὅτι κοντὰ στὴν ἐλευθερία χάνουμε τώρα καὶ τὰ εὐτελῆ δολώματα τῶν εὐκολιῶν καὶ τῶν ἀνέσεων.

Ἔλεγε ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος στρατηγὸς Μακρυγιάννης: "Καί λευτερωθήκαμεν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ σκλαβωθήκαμεν εἰς ἀνθρώπους, ὅπου ἦταν ἡ ἀκαθαρσία τῆς Εὐρώπης".

Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες χάσαμε τὴν λευτεριά μας, ὅπως χάνουνε τὴν ἐλευθερία τους καὶ οἱ πίθηκοι στὴν Ἰνδία: Εἰδικὰ δοχεῖα καλὰ στηριγμένα, ποὺ ἔχουν στόμιο μικρῆς διαμέτρου, τὰ γεμίζουν μὲ φυστίκια. Οἱ πίθηκοι βάζουν τὸ χέρι τους μέσα, γεμίζουν λαίμαργα τὴν χούφτα τους μὲ φυστίκια ἀλλὰ ἔτσι, ὅπως εἶναι κλειστὴ καὶ γεμάτη ἡ παλάμη τους, εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρέσει καὶ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ δοχεῖο...Στὸ μεταξὺ ἔρχονται οἱ ἐπιτήδειοι καὶ τοὺς αἰχμαλωτίζουν.

Τὸ παράδειγμα φαίνεται ἁπλό, ἀλλὰ ἔχει τὸ νόημά του: **Καμμιὰ ἐθνικὴ ἐλευθερία δὲν τὰ καταφέρνει νὰ ζήσει γιὰ πολύ, ὅταν στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων πεθαίνει ἡ ἐλευθερία τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Ἔθους**.

14 Μαρτίου 2015

(Σὰν σήμερα, τὸ 1957, ἀπαγχονίζεται στὴν Κύπρο ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους κατακτητὲς ὁ γενναῖος Ἀγωνιστὴς τῆς Ἐλευθερίας Εὐαγόρας Παλληκαρίδης, σὲ ἡλικία μόλις 19 ἐτῶν).

Δὲν ὑπάρχει ἕνας χριστιανὸς νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὴν χριστιανοσύνην;

Ὁ μεθοδευμένος ἀποχριστιανισμὸς τοῦ δυτικοῦ κόσμου φαίνεται πὼς συν - εχῶς καταλαμβάνει νέα ἐδάφη. Δὲν εἶναι μόνον οἱ νεκροὶ ἢ αἱ βέβηλοι πράξεις ἐναντίον χριστιανικῶν μνημείων ἀλλὰ καὶ ἡ «σιγὴ ἰχθύος» πολιτικῶν καὶ διαύλων ἐπικοινωνίας, ποὺ ἀποφεύγουν νὰ ὁμιλήσουν διὰ τὰς ἀποτροπαίας πράξεις, ὡς νὰ μὴ ἦταν οἱ ἴδιοι χριστιανοὶ (;) ἢ ὡς νὰ μὴ εἶναι οἱ χριστιανοὶ ἄνθρωποι μὲ ἴσα δικαιώματα, ἐνῷ κατὰ κόρον γίνονται ἀναφοραὶ δι' ἄλλας θρησκείας. Παραθέτομεν ἓν ἐνδιαφέρον κείμενον μὲ συγκεκριμένα παραδείγματα ἐκ τοῦ ἱστολογίου redskywarning.blogspot.gr τῆς 27ης Μαρτίου 2015:

«Ἐντυπωσιακὴ εἶναι ἡ διαφορὰ στὴ στάση τῶν πολιτικῶν καὶ τοῦ Τύπου καὶ τῶν ἀνάλογων δηλώσεων, σχετικὰ μὲ τοὺς βανδαλισμοὺς κατὰ χριστιανικῶν τόπων στὴν Εὐρώπη καὶ ἰδιαίτερα στὴ Γαλλία. Στὴν περίπτωση ποὺ ὑπάρχουν ἐπιθέσεις κατὰ ἑβραϊκῶν νεκροταφείων ἡ γαλλικὴ κυβέρνηση ἔντονα τὶς καταδικάζει (μὲ πρῶτον καὶ καλύτερο τὸν πρωθυπουργὸ Manuel Valls) ἐνῷ τὰ media, φυσικά, δίδουν μεγάλη ἔκταση σὲ αὐτὸ τὸ θέμα. Ἀλλὰ στὴν περίπτωση ποὺ ὑπάρχουν βεβηλώσεις χριστιανικῶν τόπων, ὑπάρχει σιωπή. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο ἡ σιωπή. Εἶναι καὶ ἡ ὑποκρισία. Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2015, τὸ εἰδησεογραφικὸ κανάλι BFMTV δημοσίευσε στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴ βεβήλωση νεκροταφείων τὸ 2014. Στὴν πρώτη θέση βρέθηκαν λοιπὸν χριστιανικὰ νεκροταφεῖα, μὲ συνολικὰ 206 περιπτώσεις, στὴν δεύτερη θέση καὶ σὲ τεράστια διαφορά, ἦταν τὰ ἑβραϊκὰ νεκροταφεῖα μὲ συνολικὰ 6 περιπτώσεις καὶ στὴν τρίτη τὰ μουσουλμανικὰ μὲ συνολικὰ 4 περιπτώσεις. Οἱ πρῶτες πληροφορίες δημοσιεύθηκαν τὸ πρωί, ἀλλὰ τὸ μεσημέρι ἔπεσε ἄγριο σύρμα 'πολιτικῆς ὀρθότητας' καὶ τὸ κανάλι ἄλλαξε καὶ δὲν ἀνέφερε πλέον "χριστιανικὰ" νεκροταφεῖα, ἀλλά... "δημοτικὰ" νεκροταφεῖα! Μία ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς βεβηλώσεις ἦταν ἡ περίπτωση τοῦ νεκροταφείου τοῦ Saint-Laurent-de-la-Cabrerisse, ὅπου βάνδαλοι ἔσπασαν καὶ κατέστρεψαν δώδεκα σταυρούς. Γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτὴ μάλιστα, ὁ εἰσαγγελέας David Charmatz ἔτρεξε νὰ ἐπιβεβαιώσει τὰ κανάλια ὅτι «τὸ περιστατικὸ αὐτὸ δὲν ἔχει καμία φυλετικὴ ἢ θρησκευτικὴ φύση»! Ὁμοίως, στὸ περιστατικὸ στὴν Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴ Νάντη, ὅπου ἕνας ἄνθρωπος πῆγε στὸ ναὸ ἔριξε κάτω τὸ σταυρὸ καὶ τὸν βεβήλωσε, κρίθηκε γιὰ τὸν δράστη ὅτι δὲν ὑπῆρχε "κανένα σημάδι βλασφημίας"! Ὁ Ὀλάντ στὴν δήλωσή του γιὰ τὴ δολοφονία τῶν 21 κόπτων χριστιανῶν ἀπὸ τοὺς σφαγεῖς τῆς ISIS, σὲ ὅλο τὸ κείμενο δὲν ἀνέφερε τὴ λ

Τά Μνημόσυνα τῶν π. Μάρκου Μανώλη καί Γεωργίου Ζερβοῦ

Τοῦ πρωτοπρεσβ. ***π. Ἀγγέλου Ἀγγελακοπούλου,*** *ἐφημ. Ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς*

ΤΕΛΕΣΤΗΚΕ τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου (28-3-2015) στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου, μέ τήν παρουσία πληθώρας πνευματικῶν τέκνων καί πιστῶν, παρά τίς ἀντίξοες καιρικές συνθῆκες, τό πενταετές μνημόσυνο τοῦ π. Μάρκου Μανώλη καί τό τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο τοῦ Γεωργίου Ζερβοῦ. Στήν Θεία Λειτουργία προεξῆρχε ὁ ἱερομόναχος Γέρων Εὐστράτιος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας Ἁγίου Ὄρους, ἐνῶ συλλειτούργησε καί συμπροσευχήθηκε πλειάδα κληρικῶν. Ὁ Σεβ. Μητρ. Κηφισίας κ.κ. Κύριλλος ἐκπροσωπήθηκε ἀπό τόν Γενικό Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπο, αἰδεσιμολογιώτατο πρωτοπρεσβύτερο π. Χρῖστο Κυριακόπουλου. Τήν διακονία τοῦ λόγου ἀνέλαβε ὁ αἰδεσιμολογιώτατος πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος, κληρικός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιώς, ὁ ὁποῖος ἀνέφερε τά ἑξῆς:

«Τελοῦμε σήμερα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μέσα σέ κλίμα βαθείας κατανύξεως καί ἱερᾶς συγκινήσεως τά μνημόσυνα τοῦ Γέροντός μας π. Μάρκου Μανώλη καί τοῦ ἀδελφοῦ μας Γεωργίου Ζερβοῦ.

Ὡς γνωστόν, ὁ π. Μᾶρκος ὑπῆρξε ὁ ἄξιος διάδοχος τοῦ ἀντιαιρετικοῦ καὶ ἀντιοικουμενιστοῦ, τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος ἀρχιμανδρίτου Χαραλάμπους Βασιλοπούλου. Ἀλλά καί ὁ ἀδελφός μας, Γεώργιος Ζερβός, ὑπῆρξε κι αὐτός ἄξιος διάδοχος καί συνεχιστής τοῦ π. Μάρκου Μανώλη.

Γι'αὐτό τὸ ταξίδι πρὸς τὴν οὐράνια καὶ παντοτεινὴ πατρίδα, ἀπὸ τὴν ὁποία ὅλοι μας προερχόμαστε, ἐργάστηκαν καί οἱ δύο σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή τους.

Γνωρίζουμε ὅτι ὁ πόνος καὶ ἡ θλίψη εἶναι ἀβάστακτη γιά ὅσους τούς γνώρισαν καὶ ὠφελήθηκαν πνευματικῶς ἢ εἶχαν τὴν συμπαράστασή τους ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ἐμεῖς, ὅμως, οἱ Χριστιανοί συστοιχούμεθα μέ τό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πού μᾶς συμβουλεύει «μή λυπῆσθε, καθώς καί οἱ λοιποί οἱ μή ἔχοντες ἐλπίδα» (Α΄ Θεσ. 4, 14). Δέν πρέπει νά λυπούμαστε γιά τούς κεκοιμημένους ἀμέτρως, διότι δέν μοιάζουμε μέ τούς μή ἔχοντας ἐλπίδα, δηλ. τούς ἀσεβεῖς καί αἱρετικούς, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν ἐλπίδα ἀναστάσεως. Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί πιστεύουμε στήν Ἀνάσταση τόσο τοῦ Χριστοῦ μας ὅσο καί τῶν νεκρῶν. Γι'αὐτό καί οἱ νεκροί μας δέν «χάθηκαν», δέν «ἔφυγαν», ἀλλά ζοῦν. Ζοῦν οἱ ἀθάνατες ψυχές τους. Μέ τήν κοινή καί καθολική Ἀνάσταση θά ἀναστηθοῦν καί τά σώματά τους καί θά εἴμαστε ὅλοι μαζί ἐν Παραδείσῳ.

Γι'αὐτόν τόν λόγο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δὲν ἀξίζουν δάκρυα γιά τόν π. Μᾶρκο καί τόν Γεώργιο Ζερβό, οἱ ὁποῖοι σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή τους προσεύχονταν, τελοῦσαν ἤ συμμετεῖχαν καθημερινῶς στίς Θεῖες Λειτουργίες, ἐξομολογοῦνταν καί ἐξομολογοῦσαν ἤ συμβούλευαν ἀρκετές ὧρες τῆς ἡμέρας, τελοῦσαν ἤ συμμετεῖχαν συχνάκις σέ ἱερές ἀγρυπνίες, ζοῦσαν καί οἱ δύο ἀσκητικῶς, ζητοῦσαν συγγνώμη ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτοὺς, πού τούς μισοῦσαν καὶ τούς συκοφαντοῦσαν καὶ συμβούλευαν μόνο προσευχή καὶ ἄκρα ταπείνωση γιὰ τὴν ἐπίλυση καὶ τῶν μεγαλυτέρων προβλημάτων.

Δὲν ἀξίζουν ἄμετρα δάκρυα γιὰ τὸν μακαριστὸ Γέροντα π. Μᾶρκο καί τόν ἀδελφό Γεώργιο Ζερβό, οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν τὴν ζωή τους στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν ἀσυμβίβαστοι σέ θέματα πίστεως, ἐλεγκτικοί γιὰ τίς παρεκτροπές ἀπό τήν ἄπαξ παραδοθεῖσα πίστη καὶ τὴν καταφρόνηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς καινοτομίες στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν ἐκκοσμίκευσή της.

Δὲν ἀξίζουν ἄμετρα δάκρυα γιὰ τὸν μακαριστὸ Γέροντα π. Μᾶρκο καί τόν Γεώργιο Ζερβό, οἱ ὁποῖοι, ὅσα χρήματα εἶχαν, τὰ προσέφεραν σέ πτωχούς, ἀδυνάμους, οἰκογενειάρχες, πολυτέκνους, ἀνέργους, φυλακισμένους καὶ σέ ὅσους εἶχαν ἀνάγκη βοηθείας.

Δὲν ἀξίζουν ἄμετρα δάκρυα γιὰ τὸν μακαριστὸ Γέροντα π. Μᾶρκο, ὁ ὁποῖος πρὸ τῆς καθημερινῆς πρωϊνῆς Θείας Λειτουργίας ἔσπευδε στὰ Νοσοκομεῖα, γιὰ νὰ κοινωνήσει ἀσθενεῖς. Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία συμπαραστεκόταν σέ ἐγκαταλελειμένους ἀπὸ τέκνα, σέ κατακοίτους καί σέ ἄλλους ἐμπεριστάτους ἀδελφούς μας. Στή συνέχεια ἐπισκεπτόταν τίς φυλακές τῆς Αὐλώνας, Νοσοκομεῖα, ἰδρύματα, ὀρφανοτροφεῖα. Ἀκολούθως τελοῦσε ἐσπερινούς. Ἐξομολογοῦσε ἕως ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ συχνές ἦταν αὐτές οἱ ἀξέχαστες ἀγρυπνίες, πού τελοῦσε ἐδῶ στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου, ὅπου ὁ μακαριστός ἦταν ἐφημέριος. Τὸν χρόνο, πού τοῦ περίσσευε, τόν ἐξαγόραζε, ἐπιτελῶντας ἱερά μυστήρια. Μετὰ τὸ μεσονύκτιο, ὅταν δὲν εἶχε ἱερές ἀγρυπνίες, ἔκανε ἄλλες ἀγρυπνίες· ἀγρυπνίες γιὰ τὸν Ο.Τ., κοιτάζοντας μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐφημερίδας, καὶ ἀφήνοντας σημειώσεις μὲ παρατηρήσεις. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τόν μακαριστό ἀδελφό μας Γεώργιο Ζερβό. Κι αὐτός ἔκανε πολλάκις ἀγρυπνίες γιά τήν ἐφημερίδα τοῦ Ο.Τ.

Ἀντί, λοιπόν, ἀμέτρων δακρύων, θερμὴ προσευχὴ καὶ διαρκῶς τό «Χριστὸς Ἀνέστη» καί γιὰ τὸν π. Μᾶρκο καί γιά τόν Γεώργιο Ζερβό. Νὰ ἀκολουθήσουμε, ὅσο τό δυνατόν, τὰ βήματά τους, προσευχόμενοι ἐν μετανοίᾳ, ζῶντας ἐν ἐλεημοσύνῃ καὶ ἀποβάλλοντας τὸν ἐγωϊσμό καί τὸν φθόνο.

Γιά τόν ἀδελφό μας, τόν Γεώργιο Ζερβό, θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι ὑπῆρξε ἐφάμιλλος τοῦ π. Χαραλάμπους καί τοῦ π. Μάρκου. Εἶχε ὡς ἀρχή του τὴν ἐντολὴ τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅτι «οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως».

Ζοῦσε ὡς μοναχός, παρ'ὅτι λαϊκός, μέσα στὸν κόσμο.

Ἦταν ἕνας γνήσιος δημοσιογράφος. Ἡ δημοσιογραφικὴ δεοντολογία ἦταν ἡ πυξίδα του. Θυμόμαστε τὴν προσπάθεια, ποὺ ἔκαναν ὁρισμένοι, γιὰ νὰ τόν ἐξαγοράσουν μὲ τὸ μεγάλο ποσὸ τῶν 10.000.000 δραχμῶν, γιὰ νὰ ἀποσιωπήσει τὴν ἀλήθεια. Θυμόμαστε, ἐπίσης, τὸ ποσὸ τῶν 200.000 εὐρώ, ποὺ τοῦ πρότειναν ὡς δῶρο, γιὰ νὰ ἀναλάβει ὡς ἀρχισυντάκτης μιᾶς ἄλλης νέας ἐφημερίδας. Ἀπόρησαν, ὅμως, ὅλοι αὐτοί, ὅταν δὲν δέχθηκε αὐτὴ τὴν προσφορά τους καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ τοῦ ποῦν : «Μὰ δὲν σὲ ἐνδιαφέρουν ἐσένα τὰ χρήματα; Πρώτη φορὰ βλέπουμε ἄνθρωπο νὰ ἀρνεῖται χρήματα». Ἀλλά, ὁ μακαριστός ἀδελφός Γεώργιος εἶχε πάντα κατά νοῦν τὸ εὐαγγελικό «Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυρούς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει... Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει» (Ματθ. στ΄ 19,20).

Τὸ ἔργο τοῦ δημοσιογράφου εἶναι ὄντως δύσκολο. Ὁ μακαριστός, ὅμως, ἀδελφός μας Γεώργιος τὰ κατάφερε, παρ'ὅλους τοὺς περιορισμοὺς καὶ τὶς ἐπιθέσεις, ποὺ γίνονταν ἐναντίον του. Τὰ ἀψηφοῦσε ὅλα. Οὔτε οἱ δικαστικὲς διαμάχες οὔτε οἱ ἀπειλὲς τόν φόβιζαν. Ἦταν γνήσιος, καθαρός καί ὁμολογητής. Δὲν εἶχε ποτέ του δόλο. Ἦταν ἀτρόμητος στὶς ἀπειλές καὶ τὶς συκοφαντίες. Ἀγωνιζόταν γιὰ τὰ ἰδανικά τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Εἶχε βοηθὸ του βεβαίως σ' ὅλ' αὐτά τὸν Κύριο, ὁ Ὁποῖος εἶπε: «Ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς ἀρχάς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἤ τί εἴπητε. Τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ἅ δεῖ εἰπεῖν» (Λουκ. ιβ 11,12). Ἐργαζόταν ὁ ἀδελφός Γεώργιος πάρα πολύ καί ἐφήρμοζε τὸ τοῦ νέου Ὁσίου Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου· «Νὰ ἐργαζόμαστε ὡς ἀθάνατοι, ἀλλὰ νὰ ζοῦμε ὡς ἐτοιμοθάνατοι». Ἀγάπησε τὴν δουλειά του. Μέσῳ τοῦ λειτουργήματός του, προέβαλε τὰ ἰδανικὰ πίστη, πατρίδα, οἰκογένεια. Ἦταν, βεβαίως, ἐναντίον τῶν αἱρέσεων, ἐναντίον τῆς αἱρέσεως τοῦ παπισμοῦ καὶ ἐναντίον τῆς παναιρέσεως τοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ἀνήκει πλέον ὁ ἀδελφός Γεώργιος στὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία. Ἀνήκει στὴν οὐράνια χορεία τῆς Π.Ο.Ε. καὶ τοῦ Ο.Τ., τῶν ὁποίων ἦταν διάκονος καὶ ὑπηρέτης. Τώρα εἶναι συντροφιὰ μὲ τοὺς μακαριστοὺς καὶ ἀειμνήστους π. Χαράλαμπο καί π. Μᾶρκο, ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσαν καί τούς ἀγαποῦσε, καὶ μαζὶ μὲ ὅλα τὰ κεκοιμημένα μέλη τῆς Π.Ο.Ε.

Τὸ οἰκοδόμημα τοῦ π. Χαραλάμπους ἔμεινε ὄρθιο, προσφέροντας τά μέγιστα στὸν ἀντιαιρετικό, ἀντιπαπικό καί ἀντιοικουμενιστικὸ ἀγῶνα, ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ μακαριστοῦ διαδόχου του π. Μάρκου Μανώλη καί τοῦ Γεωργίου Ζερβοῦ. Τὸ οἰκοδόμημα τῆς Π.Ο.Ε. καὶ τοῦ Ο.Τ. θά πρέπει καί σήμερα νὰ συνεχίσει τὴν γραμμὴ τῶν μακαριστῶν Γερόντων καί τοῦ Γεωργίου Ζερβοῦ. Οἱ ὑπεύθυνοι καί συνεργάτες τους θά πρέπει νὰ συνεχίσουν τὴν ἀντιαιρετική, ἀντιπαπικὴ καὶ ἀντιοικουμενιστικὴ γραμμή, ἐνῶ παραλλήλως θά πρέπει νὰ παρακολουθοῦν ὅλες τίς ἐξελίξεις γιά τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ τά ἐθνικὰ θέματα.

Ὁ μακαριστός π. Μᾶρκος καί ὁ ἀδελφός Γεώργιος ἔφυγαν ἀπ'αὐτὴ τὴν ζωή, ἀλλὰ ἄφησαν πολλοὺς συνεργάτες μὲ Ὀρθόδοξο φρόνημα καὶ βαθειά ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση. Θά πρέπει οἱ ἰθύνοντες καί οἱ συνεργάτες νά συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα, συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα, τήν γραμμή καὶ τίς παρακαταθῆκες τοῦ π. Μάρκου καί τοῦ Γεωργίου. Θὰ διαπιστωθεῖ στὴν πορεία ὅτι ὁ π. Μᾶρκος, ὁ Γεώργιος καὶ ἡ γραμμή τους εἶναι ὁλοζώντανοι. Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ Π.Ο.Ε. καὶ ὁ Ο.Τ. θὰ παραμείνουν, σύν Θεῷ καί δι'εὐχῶν τῶν ἁγίων Γερόντων, οἱ ναυαρχίδες τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τους καί νά ἔχουν καλὸ Παράδεισο καὶ καλὴ Ἀνάσταση. Ἀμήν!»

Εἰς τὰ φρικτὰ πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*

«Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;»

Τοῦ μακαριστοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη***

Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, πάντοτε τὰ ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅταν τὰ ἐνθυμηθῆ ὁ εὐλαβὴς ἄνθρωπος, προκαλοῦν κατάνυξιν καὶ δάκρυα καὶ φέρουν τὴν ψυχὴν εἰς μεγάλην ταπείνωσιν. Ἀναφέρει τὸ «Γεροντικὸν» τὴν ἑξῆς διήγησιν. «Εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Ἰσαὰκ ὅτι ἐκαθήμην κάποτε κοντὰ εἰς τὸν ἀββᾶ Ποιμένα· καὶ τὸν εἶδα ὅτι ἦλθε εἰς θείαν ἔκστασιν καὶ ἐπειδὴ εἶχα πολὺ θάρρος εἰς αὐτόν, τοῦ ἔβαλα μετάνοια καὶ τὸν παρεκάλεσα λέγοντας: πές μου, ποῦ ἦσουν; Ὁ δὲ Γέροντας, ἀφοῦ τὸν ἠνάγκασα, εἶπε ὁ λογισμός μου ἤτο ὅπου ἡ ἁγία Μαρία ἡ Θεοτόκος ἔστεκε καὶ ἔκλαιε πλησίον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος· καὶ ἐγὼ ἤθελα πάντοτε ἔτσι νὰ κλαίω».

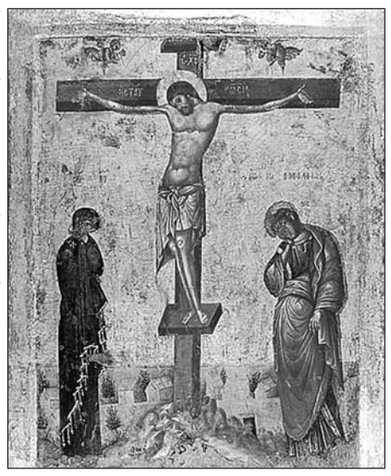

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τοῦ Βυζαντινοῦ μουσείου, Ἀθήνα, 14ος αἰών.

Ἰδιαιτέρως ὅμως ἀπόψε, κατὰ τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου τῆς Μ. Πέμπτης, τὰ φρικτὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ μαλακώνουν καὶ τὴν πιὸ σκληρὴ καρδιά, τὴν κατανύσσουν καὶ τὴν κάμνουν νὰ χύνη δάκρυα σωτήρια.

Ποῖα δὲ εἶναι τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ μας; Ὅπως μνημονεύει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Τριωδίου «Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ τὰ ἅγια καὶ σωτήρια καὶ φρικτὰ πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτελοῦμεν, τοὺς ἐμπτυσμούς, τὰ ραπίσματα, τὰ κολαφίσματα, τὰς ὕβρεις, τοὺς γέλωτας, τὴν πορφυρᾶν χλαῖναν, τὸν κάλαμον, τὸν σπόγγον, τὸ ὄξος, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην· καὶ πρὸ πάντων τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, ἃ δι' ἡμᾶς ἐκὼν κατεδέξατο…» Ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ περιγράψῃ, ὅπως πρέπει. Καὶ ὄχι μόνον ἀνθρωπίνη γλῶσσα δὲν δύναται νὰ τὰ περιγράψῃ, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀγγέλων.

Ἄς ἐννοήσωμεν, ἀδελφοί, καὶ ἄς συλλογισθῶμεν αὐτὸ τὸ μέγα καὶ ἀνερμήνευτον μυστήριον. *«Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου»* ψάλλει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἐκφραστικώτατα, *«ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων βασιλεύς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἥλοις προσηλώθη, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγχῃ ἐκεντήθη, ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου».* Μεγάλα καὶ ὑπερφυσικὰ θεάματα! Εἶδε αὐτὰ ὁ ἥλιος καὶ ἔχασε τὰς ἀκτῖνας του. Εἶδε ἡ σελήνη καὶ ἐσκοτείνιασε. Ἤκουσε ἡ γῆ καὶ ἀπὸ τὸν φόβον της ἔτρεμε καὶ ἐκλονεῖτο·εἶδαν αἱ πέτραι καὶ ἐσχίζοντο· ὅλος ὁ κόσμος ἐταράχθη καὶ ὅλα τὰ δημιουργήματα συνεκλονίσθησαν διὰ τὰ πάθη τοῦ Δημιουργοῦ των.

***

Ἀλλὰ πῶς τὰ βλέπομεν ἡμεῖς, ἀδελφοί; Ἐὰν τὰ ἄψυχα στοιχεῖα καὶ ἀναίσθητα, σὰν νὰ ἦσαν ἔμψυχα καὶ ζωντανά, τὰ ἔχασαν καὶ ἄλλαξαν τὴν τάξιν των ἀπὸ τὸν φόβον Κυρίου καὶ ἀπὸ τὴν θεωρίαν τῶν βλεπομένων, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι οἱ λογικοί, ποὺ ἐλάβομεν τόσας μεγάλας εὐεργεσίας ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ποὺ δι' ἡμᾶς ὁ Χριστὸς ἀπέθανε, νὰ μὴ κατανυχθοῦμε καὶ νὰ μὴ δακρύσωμεν κατ' αὐτὰς τὰς ἁγίας ἡμέρας; Καὶ δὲν κινδυνεύομεν νὰ γίνωμεν ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα ἀλογώτεροι καὶ χειρότεροι, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λίθους ἀνοητότεροι; Ὄχι ἀδελφοί μου. Ἄς μὴ μᾶς συμβῇ αὐτό. Ἀντιθέτως μάλιστα. Ἐμεῖς μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἄς ἀνυμνήσωμεν καὶ ἄς δοξολογήσωμεν τὰ θεῖα παθήματα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀλλοιούμενοι τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν καὶ συσταυρούμενοι καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ Κυρίου μας. Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Ὅταν ἀποφασίσωμεν ἀπὸ τώρα νὰ ἀσκήσωμεν τὴν ὑπακοὴν εἰς τὸ πανάγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὸν πνευματικόν μας Πατέρα καὶ νὰ κόψωμεν τελείως τὰ ἰδικά μας θελήματα. Καὶ ἀκόμη, ὅταν ἀποφασίσωμεν νὰ νεκρώσωμεν τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς καὶ ἁμαρτωλὰς ὀρέξεις. Διὰ τοῦτο ἄς ἀκούσωμεν πόσα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἀναγκάζουν καὶ μᾶς παρακινοῦν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

***

Ποιὸς ἀπὸ ἡμᾶς διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ φίλου του κατεδέχθη νὰ φυλακισθῇ ἢ ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν ἀγαπημένον του; Ἀλλ' ὅμως ὁ Πανάγαθος Θεός μας ὄχι ἕνα ἢ δύο, ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα παθήματα κατεδέχθη νὰ πάθῃ δι' ἡμᾶς τοὺς κατακρίτους. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος, ἐνθυμούμενος αὐτὰ ἔλεγε: *«πέπεισμαι ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαί οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».* Διότι τόσην ἀγάπην ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, *«ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκε, διὰ νὰ μὴ χαθῇ κανείς, ποὺ πιστεύει εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».* (Ἰωάν. 3.16)

Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἅγιοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ δώσουν κάποιο ἀνταπόδωμα πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὴν τόσην πολλὴν ἀγάπην, ποὺ ἔχει εἰς ἡμᾶς. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν τί νὰ δώσουν, οἱ μὲν ἔδωσαν τὸ αἷμα των, ὅπως οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες, ἄλλοι δὲ ἐδαπάνησαν καὶ ἐξήραναν τὸ κορμί τους εἰς νηστείαν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς κόπους τῆς ἀσκήσεως, ὅπως οἱ Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι. Ἄλλοι δὲ ἔδωσαν τὴν περιουσίαν τους ἐλεημοσύνην, ψάλλοντες μετὰ τοῦ θείου Δαβὶδ *«τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;»*. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ψαλμικὸν στίχον *«τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;»* ἄς λέγωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί, πάντοτε μὲ ἀχόρταστον ἀγάπην καὶ ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς μας ὑπηρετοῦντες Αὐτόν, ὅσον μποροῦμεν καθημερινῶς. Καὶ νὰ αὐξάνωμεν τὴν σπουδὴν καὶ τὴν προθυμίαν μας εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης καὶ σωτηρίας μας, διὰ νὰ γίνωμεν μαζὶ μὲ τοὺς ἁγίους κληρονόμοι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*Ὁμιλία εἰς τὴν Ἁ. Μ. Ἀγ. Παντελεήμονος Ἀλτικῆς, κατὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου Μ. Πέμπτη 1978.

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνώσεων

Εὐχαριστίαι Ἀρχιεπισκόπου Μ. Βρετανίας

Πρὸς
Τὴν Διεύθυνση Ὀρθόδοξου Τύπου
Ἀγαπητοί,

Ἔλαβα τὰ βιβλία «Τὰ Μυστικὰ τῆς Εὐτυχίας», 1ος καὶ 2ος Τόμος, καὶ εὐχαριστῶ πολύ. Ἦταν ἐκ μέρους σας εὐγενικὸ καὶ εὐχαριστῶ γιὰ τὴ σκέψη καὶ τὴ χειρονομία.

Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος ἦταν γνωστός μου. Τὸν θυμοῦμαι πολὺ ἔντονα ὡς Ἀρχιμανδρίτη, ὅταν κατὰ τὴν περίοδο 1954-59 ἤμουν διάκονος καὶ φοιτητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν. Ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύει ἐν σκηναῖς δικαίων.

Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλοπουλος ἦταν πνευματικός, καλὸς ἱεροκήρυκας καὶ δόκιμος συγγραφέας. Θὰ διαβάσω τὰ κηρύγματά του μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀποστολὴ καὶ εὐχόμενος ὅπως μὲ ὑγεία καὶ χαρὰ διέλθητε τὸ ὑπόλοιπο τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ διατελῶ μετὰ θερμῶν εὐχῶν καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ τιμῆς.

Λονδίνο, 12 Μαρτίου 2015

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας
Γρηγόριος

Περί τῆς «ὁμοιοπαθητικῆς»

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Στό φύλλο 2061 (13-3-2015) τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος σας δημοσιεύσατε ἐπιστολή τοῦ ἰατροῦ κ. Ἐλευθερίου Ταπάκη (ΕΤ, στή συνέχεια) μέ θέμα «Τί εἶναι ἡ Ὁμοιοπαθητική;».

Κατ' ἀρχήν ἐπιτρέψατέ μου νά διατυπώσω τήν ἄποψη ὅτι, προκειμένου νά δημοσιευθῆ ἡ ἐπιστολή αὐτή, θά ἔπρεπε νά συστήσετε στόν νεαρό ἐπιστολογράφο σας νά εἶναι προσεκτικός στίς ἐκφράσεις του καί νά μή συκοφαντῆ πολύ, σεβάσμιον, λογιώτατον καί ἀνά τό Πανελλήνιον γνωστόν κληρικόν καί τόν ὑπογράφοντα, ὁ ὁποῖος πιθανότατα ὑπῆρξε καί Καθηγητής του στήν Ἰατρική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ. Δέν ἐπιτρέπεται νά γράφη ὁ ἐπιστολογράφος σας ὅτι «...ἀποκαλύπτεται ὅτι οἱ (ἡμέτερες, ἐννοεῖ) θέσεις ἐναντίον τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς εἶναι ψευδέστατες...», ὅταν, ὅπως ἀποδεικνύεται στήν συνέχεια, αὐτό συνιστᾶ σοβαρή συκοφαντία, τίς δυνητικές συνέπειες τῆς ὁποίας δέν ὑπελόγισε ὁ κ. ΕΤ!

Κατά τόν κ. ΕΤ ἡ «ψευδέστατη» θέση μου ἀφορᾶ στό ἡμέτερο (ὅπως ἐκεῖνος τό παραθέτει) γραφόμενο: «Ὁ ἰδρυτής τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς Samuel Hahnemann ...δέν ἐπίστευε στήν ὕπαρξη Θεοῦ». Στό ἡμέτερο ὅμως κείμενο -τό ὁποῖο ἐπικαλεῖται ὁ κ. ΕΤ- γράφεται: «Ὁ Hahnemann μᾶς πληροφορεῖ στό "ΟΡΓΑΝΟΝ" ὅτι τήν ὁμοιοπαθητική μέθοδο τοῦ τήν ἀπεκάλυψε ὁ (ἀπρόσωπος) "Δημιουργός" στόν ὁποῖον πίστευε» καί, ὀλίγον κατωτέρω, «...ὁ Hahnemann, δέν ἐπίστευε στήν ὕπαρξη Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἐπαινοῦσε τόν Κομφούκιο, δέν ἀπεδέχετο τά θαύματα καί ἀποκαλοῦσε τόν Κύριο ὀνειροπόλο, οὐτοπιστή». Σέ ἄλλο ἡμέτερο κείμενο, ἀποσταλέν ὑπό τῆς Ἑστίας Πατερικῶν Μελετῶν στήν Ἑλληνική Ἑταιρεία Ὁμοιοπαθητικῆς Ἰατρικῆς (ΕΕΟΙ), γράφεται ἀκριβῶς: «Ὁ Hahnemann δέν ἐπίστευε στήν ὕπαρξη Θεοῦ (ἦταν δεϊστής- ἐπίστευε στήν ὕπαρξη κάποιας ὑπέρτερης ἀνώτερης δημιουργικῆς δυνάμεως»).

Ἐπειδή δέν εὑρίσκεται στήν ζωή ὁ Hahnemann, ἀναγκαῖο εἶναι νά καταφύγη κάποιος στούς βιογράφους του, προκειμένου νά πληροφορηθῆ περί τῶν φιλοσοφικῶν καί θρησκευτικῶν πεποιθήσεών του. Οἱ σχετικές πληροφορίες ἀπό τό κύριο ἔργο τοῦ Hahnemann "ΟΡΓΑΝΟΝ" καί τήν παρελθοῦσα ἀναδίφηση τοῦ διαδικτύου γιά τό προαναφερθέν θέμα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α) Ὁ Hahnemann ἦταν φλογερός ὑποστηρικτής (καί μαθητής) τοῦ Swedenborg (1688-1772), ὁ ὁποῖος ἦταν πνευματιστής δεχόμενος ἀποκαλ

Ἐφθάσαμεν «μετα-πατερικῶς καί εἰς τόν «ἀντι-παλαμισμόν»

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗΝ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ...

*Τοῦ **μοναχοῦ Σεραφείμ,** Ἱ. Μ. Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου*

(4ον.–Τελευταῖον)

7. Ὁ ἄνθρωπος δέν στερεῖται ὀργάνου προσκτήσεως ἀκτίστων ἐνεργειῶν· ἔχει τόν πάντιμον νοῦν

Ἡ *Ἐπιστολή* τοῦ Ἀρχιμανδρίτου βασίζει τήν ἀδυναμία προσλήψεως ἀκτίστου χάριτος ἀπό τόν ἄνθρωπο, στήν ἔλλειψη καταλλήλου ὀργάνου ὑποδοχῆς τῆς ἀκτίστου χάριτος: *«Ὁ ἄνθρωπος πῶς θά μετέχει τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, μέ ποιό γνωστικό ὄργανο, μέ ποιό μέρος τῆς ὑπάρξεώς του; Ἔχει ὁ ἄνθρωπος πάνω του, στήν ὕπαρξή του κάτι ἄκτιστο, ὥστε μέ αὐτό σάν ὄργανο νά διεισδύσει στόν Ἄκτιστο χῶρο;»*[66]. Ἀντιθέτως, σύμφωνα καί μέ τή διδασκαλία τοῦ Μ. Βασιλείου, ὅπως αὐτή ἐκτίθεται στήν *Ἐπιστολή 233 «δέκτης τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ εἰς τόν κόσμον εἶναι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς»*, ὁ ὁποῖος *«συνιστῶν τό "κατ' εἰκόνα" τοῦ Θεοῦ εἰς τόν ἄνθρωπον, ἐδόθη εἰς αὐτόν πρός γνῶσιν τῆς ἀληθείας καί κυρίως πρός γνῶσιν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ "αὐτοαλήθεια"»*[67]. Τό γεγονός ὅτι ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ *«δέν δύναται νά εἶναι πλήρης, δέν σημαίνει ὅτι ὁ νοῦς εἶναι τελείως ἀνίκανος, διά νά γνωρίση τόν Θεόν. Ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ, ἔστω καί μερική, μόνον διά μέσου τοῦ νοῦ δύναται νά ἐπιτευχθῇ»*. Ἀπαιτεῖται, βεβαίως, ἡ καθαρότητα τοῦ νοός ἀπό κάθε πνευματικό ρύπο[68]. Σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ ἁγίου πατρός: *«Ὁ νοῦς ὅμως ὁ ὁποῖος ἔχει μειχθεῖ μέ τή θεότητα τοῦ Πνεύματος, αὐτός ἤδη εἶναι ἱκανός γιά ἐποπτεία τῶν μεγάλων θεαμάτων, καί βλέπει τά θεϊκά κάλλη, ἀλλά τόσο, ὅσον ἐπιτρέπει ἡ χάρις καί ἀνέχεται ἡ κατασκευή του»*[69].

Ἡ θεία ἀποκάλυψη ἐντοπίζοντας τή σημασία τοῦ ἡγεμόνος νοῦ γιά τή σύνολη πνευματική ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου καί τόν ἁγιασμό του, ἐπαίνεσε τόν νοῦ τῆς ἁγίας Παρθενομάρτυρος Ἀγάθης, καθώς μαρτυρεῖται στόν βίο της (5 Φεβρουαρίου), μέ τή θεόσδοτη φράση *«Νοῦς ὅσιος αὐτοπροαίρετος, τιμή ἐκ Θεοῦ καί πατρίδος λύτρωσις»*. Ὅπως εἴδαμε, τό ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι νοερός τόν καθιστᾷ κτίσμα «κατ' εἰκόνα Θεοῦ», ὁ Ὁποῖος εἶναι ὁ ὑπεροχικώτατος Νοῦς.

Πλήν τοῦ νοός, ὡς ὀφθαλμοῦ τῆς ψυχῆς, ἡ ὅλη ψυχοσωματική κατασκευή τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὀντολογία του, καθιστᾷ δυνατή τή μετοχή του στήν ἄκτιστη θεία Χάρη, τίς θεῖες δυνάμεις. Μέ βάση τή διδασκαλία τοῦ ἁγίου Μαξίμου καί τῶν ἄλλων Πατέρων *«στήν ὀντολογική τους βάση, οἱ ἀρετές εἶναι θεῖες ἰδιότητες, οἱ ὁποῖες ὑπάρχουν "ἐξ ἰδίου ἐν τῷ Θεῷ", λαμβάνουν δέ "τήν ἀρχήν παρά Θεοῦ τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ κατά χάριν"»*. Ὀρθῶς ἄρα ἐπισημαίνεται, ὅτι *«ὅλα τά ἀγαθά νοήματα τῆς ψυχῆς (ἀγάπη, εἰρήνη, δικαιοσύνη) στήν προπτωτική καθαρότητά τους, μποροῦν νά θεωρηθοῦν ὡς κτιστές εἰκόνες τῶν ἄκτιστων λόγων καί τρόπων τῶν θείων ἀρετῶν, νοήματα στά ὁποῖα ἐποχούμενες οἱ ἀρετές [ἄκτιστες καί θεῖες, σ.ημ.] ὁδηγοῦν τό ἅρμα τῆς ψυχῆς πρός τήν τελείωσή της»*[70]. Εἶναι συνεπῶς ἐπιτρεπτόν νά ὁμιλοῦμε περί ***ἀκτίστου ὀντολογικοῦ θεμελίου*** τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν λειτουργιῶν του, τό ὁποῖο προβάλλει ἡ πνευματική γνωσιολογία τῶν Πατέρων μέ τούς *«προαιωνίους λόγους»*[71], τά ἄκτιστα προαιώνια ἐπί μέρους ἀγαπητικά θελήματα, τούς προορισμούς, τοῦ Θεοῦ γιά τά ὄντα, πού εἶναι μυστικῶς κεκρυμμένοι μέσα σέ αὐτά, στά κτίσματα, καί βεβαίως καί μέσα στήν ἀνθρώπινη διφυᾶ φύση.

8. Τό Θαβώριον Φῶς δέν εἶναι κτιστόν

Ἡ θέση τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου πρός τόν *«Ἐφημέριο»*, ὅτι τό Θαβώριον Φῶς εἶναι κτιστό καί γι' αὐτό ἔγινε ὁρατό - ἐπειδή ὁ Θεός εἶναι *«φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδείς ἀνθρώπων, οὐδέ ἰδεῖν δύναται»*[72] - δεικνύει μονομερῆ γνώση τῆς Ἁγίας Γραφῆς· τόσο ἡ παραπάνω ἁγιογραφική ρήση, ὅσον καί τό ὅτι *«Θεόν οὐδείς ἑώρακε πώποτε»*[73] συμπληρώνονται ἀπό ἀντίθετες διαπιστώσεις, ὅτι *«ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά Πατρός»*, ὅτι *«μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὄψονται»* καί ὅτι *«ὀψόμεθα αὐτόν καθώς ἐστι»*[74]. Πῶς ἐπιλύεται ἡ φαινομενική αὐτή ἀντίφαση; Ἐπιλύεται, καθώς μᾶς ὑποδεικνύουν οἱ ἱεροί Κανόνες, μέ τή μόνη ἐπιτρεπτή ἑρμηνευτική μέθοδο τῆς Ὀρθοδοξίας, τήν καταφυγή στίς ἑρμηνεῖες τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἄλλωστε, ἡ ἴδια ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς ὑποδεικνύει πώς μόνον τῶν θεωθέντων, τῶν ἁγίων, ἡ ἑρμηνεία εἶναι ἡ κατάλληλη γιά τήν κατανόηση τῶν προφητειῶν[75]. Γράφει λοιπόν ὁ 19ος ἰ. Κανών τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου· *«ἅν ἀνακινηθεῖ ἁγιογραφικό θέμα, νά μή τό ἑρμηνεύσουν διαφορετικά, παρά ὅπως οἱ φωστῆρες καί διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας παρέθεσαν διά τῶν συγγραμμάτων τους»*[76].

Τί λέγουν λοιπόν οἱ Πατέρες σχετικῶς;

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός σέ μία φράση του περίφημη γιά τήν ὑπεράσπιση τῆς ἡσυχαστικῆς θεολογίας, διατυπώνει τόσο τό ἄκτιστο τοῦ θείου φωτός τῆς Μεταμορφώσεως ἐν Θαβώρ, ὅσο καί τήν ἄμεση σχέση τοῦ φωτός αὐτοῦ μέ τή θεία φύση, μακράν πάσης φυσικῆς ἀλλοιώσεως τοῦ Χριστοῦ ἢ προσλήψεως ἐξωτερικοῦ (δηλονότι κτιστοῦ, δημιουργημένου) φωτός· ὁ Χριστός *«μεταμορφώνεται λοιπόν, ὄχι μέ τό νά προσλάβει αὐτό τό ὁποῖο δέν ἦταν, οὔτε μέ τό νά μεταβληθεῖ σέ αὐτό πού δέν ἦταν, ἀλλά μέ τό νά φανερώσει στούς δικούς Του μαθητές αὐτό τό ὁποῖο ἦταν, διανοίγοντας τά μάτια τους καί κάνοντάς τους νά βλέπουν, ἀπό τήν [προηγούμενη] κατάστασή τους τῆς τυφλότητος [...]. Μένοντας ὁ ἴδιος στήν ἴδια κατάσταση, ἔγινε ὁρατός στούς μαθητές τώρα διαφορετικά ἀπ' ὅ, τι φαινόταν πρίν [...] Καί ἔλαμψε τό πρόσωπό Του ὅπως ὁ ἥλιος, Αὐτοῦ ὁ Ὁποῖος φωταγώγησε τόν ἥλιο μέ τήν πολλή ἐξουσία Του [...] "Διότι αὐτός εἶναι τό Φῶς τό ἀληθινό", τό ὁποῖο γεννᾶται ἀπό τό ἀληθινό καί ἄυλο Φῶς [...] ἀλλά εἶναι ἀδύνατον νά εἰκονισθεῖ στήν κτίση τό ἄκτιστο χωρίς ἀπώλεια»*[77]. Συνεπῶς, ἡ λεκτική εἰκόνα *«σάν τόν ἥλιο»* ἀδυνατεῖ νά παραστήσει τή λαμπρότητα τοῦ ἀκτίστου φωτός τῆς θείας φύσεως, δηλαδή *«αὐτό τό ὁποῖο ὁ Χριστός ἦταν»*, διότι τό Φῶς αὐτό πάντοτε εὑρίσκεται στόν Χριστό - ἄρα δέν εἶναι κτίσμα, δηλ. δέν τό ἀπέκτησε ὁ Χριστός δημιουργώντας το *«ἐξ οὐκ ὄντων»*[78].

Τό ὅτι αὐτή ἡ ἔλλαμψη, ἄκτιστη κατά τόν Δαμασκηνό, εἶναι ἡ μεθεκτή ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, μαρτυρεῖται ἀπό τόν ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή πολύ ἐνωρίτερα: *«κοινή εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ καί τῶν τεθεωμένων»*[79], ἡ ὁποία βεβαίως ταυτίζεται μέ τό Θαβώριον Φῶς καί μέ τή δόξα τοῦ Θεοῦ καί τῶν δικαίων[80]! Ποῦ τό κτιστό (δημιουργημένο) φῶς, ἐδῶ, κατά τόν Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτη ; Αὐτό εἶναι τό ὁποῖο ὁ ἅγιος Μάξιμος ἀλλοῦ ὀνομάζει ἀπεριφράστως *«ἀγένητη καί ἐνυπόστατη ἔλλαμψη πού φανερώνεται μέσα στούς ἀξίους»*, δηλαδή φῶς ἄκτιστον, ἀφοῦ *«δέν ἔχει γένεση»* δηλ. κτίση, δημιουργία[81]. Καί πρό τοῦ Μαξίμου ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἔγραφε ὅτι ὡς πρός τή θεοποιό χάρη ὁ Θεός καί μετέχεται καί βλέπεται ἀπό τούς ἀξίους, ἀλλά κατά τήν οὐσία εἶναι ἀμέθεκτος[82]. Τό ὅτι βλέπεται, («ὁρᾶται»), ὡς φῶς, δέν μπορεῖ νά ἀμφιβάλλει κανείς ὅτι ἀποτελεῖ κοινή ἐμπειρία τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀπό τή λάμψη τοῦ προσώπου τοῦ Μωϋσέως ἐν Σινᾶ, μέχρι τό φωτεινό ὅραμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στό δρόμο πρός τή Δαμασκό καί τή δόξα τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία θά εἶναι ἡ αἰωνιότητα τῶν σῳζομένων, διότι *«ὁ αἰών ἡμῶν εἰς φωτισμόν τοῦ Προσώπου Σου»*[83]!

Ἡ ἴδια ἡ ἐκκλησιαστική ὑμνογραφία τῆς Μεταμορφώσεως, συμφωνεῖ στή διαπίστωση τῆς θειότητος, τῆς ἰδιότητος ὡς ἀκτίστου, τοῦ φωτός τῆς ἐν Θαβώρ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Μελῳδός ὑμνολογεῖ: *«Τήν ἀμαυρωθεῖσαν ἐν Ἀδάμ φύσιν μεταμορφωθείς ἀπαστράψαι πάλιν πεποίηκας, μεταστοιχειώσας αὐτήν εἰς τήν σήν τῆς Θεότητος δόξαν τε καί λαμπρότητα»*, ἐνῷ καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός σέ δικό του τροπάριο περιλαμβάνει τά ἑξῆς: *«Δεῦτε μοι πείθεσθε λαοί, ἀναβάντες εἰς τό ὄρος τό ἅγιον [...] ἐποπτεύσωμεν νοΐ θεότητα ἄϋλον, Πατρός καί Πνεύματος, ἐν Υἱῷ Μονογενεῖ ἀπαστράπουσαν»*[84].

Βάσει αὐτῶν καί πολύ περισσοτέρων ἄλλων στοιχείων, ὁ Ἁγιορειτικός Τόμος, πού ἀποτελεῖ συνοδικόν μνημεῖον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καταδικάζει ἐκείνους πού ὀνομάζουν τό Θαβώριον Φῶς *«φάσμα καί σύμβολον τέτοιου εἴδους, ὥστε νά δημιουργεῖται καί νά ἐξαφανίζεται»* (γινόμενον καί ἀπογινόμενον κτίσμα), ἐνῷ μάλιστα ὅλοι οἱ ἅγιοι ἐπιβεβαιώνουν ὅτι εἶναι *«ἄρρητο, ἄκτιστο, ἄΐδιο, ἄχρονο, ἄπλετο, ἄπειρο, ἀπεριόριστο, ἀθέατο [κατά τή φύση του - ὄχι κατά συγκατάβαση] στούς ἀγγέλους καί τούς ἀνθρώπους, ἀρχέτυπο καί ἀναλλοίωτο κάλλος, δόξα Θεοῦ, δόξα Χριστοῦ, δόξα Πνεύματος, ἀκτῖνα θεότητος καί τά τοιαῦτα προσαγορεύουσι»*.

[66]. **Αρχιμ. Χριστοδ. Ταμπακοπουλος,** ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 28.

[67]. **Γ. Μαρτζελος,** *Οὐσία καί ἐνέργειαι τοῦ Θεοῦ*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 122

[68]. Αὐτόθι, σελ. 123.

[69]. *Ἐπιστολή* 233 (*Ἀμφιλοχίῳ ἐρωτήσαντι*) 1, PG 32, 865B.C· «Ὁ μέντοι τῇ θεότητι τοῦ Πνεύματος ἀναχραθείς νοῦς, οὗτος ἤδη τῶν μεγάλων ἐστί θεωρημάτων ἐποπτικός, καί καθορᾷ τά θεῖα κάλλη, τοσοῦτον μέντοι, ὅσον ἡ χάρις ἐνδίδωσι, καί ἡ κατασκευή αὐτοῦ ὑποδέχεται».

[70]. Βλ. **Χρυσοστομος Μοναχος Διονυσιατης,** *Θεός Λόγος καί ἀνθρώπινος λόγος· οἱ ἐνέργειες τῆς ψυχῆς στήν πατερική ἀνθρωπολογία*, ἐκδ. Ἱ.Μ. Ἁγ. Διονυσίου, Ἅγιον Ὄρος 1998, σελ. 144ἑ.

[71]. Αὐτόθι, σελ. 293.

[72]. *Α΄ Τιμ.* 6, 16.

[73]. *Ἰω.* 1, 18. Πρβλ. καί *Α΄ Ἰω.* 4, 12· «Θεόν οὐδείς πώποτε τεθέαται».

[74]. *Ἰω.* 1, 14 καί *Ματθ.* 5, 8 καί *Α΄ Ἰω.*, 3, 2. Πρβλ. *Α΄Κορ.* 13, 12 «τότε δέ [βλέψομεν] πρόσωπον πρός πρόσωπον» καί *Ἰω.* 14, 21.

[75]. *Β΄ Πετρ.* 1, 21.

[76]. **Αγιος Νικοδημος Αγιορειτης,** *Πηδάλιον*, ἐκδ. Ἀ. Γεωργίου καί Ἀπ. Φερετοπούλου, Ἀθῆναι 1886, σελ. 195: «... καί μή παρεκβαίνοντας τούς ἤδη τεθέντας ὅρους, ἤ τήν ἐκ τῶν Θεοφόρων Πατέρων παράδοσιν, ἀλλά καί εἰ γραφικός ἀνακινηθείη λόγος, μή ἄλλως τοῦτον ἑρμηνευέτωσαν, ἤ, ὡς ἄν οἱ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες καί διδάσκαλοι διά τῶν οἰκείων συγγραμμάτων παρέθεντο, καί μᾶλλον ἐν τούτοις εὐδοκιμείτωσαν, ἤ λόγους οἰκείους συντάττοντες, ἵνα μή, ἔστιν ὅτε, πρός τοῦτο ἀπόρως ἔχοντες, ἀποπίπτοιεν τοῦ προσήκοντος».

[77]. *Λόγος εἰς τήν ὑπερένδοξον Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ* 12, 13· PG 96, 564C.565A· «Μεταμορφοῦται τοίνυν, οὐχ ὅ οὐκ ἦν προσλαβόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἦν τοῖς οἰκείοις μαθηταῖς ἐκφαινόμενος, διανοίγων τούτων τά ὄμματα, καί ἐκ τυφλῶν ἐργαζόμενος βλέποντας [...] Μένων γάρ αὐτός ἐν ταυτότητι, παρ' ὅ τό πρίν ἐφαίνετο, ἕτερον νῦν τοῖς μαθηταῖς ἐωρᾶτο φαινόμενος [...] Καί ἔλαμψε τό πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τοῦ τόν ἥλιον ἐξουσίᾳ πολλῇ δαδουχήσαντος [...] Αὐτός γάρ ἐστι τό φῶς τό ἀληθινόν, τό ἐξ ἀληθινοῦ καί ἄϋλου φωτός ἀϊδίως γεννώμενον [...] ἀμήχανον γάρ ἀπαραλείπτως ἐν τῇ κτίσει τό ἄκτιστον εἰκονίζεσθαι».

[78]. Αὐτόθι, 2, PG 96, 548C: «Οὐκ ἔξωθεν ἡ δόξα τῷ σώματι προσεγένετο, ἀλλ' ἔνδοθεν ἐκ τῆς ἀῤῥήτῳ λόγῳ ἡνωμένης αὐτῷ καθ' ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ὑπερθέου θεότητος».

[79]. *Περί διαφόρων ἀποριῶν* PG 91, 1076C· «... τῆς εἰκόνος ἀνελθούσης πρός τό ἀρχέτυπον [...] ὡς τῆς θείας ἐπειλημμένης ἐνεργείας, μᾶλλον δέ Θεός τῇ θεώσει γεγενημένης [...] διά τήν ἐκνικήσασαν αὐτήν χάριν τοῦ Πνεύματος καί μόνον ἔχουσαν ἐνεργοῦντα τόν Θεόν δείξασαν, ὥστε εἶναι μίαν καί μόνην διά πάντων ἐνέργειαν, τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀξίων Θεοῦ, μᾶλλον δέ μόνου Θεοῦ, ὡς ὅλου ὅλοις τοῖς ἀξίοις περιχωρήσαντος».

[80]. *Ἐρωταποκρίσεις* 190, ἐκδ. J. Declerck, Corpus Christianorum Series Graeca 10, Brepols-Turnhout 1982, σελ. 132· « ... καθ' ὅ μέν οὖν ἐστιν Υἱός τοῦ Θεοῦ ἀεί τήν δόξαν κέκτηται, κατά δέ τό γενέσθαι Υἱός ἀνθρώπου λέγεται ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ. Οὕτως γάρ ἐδόξασεν τήν προσληφθεῖσαν ἀνθρωπότητα, ὅτι ὥσπερ ἐν τῷ παθητῷ σώματι ὧν ὤφθη ἐν τῷ ὄρει μεταμορφωθείς, οὕτως ἡμεῖς ἐν τῇ ἀναστάσει ἄφθαρτον ἀπολαμβάνοντες σῶμα ἐσόμεθα».

[81]. *Πρός Θαλάσσιον* 61 (Σχόλιον 16), PG 90, 644D· «Ἀγέννητον (sic) εἶπε θέωσιν, τήν κατ' εἶδος ἐνυπόστατον τῆς θεότητος ἔλλαμψιν, ἥτις οὐκ ἔχει γένεσιν, ἀλλ' ἀνεννόητον ἐν τοῖς ἀξίοις φανέρωσιν».

[82]. *Πρός Ἀντίοχον Δούκα* 28, PG 28, 616A· «Ὅθεν πρόδηλον ὅτι, οὐ τήν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ ἔβλεπον, ἀλλά τήν δόξαν».

[83]. *Ψαλμ.* 89, 8

[84]. Πρόκειται περί τοῦ β΄ ἰδιομέλου τῆς Λιτῆς τῆς 6ης Αὐγούστου, τῆς Μεταμορφώσεως, καί τοῦ β΄ τροπαρίου τῆς θ΄ ᾠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ πλ. δ΄ ἤχου.

[85]. *Ἁγιορειτικός Τόμος* 4, ἐκδ. Χρήστου τόμ. 2, 572ἐ. (ΕΠΕ 3, 506): «Ὅστις τό ἐν Θαβωρίῳ τούς μαθητάς περιαστράψαν φῶς φάσμα λέγει καί σύμβολον τοιοῦτον, οἷον γίνεσθαι καί ἀπογίνεσθαι, ἀλλ' οὐ κυρίως εἶναι καί οὐχ ὑπέρ πᾶσαν νόησιν, ἀλλά χείρω νοήσεως ἐνέργειαν, σαφῶς ἀντιφθέγγεται ταῖς τῶν ἁγίων δόξαις. Οὗτοι γάρ κἄν τοῖς ᾄσμασι, κἄν τοῖς συγγράμμασιν, ἀπόρρητον, ἄκτιστον, ἀΐδιον, ἄχρονον, ἄπλετον, ἄπειρον, ἀπεριόριστον, ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις ἀθέατον, ἀρχέτυπον κάλλος καί ἀναλλοίωτον, δόξαν Θεοῦ, δόξαν Χριστοῦ, δόξαν Πνεύματος, ἀκτῖνα θεότητος καί τά τοιαῦτα προσαγορεύουσι».

[86]. *Τά κατά τοῦ Βαρλαάμ καί Ἀκινδύνου κεφάλαια* 1, ἐν *Τριώδιον Κατανυκτικόν*, ἐκδ. Ἰω. καί Σπ. Βελούδων, Ἐνετήσιν 1856, σελ. 140ἑ. «Τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καί λέγουσι τό λάμψαν ἀπό τοῦ Κυρίου ἐπί τῆς θείας αὐτοῦ Μεταμορφώσεως φῶς, ποτέ μέν εἶναι ἴνδαλμα, καί κτίσμα, καί φάσμα ἐπί βραχύ φανέν καί διαλυθέν παραχρῆμα [...] μή ὁμολογοῦσι δέ, κατά τάς τῶν Ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καί τό τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβές φρόνημα, μήτε κτίσμα εἶναι τό θειότατον ἐκεῖνο φῶς, μήτε οὐσίαν Θεοῦ, ἀλλ' ἄκτιστον καί φυσικήν χάριν καί ἔλλαμψιν καί ἐνέργειαν ἐξ αὐτῆς τῆς θείας οὐσίας ἀχωρίστως ἀεί προϊοῦσαν. Ἀνάθεμα γ΄».

[87]. **Πρωτοπρ. Γ. Φλωροφσκυ,** «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί ἡ Πατερική Παράδοσις», ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 251.

Ἐπίλογος

Στό σημεῖο αὐτό περατώνουμε τή μικρή αὐτή μελέτη ὡς ἀπάντηση καί κατάρριψη προβληματισμοῦ ὁ ὁποῖος δέν θά ἔπρεπε κἄν νά ὑφίσταται γιά θεόσδοτα δόγματα, ὅπως θά ἦταν ἐπικίνδυνος ὁποιοσδήποτε προβληματισμός τῶν ἰατρῶν γιά τά ἤδη ἀποδεδειγμένως ἀποτελεσματικά ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης τους. Ἐλευθερία φρονήματος ἐπιτρέπεται ἐκεῖ πού δέν παραβλάπτεται ἡ σωτηρία ἡμῶν καί τοῦ πλησίον, εἶναι ἐπιτρεπτή μόνον σέ ὅσα εἶναι ἐκκλησιαστικῶς ἀμφιβαλλόμενα ἤ θεολογούμενα ("in necessariis unitas, in dubiis libertas"). Δέν συμπεριλαμβάνεται ὅμως σέ αὐτά τό ἤδη ὁριστικῶς καί ἐπ' Ἐκκλησίαις ἐπιλυθέν θέμα τῆς διακρίσεως οὐσίας καί ἐνεργείας ἐν τῷ Θεῷ, τῆς μεθέξεως τῶν θείων ἐνεργειῶν καί τοῦ ἀκτίστου Θαβωρίου Φωτός· ἡ ἀνακίνησή του, μόνον ψυχική ἀπώλεια μπορεῖ νά προκαλέσει, πέραν τῆς κτισματολατρείας καί τοῦ πελαγιανισμοῦ-νεοτριανισμοῦ, ἔστω καί ὡς ἀμφισβήτηση τῆς ἑνιαίας ἐκκλησιαστικῆς Πίστεως. *«Οἱ ἀναθεματισμοί τῆς συνόδου τοῦ 1351 εἰσήχθησαν, ὡς γνωστόν, εἰς τό τυπικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐν τῷ Τριωδίῳ. Οἱ ὀρθόδοξοι θεολόγοι ὀφείλουν ἀπαραιτήτως ὅπως δέχωνται αὐτούς»*[87].

Σημειώσεις:

14. Μ. ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΕΤΣΗΣ, Τί εἶναι ἡ πρεσβυτέρα Ρώμη; 'Μόρφωμα' ἢ Ἐκκλησία; 7-4-2014, http://fanarion.blogspot.gr/2014/04/blog-post_8910.html καί http://www.imp.gr/images/Antiairetika/AGIOS%20MARKOS%20O%20EYGENIKOS.pdf

15. ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, *Σκέψεις καί παρατηρήσεις στό ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 187/Διεκπ. 79/15-1-2015 ἐγκύκλιο σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μέ θέμα «Λειτουργία ἱστοσελίδων ἐκ μέρους ἐκκλησιαστικῶν φορέων καί ἐκ μέρους κληρικῶν καί μοναχῶν»*, http://aktines.blogspot.gr/2015/01/blog-post_525.html

16. Ἡ ὁμοφυλοφιλία, μῆλον τῆς ἔριδος γιά τούς Ὀρθόδοξους Ἱεράρχες στό Σαμπεζύ τῆς Γενεύης, 03–03–2015, http://www.agioritikovima.gr/arthrografia/item/55136 καί ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Πνευματική τορπίλλη ἡ ὁμοφυλοφιλία κατά τήν προετοιμασίαν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου», *Ὀρθόδοξος Τύπος* (13-3-2015) 1, 7.

ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΗ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟ-ΚΟΣΜΑ «ΤΟΝ ΠΑΠΑ ΝΑ ΚΑΤΑΡΑΣΘΕ»!

Ἀπάντησις εἰς ἄρθρον τοῦ Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου π. Γεωργίου Τσέτση

*Τοῦ πρωτοπρεσβ. **π. Ἀγγέλου Ἀγγελακοπούλου,** ἐφημ. Ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς*

(2ον. –Τελευταῖον)

Στή συνέχεια λέει ὁ π. Γεώργιος: *«Σέ μιά φλύαρη δεκαεξασέλιδη φύρδην μίγδην «ἀπανταχοῦσα» του, ὁ ἐν λόγῳ κληρικός δέν δίστασε νά χαρακτηρίσει, μέ οὐκ ὀλίγη ἔπαρση, τόν Μητροπολίτη Νεκτάριο «ἀδιάβαστο», «ἀθεολόγητο», «ἀκριβές ἀντίγραφο καί ὑπόδειγμα Οἰκουμενιστή Ἐπισκόπου», πού προβάλλει «σαθρά» ἐπιχειρήματα προκειμένου νά τεκμηριώσει τά λεγόμενά του, καί δέν διστάζει νά προβαίνει στήν «νόθευση τῆς (περί Πάπα) προφητείας τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ», ἤ στήν «κολόβωση» ρημάτων τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ».*

Ὁ π. Γεώργιος χαρακτηρίζει τό κείμενό μας *«φλύαρη δεκαεξασέλιδη φύρδην μίγδην «ἀπανταχοῦσα»»*, χαρακτηρισμός πού μᾶλλον ταιριάζει στό δικό του ἄρθρο, ἀλλά καί στό φλύαρο δωδεκασέλιδο φύρδην μίγδην κείμενο τοῦ Σεβ. Μητρ. Ἀργολίδος. Ἡ οὐσία δέν εἶναι πόσες σελίδες εἶναι ἕνα κείμενο, ἀλλά ποιό εἶναι τό περιεχόμενο καί ἡ κατοχύρωσή του.

Λέγει ὁ π. Γεώργιος ὅτι ἔχουμε *«οὐκ ὀλίγη ἔπαρση»*. Τό γεγονός, ὅμως, ὅτι τόσο ὁ π. Γεώργιος ὅσο καί ὁ Σεβ. Ἀργολίδος ἀποδεικνύονται μέ τά γραφόμενά τους μεταπατερικοί, ἀμφισβητώντας τούς ἀντιπαπικούς ἁγίους Πατέρες μας, ὅπως τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό καί τόν ἅγιο Μᾶρκο τον Εὐγενικό, γιά χάρη οἰκουμενιστικῶν σκοπιμοτήτων καὶ φιλοδοξιῶν, καταδεικνύει τό ποιός διακατέχεται ἀπό *«οὐκ ὀλίγη ἔπαρση»*. Διότι, τί ἄλλο πρέπει νά διαθέτει κανείς παρά ἐωσφορικό ἐγωισμό, γιά νά θεωρεῖ ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶναι ξεπερασμένοι γιά τήν ἐποχή μας καί πρέπει νά τεθοῦν στό περιθώριο, ἔτσι ὥστε οἱ σύγχρονοι μεταπατερικοί νά ἀναδειχθοῦν οἱ νέοι πατέρες τῆς ἐποχῆς μας, τοποθετώντας τούς ἑαυτούς τους ὑπεράνω Πατέρων, Συνόδων καί Ἐκκλησίας; Δόξα τῷ Θεῷ, ἐμεῖς δέν ἔχουμε πέσει σέ τέτοια αἵρεση. Θεός φυλάξοι!

Οἱ χαρακτηρισμοί, πού ὁ π. Γεώργιος ἀποδίδει σ'ἐμᾶς, μέ τούς ὁποίους δῆθεν ἀπευθυνθήκαμε στόν Σεβ. Μητρ. Ἀργολίδος εἶναι ἀνακριβεῖς. Οἱ λέξεις *«ἀδιάβαστος»* καί *«ἀθεολόγητος»* δέν ὑπάρχουν στά γραφόμενά μας στό κείμενο. Δέν γράψαμε ὅτι ὁ Σεβ. *«προβάλλει «σαθρά» ἐπιχειρήματα προκειμένου νά τεκμηριώσει τά λεγόμενά του»*, ἀλλά ὅτι «οἱ δικαιολογίες τοῦ Σεβ. εἶναι σαθρές». Δέν γράψαμε, ἐπίσης, ὅτι ὁ Σεβ. *«δέν διστάζει νά προβαίνει στήν «νόθευση τῆς (περί Πάπα) προφητείας τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ», ἤ στήν «κολόβωση» ρημάτων τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ»*, ἀλλά ἡ ἐπικεφαλίδα μιᾶς παραγράφου τοῦ κειμένου μας εἶχε ὡς τίτλο «Ἡ νόθευση τῆς προφητείας τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ: "Τόν Πάπα νά καταρᾶσθε"» καί στή συνέχεια γράψαμε «ὁ Σεβ. στήν ἐν λόγῳ ἐπιστολή δέν δίστασε νά διαστρεβλώσει τόν μεγάλο διδάχο τοῦ Γένους μας, τόν ἰσαπόστολο καί ἐθνομάρτυρα ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό». Μιά ἄλλη ἐπικεφαλίδα ἄλλης παραγράφου τοῦ κειμένου μας εἶχε ὡς τίτλο «Ἡ κολόβωση καί τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ» καί στή συνέχεια γράψαμε ὅτι «στήν ἴδια ἐπιστολή ὁ Σεβ. δέν διστάζει νά ἐπιστρατεύσει τόν ἀντίπαπα καί παπομάστιγα, τόν ἄτλαντα καί μέγα πρό

ΕΝΤΕΙΝΟΝΤΑΙ ΟΛΟΕΝ ΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δόξου Ἐκκλησίας εἰς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν, καὶ ἄρσιν τῶν φυλετικῶν καὶ λοιπῶν διακρίσεων», καὶ αἱ ὁποῖαι ἐνέπλεκαν ἠχηρὰ ὀνόματα ὅπως τὸν Μητροπολίτη Γέροντα Περγάμου κ. Ἰωάννη, τὸν κοσμήτορα τοῦ Ἰνστιτούτου Ὀρθοδόξου Θεολογίας στὸ Σαμπεζὶ κ. Βλάσιο Φειδᾶ, τὸν Μητροπολίτη κ. Ἱλαρίωνα Ἀλφέγιεφ, τὸν Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο, τὸν Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο, τὸν Μητροπολίτη Πάφου κ. Γεώργιο, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχο, τὸν Μητροπολίτη Καλῆς Ἐλπίδος κ. Σέργιο κ.ἄ., τὸ θέμα ἔλαβε γιγαντιαῖες διαστάσεις στὸν ἔντυπο καὶ ἠλεκτρονικὸ τύπο, ἐνῷ σὲ διάφορα ἱστολόγια πρόσωπα τοποθετήθηκαν δημοσίως -ἐπωνύμως καὶ ἀνωνύμως- ρίχνοντας μάλιστα τὴν εὐθύνη στὸν πρόεδρο τῆς συνεδρίας.

Τὴν διαλεύκανση τοῦ θέματος ἀνέλαβε ὁ καθηγητὴς κ. Θ. Γιάγκου μὲ δημοσίευμά του στὶς 10 Μαρτίου ἐ.ἔ. στὴν «Πεμπτουσία». Ὁ καθηγητὴς δι' ὅσων ἔγραψε ἐπιβεβαιώνει ρητῶς ὅτι ὑπῆρξε τέτοια συζήτηση: «τὸ συγκεκριμένο ζήτημα προέκυψε ἐντελῶς τυχαῖα, κατὰ τὶς συζητήσεις, καὶ οὐδεὶς Ἱεράρχης τάχθηκε ὑπὲρ τῆς ὁμοφυλοφιλίας». Παράλληλα διέψευσε κατηγορηματικὰ τὸ φερόμενο ὡς περιεχόμενο τῆς συζητήσεως, ποὺ κυκλοφόρησε εὐρέως, τὸ ὅτι ὑπῆρξαν ἐντάσεις καὶ τὸ ὅτι ἔλαβε χώρα ψηφοφορία. Ἡ εἰλικρινὴς παραδοχὴ ὅτι τὸ θέμα τέθηκε στὸ τραπέζι ἦταν ἀναπότρεπτη καὶ εὔλογη, καθὼς δὲν ὑπῆρξε οὔτε ἐπίσημο οὔτε ἀνεπίσημο ἀνακοινωθὲν διαψεύσεως. Μάλιστα, κανένα ἀπὸ τὰ ὑποτιθέμενα ἐμπλεκόμενα πρόσωπα δὲν προέβη σὲ κάποια γραπτὴ ἢ προφορικὴ ἀναίρεση τῶν λεγομένων, πρᾶγμα ποὺ ἀφήνει πολλὰ ἐρωτηματικὰ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ ἀναλάβῃ μόνο ὁ κ. Γιάγκου τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἀλήθειας καὶ ὄχι οἱ ἄμεσα θιγόμενοι. Παρὰ τὶς «ἐγκλήσεις» καὶ «ἀντεγκλήσεις» μεταξὺ τοῦ ἱστολογίου καὶ τοῦ καθηγητοῦ, τὸ ζήτημα φαίνεται νὰ παραπέμπεται ἀπὸ ἀμφότερες τὶς πλευρὲς στὰ ἀναμενόμενα ἀνακοινωθέντα, ποὺ θὰ προκύψουν μετὰ τὸ ὁριστικὸ πέρας τῆς ὅλης ἐπεξεργασίας ἀπὸ τὴν παροῦσα Ἐπιτροπή, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποσαφηνίσουν τὸ μεῖζον ζήτημα, δηλαδὴ ἐὰν ὄντως ὑπάρχει ὁποιαδήποτε ἀναφορὰ ἢ νύξη στὸ «καυτὸ» αὐτὸ ζήτημα.

Ἀνοικτὰ ἐρωτήματα

Γεγονὸς εἶναι ὅτι ἀπὸ κανένα δὲν μάθαμε ὅμως: πρῶτον, γιατί ἀνακινήθηκε ἕνα τέτοιο ζήτημα; ἢ ἔστω ποιὸς ἦταν ὁ τυχαῖος λόγος ποὺ τὸ ἔθεσε ἐπὶ τάπητος; καὶ δεύτερον, ποιὸς ἀκριβῶς τὸ ἀνακίνησε; Δὲν μποροῦμε νὰ πιστέψουμε ὅτι ἀνάμεσα σὲ μία ἐπιτροπὴ τοιούτου κύρους ἀποτελουμένη ἀπὸ πρόσωπα ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, φορέων τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως καὶ διακεκριμένων γιὰ τὶς γνώσεις τους καὶ γιὰ τὴν ἐκκλησιαστική τους δράση ἢ ἀκόμα ἔστω ἐξαιτίας τῆς θέσεως ποὺ κατέχει κάθε ἕνας, θὰ μποροῦσε ἕνα τόσο σοβαρὸ καὶ ἐξειδικευμένο ζήτημα νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα εἴδους ἀστεῖο ἢ ἕνα ἐκ τοῦ μηδενὸς ἀναφανὲν θέμα ἀπουσία προφανῶς ἄλλου τινὸς σπουδαιοτέρου. Μὲ βεβαιότητα μπορεῖ κανεὶς νὰ εἰκάσῃ ὅτι τὸ πρόσωπο ποὺ τὸ ἔθεσε ἐπιθυμοῦσε νὰ συνδράμῃ γιὰ κάποιο λόγο στὴν ὅλη συζήτηση. Ὅσον ὅμως δὲν δίνονται κρυστάλλινες καὶ συγκεκριμένες ἀπαντήσεις, τόσο ἐπωμίζονται οἱ ἰθύνοντες τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἀναπτυσσόμενη δυσπιστία ποὺ ἐπανέρχεται στὴν ἐπιφάνεια στὰ εἰδησεογραφικὰ μέσα, καθὼς οὔτε τὸ περιεχόμενο τῶν κειμένων ποὺ ἐπεξεργάζονται οἱ ἐπιτροπὲς αὐτὲς δὲν εἶναι εὐρέως γνωστό, οὔτε οἱ διαμειβόμενοι διάλογοι εἶναι δημοσιευμένοι καὶ οὔτε ἀναφαίνονται ἄτομα ποὺ θὰ ἀναλάβουν τὸ βάρος ὅσων λέχθηκαν. Μία ἀπάντηση στὸ γιατί καὶ στὸ ποιός, ἂν καὶ ἐφόσον τὸ ζήτημα ὅπως λέγεται ἦταν τυχαῖο, θὰ διέλυε κάθε εὐφάνταστο σύννεφο. Ἀναδεικνύεται ὅμως ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἕνα κρίσιμο ζήτημα μέσα ἀπὸ ὅλο αὐτό: ὑπάρχει ἔλλειμμα ἐνημερώσεως. Αὐτὸ θὰ πρέπῃ νὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπευθύνως καὶ νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἄμεσα, ὥστε τέτοιου εἴδους ἐμπόδια νὰ μὴ χρειασθῇ νὰ τὰ ἐπιφορτισθῇ ἡ Ἁγ. Μεγάλη Σύνοδος, ὅταν πλέον θὰ εἶναι ἀργά, καθὼς θὰ ἔχουν ἤδη δημιουργήσει μία εὔθραυστη σχέση ἀνάμεσα σὲ αὐτὴν καὶ στὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐρωτήματα ἐγείρονται ὅμως καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι οὔτε Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ δὲν συμμετέχουν στὴν ἐπιτροπή, δὲν τοποθετήθηκαν ἀνοικτὰ ἢ δὲν ἔθεσαν κάποια ἐρωτήματα σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα, ἀναμένοντες προφανῶς ἐπίσημη ἐνημέρωση. Ἀντ' αὐτοῦ πρόσφατη παραδοχὴ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου περὶ ὑπάρξεως ὁμοφυλοφίλων ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας παρεξηγήθηκε, προκαλώντας σὲ διαύλους ἐνημερώσεως ὑβριστικὲς συζητήσεις γιὰ τὰ σεπτὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖες πιστεύουμε θὰ ὁδηγηθοῦν στὴ δικαιοσύνη ἢ τουλάχιστον στὴν ἀπαίτηση διαψεύσεως.

Τυγχάνει ἀνέριστος ἡ ἀνησυχία;

Εἶναι λυπηρὸ νὰ ἀκούγεται καὶ νὰ γράφεται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὅτι κάποιοι ὑποσκάπτουν τὴν προσπάθεια συγκλίσεως τῆς Ἁγ. Μεγάλης Συνόδου, καθὼς δὲν ὑπάρχει Ὀρθόδοξος ποὺ δύναται νὰ τὸ κάνῃ γιὰ μία Σύνοδο τέτοιας ἐμβελείας, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἴδιους ποὺ συμμετέχουν σὲ αὐτή. Γι' αὐτὸ κάθε τί ποὺ γράφεται -καὶ ἐκλαμβάνεται κακῶς ὡς ἀρνητικὴ κριτικὴ- θὰ πρέπῃ νὰ θεᾶται ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἀληθινῆς ἀνησυχίας καὶ ἐπιθυμίας συμμετοχῆς ὅλου τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν στὸ τόσο αὐτὸ σημαντικὸ καὶ καθοριστικὸ βῆμα, τὸ ὁποῖο ἐπίκειται νὰ γίνῃ, καὶ εἶναι φυσικὸ ὅτι ὅσο αὐτὸ πλησιάζει τόσο περισσότερο θὰ προκαλῇ ὑγιῶς τὴν δραστήρια ἀνταπόκριση τῶν πιστῶν, ἀφοῦ ἀφορᾶ τὴν ἴδια τὴν πίστη τους. Ἂς ὑπομνήσουμε ὅτι ἡ Ἁγ. Μεγάλη Σύνοδος κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων δὲν ἀποτελεῖ ἕνα κογκλάδιο σοφῶν, ἀλλὰ λειτουργία τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, στὸ ὁποῖο ὀφείλουν νὰ μετέχουν καὶ ὅσοι δὲν εἶναι παρόντες. Κάτι τέτοιο ἄλλωστε δὲν εἶναι ἄγνωστο στὶς μέχρι σήμερα διαδικασίες καὶ θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι ὄχι μόνο θεμιτὸ ἀλλὰ καὶ ἐπιδιωκτέο ἀπὸ τοὺς μετέχοντες στὶς προσυνοδικὲς διαδικασίες. Στὶς 29 Ὀκτωβρίου 1986 ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Γ' Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως (Σαμπεζύ, 28 Ὀκτωβρίου - 6 1986), Σεβ. Μητροπολίτης Μύρων κ. Χρυσόστομος εἶχε πεῖ «προηγοῦντο μακραὶ πρὸ ἑκάστης Συνόδου περίοδοι καλλιέργειας κλίματος - διὰ μικρότερων συνάξεων καὶ ἀλληλοεπικοινωνιῶν ἐπισκόπων, διὰ πλουσίας συγγραφικῆς ἢ ἐπιστολιμαίας θεολογικῆς δραστηριότητος καὶ δι' ἄλλων ποικίλων κατ' ἄνθρωπον καὶ κατὰ περίπτωσιν τρόπων περίοδοι, λέγω, καλλιεργείας εὐρυτέρου κλίματος περὶ τὴν ἢ τὰς διδασκαλίας καὶ περὶ τὴν ἢ τὰς ἐκκλησιαστικοκανονικὰς ρυθμίσεις, τὰς ὁποίας θὰ εἰσήγεν ἑκάστη Σύνοδος εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας». Ἂς ἀνακαλέσῃ ἐπίσης κανεὶς στὴ μνήμη του τὶς ἀντιδράσεις τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅταν συνεζητεῖτο τὸ θέμα τῆς «ἀναπροσαρμογῆς» τῆς νηστείας καὶ πόσο συνετέλεσαν στὸ νὰ ἐπανέλθῃ αὐτὸ σὲ ὀρθὲς βάσεις ἢ τὸν καταιγισμὸ ἀκαδημαϊκῶν δημοσιεύσεων μετὰ τὴν πρώτη Πανορθόδοξο Προσύνοδο καὶ πόσο αὐτὰ συνετέλεσαν στὸ νὰ δοθοῦν νέοι ὁδοδεῖκτες γιὰ τὴν πορεία ἕως σήμερα.

Πιθανῶς σ' αὐτὰ θὰ ἀντιπροβάλῃ κανεὶς τὸ ἐπιχείρημα ὅτι διὰ ἔκφραση ἀνησυχιῶν δὲν ὑφίσταται ἡ παραμικρὰ ἀφορμή. Τέτοιο ἐπιχείρημα λησμονεῖ τὶς συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες συγκλήθηκε ἡ παροῦσα Εἰδικὴ Διορθόδοξη Ἐπιτροπή, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλες ἀπὸ τὴν ἀναθεώρηση τῶν κειμένων. Τὰ παλαιότερα κείμενα εἶχαν ἐπιτύχει μία κάποια συμφωνία, ἀλλὰ μία νέα ἀναθεώρησή τους καλλιεργεῖ πάντοτε τὴν ὑποψία ὅτι πιθανῶς ἐπανέλθουν στοιχεῖα τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀποκλεισθῆ, καὶ αὐτὸ ἀπὸ μόνο του πυροδοτεῖ τὴν ὅλη κατάσταση. Γιὰ παράδειγμα, δὲν εἶναι τυχαία ἡ ἀνησυχία γιὰ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ὁμοφυλοφιλία, ὅταν στὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Διορθοδόξου Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς (Σαμπεζὺ 15-23 Φεβρουαρίου 1986) ἀφοῦ σὲ μία παράγραφο προτάσσεται τὸ «οὐκ ἔνι, Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην, οὐδὲ δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ… (Γαλ. 3, 28)» τὸ κείμενο ἐν συνεχείᾳ κάνει λόγο γιὰ τὶς φυλετικὲς διακρίσεις καὶ ἀκολούθως ἀναφέρεται «εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν διακρίσεων εἰς βάρος διαφόρων μειονοτήτων, διακρίσεων ὀφειλομένων εἰς τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν μειονοτήτων αὐτῶν ἢ καὶ εἰς τὴν ἀπόκλισιν τῶν ἀπὸ τὸ κρατοῦν κοινωνικόν, ἐθνικὸν ἢ πολιτικὸν πλαίσιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ζοῦν». Οἱ τελευταῖες αὐτὲς φράσεις ἂν ἐπανέθιουν λόγῳ ἐπικαιροποιήσεως τοῦ κειμένου, δὲν ἀφήνουν ἀνοικτὴ κάθε ἐνδεχόμενη ἑρμηνεία;

Μία διαφορετικὴ προβληματικὴ ἐπίσης ἀνοίγει τὸ ζήτημα αὐτό, ὅταν κανεὶς τὸ συσχετίσῃ πρὸς τὸ διαχριστιανικὸ διάλογο. Στὰ ἤδη ὑπάρχοντα ὡς σήμερα κείμενα τῶν ἐπιτροπῶν καταγράφεται τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διαλόγων μὲ τὶς ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες. Σὲ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ φαίνεται ὅτι τὰ προβλήματα ἔχουν ἄμεση σχέση μὲ τὶς ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐμφορεῖται καὶ πρεσβεύει ἡ κάθε μία πλευρὰ στοὺς διαλόγους. Κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς διαλόγους, ποὺ εἶχαν ξεκινήσει μὲ πολλὴ θέρμη καὶ ἐλπίδες π.χ. μὲ τοὺς Παλαιοκαθολικούς, κατέληξαν σὲ ἀδιέξοδο, ὅταν διαπιστώθηκε ὅτι οἱ συνδιαλεγόμενοι μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία προέβησαν μεταξὺ ἄλλων ὄχι μόνο σὲ πλήρη ἀποδοχὴ τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἀλλὰ καὶ στὴ χειροτονία ἱερέων ποὺ δηλώνουν ὅτι εἶναι ὁμοφυλόφιλοι. Τὸ ζήτημα αὐτὸ διέκοψε κάθε περαιτέρω προοπτικὴ διαλόγου καὶ κατέστη μάλιστα, κατὰ κάποιο τρόπο, μέρος τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ προβλήματος. Ἑπομένως ἡ λογικὴ μᾶς ὑπαγορεύει ὅτι ἡ ὑπέρβασή του θὰ μποροῦσε νὰ σημάνῃ τὴν ἐπανεκκίνηση -ἐν μέρει- τοῦ διαλόγου. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀπὸ μόνο του ἰσχυρὸ κίνητρο καὶ ἐπιχείρημα σὲ ὅσους διακαῶς μὲ τὴν πρόφαση συνέχισης τῶν διαλόγων θὰ ἐπιδίωκαν ἐξεύρεση μιᾶς διφορουμένης διατυπώσεως, ἡ ὁποία νὰ ἱκανοποιῇ ὅλες τὶς πλευρές. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἐνδόμυχη ἐπιθυμία, ἐὰν περνάῃ ἔστω καὶ ὡς λογισμὸς ἀπὸ ὁποιονδήποτε, ὀφείλει νὰ ἀναχαιτισθῇ ἐν τῇ γενέσει της, καθὼς δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ θυσιασθῇ ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας στὸ βωμὸ τῆς «ἀγάπης».

Προνοεῖν οὐ μετανοεῖν!

Ἂν τελικὰ ἡ Ἁγ. Μεγάλη Σύνοδος πραγματοποιηθῇ κατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, στὴν ὁποία ἔγινε ἡ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τὸ 381 μ.Χ., ἡ ὁποία συμπλήρωσε τὸ «σύμβολο τῆς πίστεως», δὲν θὰ ἀρκῇ ὁ συμβολισμός, γιὰ νὰ περισώσῃ τὶς ἀποφάσεις, ἀλλὰ οἱ παρόντες ἐκεῖ θὰ κληθοῦν νὰ ἐκφράσουν μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν καθολικὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο δὲν ἐπιτυγχάνεται οὔτε αὐτομάτως μηχανιστικὰ οὔτε μόνο μὲ τὴν προετοιμασία κειμένων. Ἂν αὐτὸ δὲν συμβῇ, δηλ. ἡ διατράνωση τῆς ἑνότητας, γεγονὸς τὸ ὁποῖο ἀπευχόμεθα, τότε θὰ προκαλέσῃ πολὺ μεγαλύτερες ἀλυσιδωτὲς ἀντιδράσεις, ποὺ οἱ συνέπειές τους θὰ εἶναι ἀνεξέλεγκτες γι' αὐτὸ καὶ μὴ προβλέψιμες. Κανεὶς λοιπὸν νὰ μὴ ἐφησυχάζει ἀλλὰ νὰ ἐνυπάρχῃ ἡ καλὴ ἀνησυχία καὶ ἡ διαφάνεια, ἡ ὁποία θὰ ἦταν εὐάρεστο νὰ καλλιεργῆται ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς προπαρασκευαστικὲς ἐπιτροπὲς ἐπ' ὠφελείᾳ συνόλης τῆς Ἐκκλησίας.

Ν.Σ.Π.

Ἡ καταδυνάστευσις τοῦ αὐτονοήτου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ση στὸ λόγο, δηλ. στὴν οὐσία τῆς μετανοίας, δόθηκε ἔμφαση στὸ ἄλογο, δηλ. αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει χωρὶς λόγο καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχει λόγο νὰ ὑπάρχῃ. Ποιὸ εἶναι αὐτό; Δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ αὐτονόητο, διότι περὶ αὐτονοήτου πρόκειται, ὅταν συνεχῶς προβάλλεται ὡς εἴδηση ἡ τέλεση μιᾶς ἀκολουθίας καὶ ὅτι ὁ τάδε μίλησε γιὰ τὴν μετάνοια, χωρὶς νὰ διαβάζουμε κάτι πέρα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ἐπανάληψη «νὰ ἀλλάξουμε νοῦ, νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν ἁμαρτία». Ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ ἐπανάληψη ὑπάγεται στὴν καταδυνάστευση τοῦ νὰ μεγαλοστομίζουμε τὸ αὐτονόητο, διότι δὲν ἔχουμε κάτι οὐσιῶδες νὰ ἀρθρώσουμε.

Ἡ οὐσία τῆς μετανοίας εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο θὰ προβῇ κανεὶς συγκεκριμένα στὴν ἀναίρεση ἐκείνων ποὺ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης ἔγραψε: «ὁ Νόμος ἠσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφὴ δὲ πᾶσα, ἐν σοί παρημέληται, Προφῆται ἠτόνησαν, καὶ πᾶς Δικαίου λόγος, αἱ τραυματίαι σου, ὦ ψυχή, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, ἰατροῦ τοῦ ὑγιοῦντός σε». Μετάνοια λοιπὸν εἶναι ἡ τέχνη τῆς ἐπαναγραφῆς τῆς ζωῆς μας ὡς τροπάριο: «ὁ Νόμος κυριαρχεῖ, γρηγορεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφὴ δὲ πᾶσα, ἐν σοί ἐπιμέληται, Προφῆται ἐνισχύθησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος, αἱ τραυματίαι σου, ὦ ψυχή, ἐλαττώνονται, ὄντος ἤδη, ἰατροῦ τοῦ ὑγιοῦντός σε», δηλ. ἡ ἀνομολόγητη διά θεϊκῆς συνεργίας πορεία μεταποίησης τοῦ ὄντος πρὸς τὸ ἐν Χριστῷ δέον.

Οἱ στῦλοι τῆς Πίστεως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τούς μοναχούς πού κατάγονται ἀπό τήν Ἰβηρία καί ἀφοῦ ξανοιχτοῦν στό πέλαγος νά τό βυθίσουν μαζί μέ τούς ἐπιβάτες του. Ἔτσι οἱ ἅγιοι Ὁσιομάρτυρες ἔλαβαν τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου ἐπισφραγίζοντας μέ τή θυσία τους τήν ὅλη ὁσιακή βιωτή τους. Τούς Ἁγίους Ἰβηρίτας Ὁσιομάρτυρες ἑορτάζουμε στίς 13 Μαΐου.

Οἱ λατινόφρονες συνεχίζοντας τήν καταστροφική ἐπιδρομή τους ἔφθασαν στή Μονή Βατοπαιδίου, ἀλλά καί ἐκεῖ ἀντιμετώπισαν ἰσχυρή ἀντίδραση. Ἀφοῦ κατάλαβαν πώς δέν ὑπῆρχε περίπτωση νά λυγίσουν τούς μοναχούς πού ἀντίκρυσαν ὡς ἀκλόνητους βράχους τῆς Πίστεως, ἄρχισαν νά τούς κακοποιοῦν. Τέλος, ἔσυραν ἔξω τόν ἁγιώτατο προηγούμενο Ὅσιο Εὐθύμιο καί δώδεκα ἀπό τούς μοναχούς καί τούς ἀπηγχόνισαν. Ἡ μνήμη αὐτῶν τῶν Βατοπαιδινῶν ὁσιομαρτύρων ἑορτάζεται στίς 4 Ἰανουαρίου.

Ἔπειτα ἀπό ὅλα αὐτά καί ἐνῶ οἱ λατινόφρονες συνέχιζαν νά λεηλατοῦν τά πάντα στό πέρασμά τους, ἔφθασαν στή Μονή τοῦ Ζωγράφου. Οἱ μοναχοί εἶχαν εἰδοποιηθεῖ ἀπό ὅραμα τῆς Παναγίας γιά τόν ἐπερχόμενο κίνδυνο… Κάποιοι ἀπό τούς μοναχούς φοβισμένοι κατέφυγαν στά γύρω βουνά. Οἱ ὑπόλοιποι κλείσθηκαν μέσα στόν πύργο τῆς Μονῆς. Ἀπό ἐκεῖ ἤλεγξαν μέ παρρησία τούς λατινόφρονες ὡς αἱρετικούς καί παράνομους. Τότε ὁ βασιλέας ἐξοργισμένος διάταξε καί τούς ἔκαψαν ζωντανούς μαζί μέ τόν πύργο πού χρησίμεψε σάν ὀχυρό τους. Ἔτσι κέρδισαν καί αὐτοί τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου… Ἡ μνήμη τῶν Ζωγραφιτῶν Ὁσιομαρτύρων ἑορτάζεται στίς 22 Σεπτεμβρίου.

Ἀφοῦ ὁ Μιχαήλ ἀνεχώρησε ἀπό ἐκεῖ, ἔφθασε στήν κελλιώτικη Λαύρα τῶν Καρυῶν, στήν ὁποία εἶναι ἐγκατεστημένη καί ἡ ἕδρα τοῦ Πρώτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ὁ δέ Πρῶτος, ὁ Κοσμᾶς καί οἱ συνασκητές του ἐναντιώθηκαν στόν βασιλέα μέ γενναιότητα, ἐλέγχοντάς τον ὅπως καί οἱ προηγούμενοι Πατέρες… Ἔτσι διατάχθηκε καί γι' αὐτούς ὁ θάνατος. Ἀγχόνη γιά τόν Πρῶτο Ὅσιο Κοσμᾶ καί σφαγή γιά τούς μοναχούς. Τό αἷμα τῶν Ἁγίων σφράγισε καί ἐδῶ τήν ὁμολογία τους καί μαζί μέ τίς ψυχές τους ἀνέβηκε στό θρόνο τοῦ Θεοῦ ὡς ἡ ὕστατη αἱματηρή θυσία τους. Ἡ μνήμη τῶν Καρεωτῶν Ὁσιομαρτύρων ἑορτάζεται στίς 5 Δεκεμβρίου» (σελ. 5-7).

Τήν ἱστορία δέν πρέπει νά τήν ξεχνᾶμε. Εἶναι πηγή φωτός καί μᾶς δείχνει τό δρόμο τῆς ἀντίστασης στούς λατινόφρονες καί οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν νά μᾶς ὁδηγήσουν στόν ὄλεθρο. Ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀξίζει κάθε θυσία.

Ὁ ἁγιώτατος π. Μᾶρκος Μανώλης: Σχολή Ὀρθοδοξίας*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τόρθωσαν τὴν ἀποταγὴ αὐτὴ ὅπως τὴν θέλει ἡ Ἐκκλησία μας.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης λέει ὅτι ὁ τέλειος μοναχὸς ἔχει τὴν τάξη καὶ τὴν κατάσταση τῶν ἀσωμάτων. «Ὁ μόνων τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν καὶ ἐνταλμάτων ἐχόμενος, ἡγνισμένον σῶμα κεκαθαρμένον στόμα καὶ πεφωτισμένον νοῦν». Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσει ὅτι ὁ π. Μᾶρκος μόνο τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ ἐπρόσεχε καὶ τηροῦσε μὲ εὐλάβεια. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσει ὅτι τὸ στόμα τοῦ π. Μάρκου δὲν εἶχε ἐξαγνιστεῖ, ἀφοῦ ποτὲ δόλος δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀλλὰ μόνον καλὰ λόγια ἀκόμη καὶ γιὰ κείνους, ποὺ τὸν πολέμησαν καὶ δὲν ἦσαν λίγοι. Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἐν τῇ ζωῇ του ἦσαν περισσότεροι ἐκεῖνοι, ποὺ τὸν πολέμησαν καὶ τὸν κατεφρόνησαν ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶδαν στὸ πρόσωπό του, τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ. Καὶ γιὰ τὸν πεφωτισμένο νοῦ του, νομίζω ἔχουμε ὅλοι πεῖρα λάβει, γιατὶ οἱ κατευθύνσεις, ποὺ ἔδωσε στὸν καθένα μας, ὄχι μὲ τὰ λόγια του μόνον, τὰ ὁποῖα φρόντισε ὅσο ζοῦσε νὰ μὴ δημοσιεύονται, καὶ εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ τοῦ ἁγίου ἀνθρώπου. **Ἡ ἀδημοσίευτη σύνεσις.** Τώρα ποὺ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπη πνευματικῶν του παιδιῶν ἀπομαγνητοφωνοῦνται τὰ λόγια του καὶ δημοσιεύονται, βλέπουμε τὸ πόσο θεοφώτιστος ἦταν ὁ νοῦς του καὶ μὲ πόση ἀκρίβεια καθοδηγοῦσε τὸ ἐκκλησίασμά του, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ βρῆκε ἕτοιμο, ἀλλὰ τὸ δημιούργησε ἐξ ἀρχῆς. Δεῖγμα καὶ αὐτὸ μεγάλου ἁγίου, διότι οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς κληρικοὺς βρίσκουμε ἕτοιμο τὸ ἐκκλησίασμα καὶ πολλὲς φορὲς μὲ τὴν στάση μας, μὲ τὴ ζωή μας, λιγοστεύουμε τὸ ἐκκλησίασμα αὐτό. Ἐκεῖνος βρῆκε μία χέρσα, κλειστὴ καὶ ἀραχνιασμένη ἐκκλησία καὶ τὴν ἔκαμε κέντρο πνευματικό, φάρο πνευματικό.

Μέριμνά του ἦταν νὰ μὴ λυπεῖ τὸν Κύριο. Προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο, ὄχι μόνον ὁ ἴδιος νὰ μὴ λυπεῖ, ἀλλὰ νὰ προλαμβάνει καὶ τὰ πνευματικά του παιδιὰ νὰ μὴ λυποῦν τὸν Θεό. Πάντοτε τὴν ἁμαρτία τὴν παρουσίαζε καὶ ὡς ἀσθένεια τῆς ψυχῆς καὶ ὡς λύπη τοῦ Θεοῦ, ὡς ἔλλειψη ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀκολουθοῦσε τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Σιναΐτη σὲ αὐτό, τὸ ὁποῖο μᾶς λέγει ὅτι: «πολλὲς φορὲς ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι προσπαθεῖτε νὰ συμφιλιωθεῖτε μὲ τὰ ἀγαπητά σας πρόσωπα καὶ κάνετε πολλὲς θυσίες, προσπαθεῖτε, τοὺς προσφέρετε καὶ δῶρα, ταπεινώνεστε, ὥστε νὰ ἐπιστρέψετε στὴν προτέρα σχέση, δὲν ἔχουμε ὅμως τὴν ἴδια προθυμία, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν καλή σχέση μας μὲ τὸν Χριστὸ καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ δημιουργεῖ ἕνα χάσμα ἀγεφύρωτο μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ».

Ἕνα ἄλλο στοιχεῖο ποὺ βλέπουμε στὸν π. Μάρκο, ποὺ εἶναι καὶ συνέχεια τοῦ πρώτου εἶναι **ἡ ξενιτεία.** Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δοῦμε πῶς παρουσιάζει τὴν ξενιτεία ὄχι ἁπλῶς τὴν ὁμοιότητα ἀλλὰ τὴν ταυτότητα, **ἀπαρρησίαστον ἤθος,** ἀπαρρησίαστον, χωρὶς θράσος, χωρὶς γνωμικὸ θέλημα, διότι παρρησία οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀποκαλοῦν τὸ θράσος. Ἀπαρρησίαστο ἤθος εἶναι τὸ ἤθος τὸ σεμνό, τὸ ταπεινό. **Ἄγνωστος σοφία.** Καὶ ἡ σοφία ποὺ εἶχε ὁ π. Μᾶρκος εἶναι ἄγνωστη σὲ μᾶς, ἀλλὰ ἄγνωστη σὲ μᾶς εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ κατὰ κόσμο γνώση του, ἀλλὰ περισσότερο ἄγνωστη εἶναι ἡ σοφία ποὺ διδάχθηκε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ αὐτὴ παρέμεινε σὲ ἐμᾶς ἄγνωστη καὶ κρυφή· δὲν μᾶς τὴν φανέρωνε

Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος: «Ἡ ἐλευθερία οὔτε πωλεῖται οὔτε ἀγοράζεται»

Τὴν Δευτέραν 23ην Μαρτίου ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν αἴθουσαν Λόγου καὶ Τέχνης, εἰς τὴν Στοὰν τοῦ Βιβλίου, ἡ παρουσίασις τοῦ Τόμου τῶν Πρακτικῶν τοῦ Β' Διεθνοῦς Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου μὲ θέμα: «Ἡ ζωή τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Καταπίεση - Κοινοτισμὸς - Παιδεία».

Τὸ Δελτίον Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 23ην Μαρτίου τ.ἔ. μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει:

«…Τὴν ἔναρξη τῆς ἐκδηλώσεως κήρυξε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, λέγοντας: "…Αἰσθανόμαστε χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση ποὺ ἡ Ἐκκλησία κατόρθωσε νὰ συγκεντρώσει λαμπροὺς καὶ καταξιωμένους ἐρευνητὲς ὑπὸ τὴν ἴδια στέγη καὶ μὲ κοινὸ σκοπό: τὴν σειρὰ 10 Ἐπιστημονικῶν Συνεδρίων γιὰ τὰ 200 χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Καὶ μόνο τοῦτο τὸ γεγονὸς φανερώνει τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ τολμήματος… Μέσα ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτὰ ἀναψηλαφοῦνται ὅλα ὅσα ἔδεναν τότε τοὺς Ἕλληνες μεταξύ τους, ἀπὸ τὸν πιὸ ἄσημο ὡς τὸν πλέον φημισμένο, ἡ κοινὴ πίστη καὶ συνείδηση, οἱ παραδόσεις, ὁ καθημερινὸς βίος, τὰ γράμματα καὶ ἡ παιδεία. Φανερώνουν ὅτι χρειάζεται πάντοτε ἀγώνας καὶ ἄθληση, ὥστε νὰ διατηροῦμε καθαρὲς καὶ φωτεινὲς τὶς ψυχές μας, διότι ἡ ἐλευθερία οὔτε πωλεῖται οὔτε ἀγοράζεται. Διασῴζεται ὁ Ἑλληνισμὸς ποὺ καρτερεῖ καὶ ἀγωνίζεται ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ… Θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω ὅσους συνετέλεσαν στὴν πραγματοποίηση αὐτῆς τῆς ἐκδόσεως καὶ εὔχομαι ὁ τόμος αὐτός, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀγαπηθεῖ, νὰ ὠφελήσει οὐσιαστικὰ καὶ νὰ ἔχει εὐλογητὴ συνέχεια καὶ εὔδρομη πορεία στὴν βιβλιογραφία".

Τὴν ἐκδήλωση συντόνιζε ὁ κ. Κωνσταντῖνος Χολέβας, Πολιτικὸς Ἐπιστήμων καὶ Ἀρχισυντάκτης τοῦ Περιοδικοῦ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ". …Τὸ Δ' Διεθνὲς Ἐπιστημονικὸ Συνέδριο, θὰ πραγματοποιηθεῖ τὸ φθινόπωρο τοῦ 2015 μὲ θέμα: "Εὐρωπαϊκὸς καὶ Ἑλληνικὸς Διαφωτισμός"».

Βανδαλισμοὶ εἰς ἱστορικοὺς Ἱ. Ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν

Τὶς τελευταῖες ἡμέρες εἰς τὴν ἐπικαιρότητα ἤρθαν οἱ περιπτώσεις δύο Ἱ. Ναῶν τοῦ κέντρου τῆς Ἀθήνας, οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν ποικίλες καὶ ἐκτεταμένες φθορές. Σύμφωνα μὲ δημοσιεύματα, ὁ μὲν Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων στὴ γωνία Σόλωνος καὶ Μασσαλίας, ἀφοῦ παρεβιάσθη ἡ εἴσοδός του κατὰ νυκτερινὴ ὥρα, κατέληξε ὡς τόπος ἀνηλεοῦς λεηλασίας καὶ ἐπέλασης βαρβάρων, καθὼς καταστράφηκαν τὸ παγκάρι, ἕνα ξύλινο προσκυνητάρι, ἀρκετὰ στασίδια, ἕνα ἀναλόγιο κ.ἄ. Ἐπίσης ἀφαιρέθηκε ἀπὸ αὐτὸν κάθε τί τιμαλφές, ὅπως τὰ χρυσὰ ἀφιερώματα καὶ τάματα τῆς εἰκόνος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὰ δύο ἀσημένια καντήλια τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἀσημένια Ἐξαπτέρυγα. Ἐπίσης ἐκλάπησαν ὅ,τι χρήματα ὑπῆρχαν, καρέκλες καὶ ἠλεκτρικὰ εἴδη. Στὸν Πανεπιστημιακὸ Ἱ. Ν. Παναγίας Καπνικαρέας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀναγράφηκε σύνθημα στὴν πρόσοψη μὲ περιεχόμενο «σπᾶμε τὸ φόβο βγαίνουμε στὸ δρόμο», ποὺ συμπληρώνεται ἀπὸ τὴν ὑπενθύμιση ἡμερομηνίας μιᾶς πορείας, ὡς ἐκείνης τῶν 200 ἀτόμων, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ προκάλεσαν αὐτὸ τὸ ἀνοσιούργημα.

Κατὰ τὴ γνώμη πολλῶν τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα συσχετίζονται καὶ ἀποδίδονται σὲ ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες ἀναρχικῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ στὸ παρελθὸν ἔχουν προβῆ σὲ ἀνάλογες πράξεις. Ὡστόσο, ἀν αὐτὸ ἰσχύη γιὰ τὴν Καπνικαρέα, εἶναι μᾶλλον ἀπίθανο ἡ «ἀπέκδυσις» τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίων Ἀναργύρων νὰ ὀφείλεται σὲ τυχάρπαστους ἀκροαριστερούς. Ἡ ὅλη διαδικασία προδίδει ὅτι ὑπῆρξε προσχεδιασμὸς π.χ. ἡ ἐπιλογὴ τῆς ὥρας, ἡ ἀφαίρεση συγκεκριμένων πραγμάτων κ.λπ. Μάλιστα ἡ στοχοποίηση τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων δείχνει ὅτι πρόκειται γιὰ ὀργανωμένη λῃστεία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφαίρεση ξυλίνων καθισμάτων, ποὺ μόνο ὡς καυσόξυλα θὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν, ὅπως καὶ τῶν ἠλεκτρικῶν συσκευῶν ὁδηγεῖ στὴν ἄποψη ὅτι πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους χαμηλῆς κοινωνικῆς ἐπιφάνειας, ποὺ κλέβουν γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν, ἐνῷ οἱ ὑπόλοιπες καταστροφὲς μποροῦν νὰ αἰτιολογηθοῦν ὡς ἐπιγενόμενες λόγῳ βιασύνης.

Ἡ ἱεροσυλία καὶ λεηλασία Ἱ. Ναῶν εἶναι πανάρχαιο φαινόμενο, ποὺ εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀπολύτως καταδικαστέο, καὶ ὀφείλεται σὲ διαφόρους παράγοντες. Σεβασμὸς στοὺς Ἱ. Ναοὺς δὲν εἶναι μόνο ἔνδειξη πολιτισμοῦ ἀλλὰ καὶ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ ζωντανὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Θὰ πρέπη ὅμως κάποτε νὰ μᾶς ἀπασχολήση γιὰ ποιὸ λόγο αὐτὰ τὰ συντετριμμένα στὸν ἐσωτερικό τους κόσμο ἄτομα τοῦ περιθωρίου γράφουν συνθήματα στοὺς τοίχους Ἐκκλησιῶν; Μήπως αἰσθάνονται ὅτι ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἀκούει καὶ διαμαρτύρονται μέσα ἀπὸ τὴν πέτρινη ψυχή τους ἢ εἶναι ἁπλὰ κοινοὶ ἐγκληματίες; Στὸ σύνθημά τους, ποὺ παραθέσαμε λίγο παραπάνω, μία ἀπάντηση ὑπάρχει «οἱ γὰρ ὑπισχνούμενοι δείματα καὶ ταραχὰς ἀπελαύνειν ψυχῆς νοσούσης, οὗτοι καταγέλαστον εὐλάβειαν ἐνόσουν» (Σ. Σολ. 17,8).

Πρόσφατοι ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων

Συμφώνως πρὸς ἀνακοίνωσιν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τῆς 29ης Μαρτίου 2015 ἐλήφθησαν ἐκ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου ἀποφάσεις ποὺ ἀφοροῦν εἰς τὴν μέριμναν τῶν ἀπόρων καὶ εἰς χειροτονίαν πρεσβυτέρου. Ἀκολουθεῖ τό ἀνακοινωθέν:

«Τό Σάββατον 15ην/28ην Μαρτίου 2015, συγκληθεῖσα ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος, ὑπό τήν Προεδρίαν τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Θεοφίλου, ἐπελήφθη θεμάτων τοῦ Πατριαρχείου.

Μία τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς ἦτο ἡ ἔγκρισις ἱδρύσεως δύο συνοικισμῶν, ἑνός εἰς τήν πόλιν τῆς Βηθλεέμ ἐπί ἐκτάσεως γῆς τοῦ Πατριαρχείου 10 στρεμμάτων καί ἑνός εἰς τήν πλησιόχωρον τῆς Βηθλεέμ κώμην τῆς Μπετζάλλας ἐπί ἐκτάσεως 20 στρεμμάτων γῆς τοῦ Πατριαρχείου, διά κατοίκησιν ἀπόρων μέ λίαν εὐνοϊκούς ὅρους ἀποκτήσεως τῆς ἰδιοκτησίας τῆς γῆς παραμενούσης εἰς τό Πατριαρχεῖον. Τά συναπτόμενα Συμβόλαια ἐνοικίων διά τούς συνοικισμούς τούτους εἶναι μετά τῆς ἑταιρείας HADI MASHAL & ASSOCIATES.

Μία ἄλλη τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι ἡ εἰς Πρεσβύτερον Χειροτονία καί προαγωγή εἰς τό τιμητικόν διακόνημα τοῦ Παρασκευοφύλακος καί Ἀρχιμανδρίτου, τοῦ διακονητοῦ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, Ἱεροδιακόνου π. Πολυκάρπου.

Ἐπόμενος τῇ ἀποφάσει ταύτῃ, ὁ Γέρων Σκευοφύλαξ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως κ. Ἰσίδωρος, ἐχειροτόνησε τόν Ἱεροδιάκονον Πολύκαρπον εἰς Πρεσβύτερον κατά τήν Θείαν Λειτουργίαν τῆς νυκτός τοῦ Σαββάτου, 15ης/28ης πρός τήν Κυριακήν, 16ην/29ην Μαρτίου 2015, εἰς τήν Θείαν Λειτουργίαν ἐπί τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, προσφωνῶν αὐτόν διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ (**παραθέτομεν μικρόν ἀπόσπασμα**):

"Εὐλαβέστατε Ἱεροδιάκονε Πολύκαρπε,

Ἡ Θεία Λειτουργία δέν εἶναι μία ἁπλή ἐπανάληψη κινήσεων καί λόγων. Εἶναι μία μοναδική ἐμπειρία καί ἕνα μοναδικό κοσμο-ἱστορικό γεγονός, στό ὁποῖο ὁ Λειτουργός βγαίνει ἔξω ἀπό τό χρόνο καί μετέχει χάριτι Θεοῦ μέ τόν Δημιουργό τοῦ χρόνου. Κατά τή φρικτή καί μοναδική στιγμή τῆς μεταβολῆς τῶν Τιμίων Δώρων θά βιώσεις τή Σάρκωση, τήν Ταφή, τήν Ἀνάσταση, τήν Ἀνάληψη, τήν ἐκ δεξιῶν Καθέδρα τοῦ Κυρίου μας καί ταυτόχρονα τή Δευτέρα καί ἔνδοξο Παρουσία Του, ἡ ὁποία γιά τόν ἀνθρώπινο χρόνο ἀνήκει στό μέλλον ἀλλά ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἤδη τελεῖται.

Σέ παρακαλῶ, νά μείνεις πιστός καί νά φυλάξεις αὐτή τήν Ἱερά Παρακαταθήκη πού σοῦ ἐμπιστεύεται σήμερα ἡ Ἐκκλησία, γιατί θά ἔλθει ὥρα, πού θά ἀπολογηθεῖς ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Κριτοῦ, γιά τόν τρόπο πού θά τή διαχειριστεῖς».

Οἱ καρποὶ τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν

Μετὰ τὴν υἱοθέτησιν τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν ἤνοιξεν ὁ ἀσκὸς τοῦ αἰόλου διὰ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς τὰ ἀποτελέσματα ἀναφαίνονται σήμερα. Εἰς τοιοῦτον ἐκκλησιολογικὸν κατάντημα περιῆλθεν, ὥστε πλέον νὰ ὑπάρχη καὶ ζευγάρι ἐπισκόπων. Συμφώνως πρὸς τὸ agioritikovima τῆς 26ης Μαρτίου 2015:

«Στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας ἀνῆλθε αὐτὲς τὶς μέρες στὸ βαθμὸ τοῦ ἐπισκόπου ἡ 58χρονη Alison White. Πρόκειται γιὰ τὴ δεύτερη γυναίκα ἐπίσκοπο στὸ Ἡνωμένο Βασίλειο καὶ μάλιστα αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι καὶ παντρεμένη μὲ ἄλλο ἐπίσκοπο! "Ἡ Alison εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἀληθινῆς εὐσέβειας καὶ σοφίας καὶ εἶναι ἀξιοσημείωτο τὸ γεγονὸς ὅτι ἔλαβε κλήση τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἐπισκοπὴ τῆς Ὑόρκης" - εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Γιόρκ John Sentamu. Ἡ Alison White εἶναι παντρεμένη μὲ τὸν Frank White, ὁ ὁποῖος εἶναι βοηθὸς ἐπίσκοπος τοῦ Newcastle. Εἶναι τώρα τὸ πρῶτο ζευγάρι Βρετανῶν, ποὺ καὶ δύο μέλη εἶναι ἐπίσκοποι! Ὑπενθυμίζεται πὼς στὸ τέλος τοῦ περασμένου ἔτους, ἡ Libby Lane διορίστηκε ἐπίσκοπος τοῦ Στόκπορτ, καὶ ἔγινε ἔτσι ἡ πρώτη γυναίκα ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας. Ὁ διορισμὸς ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὴ βασίλισσα Ἐλισάβετ Β'. Νωρίτερα, ἡ Γενικὴ Σύνοδος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κατὰ πλειοψηφία ἐνέκρινε τὴ χειροτονία τῶν γυναικῶν στὴν ἐπισκοπή».

Ἀπάντησις εἰς παραπλανητικὸν φυλλάδιον τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ» ἐν ὄψει τοῦ Πάσχα

Τοῦ Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Κολλᾶ

Ὅπως κάθε χρόνο, τὶς ἅγιες ἡμέρες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἀμερικανοεβραϊκὴ Ἑταιρεία Σκοπιὰ «τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ» (Μ.τ.Ἰ.) ἐν ὄψει τοῦ Πάσχα, ἐκτύπωσε ἕνα φυλλάδιο - πρόσκληση, τὸ ὁποῖο τὰ μέλη της μοιράζουν παντοῦ καὶ καλοῦν κάθε ἄνθρωπο νὰ πάρει μέρος σὲ ἐκδηλώσεις ποὺ ὀργανώνουν σὲ διάφορους χώρους, μὲ σκοπὸ νὰ τιμήσουν τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ, μὲ μία ἁπλὴ τελετὴ ἀνάμνησης τοῦ τελευταίου - Μυστικοῦ δείπνου τοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς Ἀποστόλους, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ Του σ' αὐτοὺς «τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν» (Λουκ. 22,19-20)», ὅπως σημειώνεται στὸ φυλλάδιο. Δηλ., ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος τοῦ Χριστοῦ ἦταν «μία ἁπλὴ τελετή, ποὺ ἐγκαινίασε ὁ Χριστὸς νὰ γίνεται μία φορὰ τὸ χρόνο ἀναμνηστικά, γιὰ νὰ θυμοῦνται οἱ πιστοὶ τὸ Θάνατό του»· τίποτα ἄλλο.

Ὅσα γράφει τὸ φυλλάδιο δὲν εἶναι ἀλήθεια· εἶναι ἕνα μεγάλο ψέμα τῆς Ἑταιρείας τῶν «Μ.τ.Ἰ.», ἡ ὁποία ἔχει ἀλλάξει τὸ κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης, γιὰ νὰ φαίνεται ὅτι, δῆθεν, συμφωνεῖ μὲ ὅσα διδάσκει, καὶ συστηματικὰ διαστρεβλώνει τὴν ἀλήθεια, ποὺ ἀρχικὰ γράφει. Τὸ φυλλάδιο τῶν «Μ.τ.Ἰ.» εἶναι παραπειστικό, παραπλανητικὸ καὶ ἐπικίνδυνο νὰ ἐξαπατήσει ὅποιον τὸ διαβάζει καὶ δὲ γνωρίζει τὴν ἀλήθεια, καὶ τελικά, νὰ τὸν ὁδηγήσει ὡς θῦμα στὴ σκοτεινὴ φυλακὴ τῆς Ἑταιρείας Σκοπιά, δηλ. μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, ποὺ διδάσκει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, στὴν κόλαση. Ποιά, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀλήθεια; Τί ἔννοια ἔχουν καὶ τί σημαίνουν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «τοῦτο ποεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν»;

Τί εἶναι ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος;

Α) Τὸ τελευταῖο Δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς Ἀποστόλους ἔχει ἰδιαίτερη καὶ μέγιστη σημασία, ὅπως μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβει ἀπὸ ὅσα γράφουν σχετικὰ μὲ αὐτὸ οἱ ἱεροὶ εὐαγγελιστὲς καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, μὲ λεπτομέρεια (Ματθ. 26, 17-30, Μᾶρκ. 14, 12-20, Λουκ. 22, 7-20, Ἰωάν. 13, 21-30, Α' Κορ 11, 23-34). Τὸ δεῖπνο αὐτὸ εἶχε ἄμεση σχέση καὶ συνδεόταν μὲ τὴν ἑβραϊκὴ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα καὶ τὸ νόημα ποὺ εἶχε. Οἱ ἑβραῖοι στὸ δεῖπνο αὐτὸ ζοῦσαν ἔντονα τὰ θαυμαστὰ γεγονότα τῆς ἀπελευθέρωσής τους ἀπὸ τὴ δουλεία στοὺς Αἰγύπτιους μὲ ἀρχηγὸ τὸν Μωυσῆ καὶ τὴν δυναμικὴ παρέμβαση τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ τὴ συμφωνία τους μὲ τὸ Θεὸ στὸ Σινᾶ, ποὺ ὑπογράφηκε μὲ αἷμα ζώων (Ἔξ. 24,1-8).

Β) Ὁ Χριστὸς σ' αὐτὸ τὸ πασχάλιο δεῖπνο ἔδωσε ἕνα ἐντελῶς νέο νόημα. Συνέδεσε τὸ δεῖπνο - τὸ πασχάλιο ἀρνὶ καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ γεγονότα - μὲ τὸ πρόσωπό Του, μὲ τὸν ἐπικείμενο θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασή Του. Στὰ δύο αὐτὰ γεγονότα τῆς ζωῆς Του θεμελιώνει τὸ δικό Του χριστιανικὸ Πάσχα, τὸ ὁποῖο ἔχει ὡς νόημα τὴν ἀπελευθέρωση τῆς ἀνθρωπότητας ἀπὸ τὴ δουλεία στὸ θάνατο καὶ τὴν ἁμαρτία, τὴν ἀνάσταση, τὴν ἐπιστροφὴ στὸν Παράδεισο στὴν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ- καὶ τὴν αἰώνια ἀθάνατη ζωή, μὲ τὴ νέα συμφωνία της μὲ τὸν Πατέρα Θεὸ καὶ τὴν πίστη σ' Αὐτόν, ποὺ θὰ ὑπογραφεῖ μὲ τὸ τίμιο Αἷμα του, ποὺ ἔτρεξε ἀπὸ τὴν πλευρά Του πάνω στὸ Σταυρὸ (Ἰωάν.19, 34, Πράξ 20, 28).

Γ) Καθὼς ἔτρωγαν τὸ ἑβραϊκὸ Πάσχα –τὸ ψημένο ἀρνί, τὸ ἄζυμο ψωμί, τὰ πικρὰ χόρτα– ὁ Χριστὸς πῆρε τὸ ψωμί, τὸ εὐλόγησε, τὸ ἔκοψε σὲ κομμάτια κὰ τὸ μοίρασε στοὺς Ἀποστόλους, λέγοντας «Λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι (εἶναι) τὸ σῶμα μου». Ἔπειτα, πῆρε τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί, εἶπε εὐχαριστήρια προσευχὴ καὶ τὸ ἔδωσε στοὺς Ἀποστόλους, λέγοντας «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστι (εἶναι) τὸ αἷμα του, τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης –συμφωνίας– τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Ματθ. 26, 26-28)». Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν» (Λουκ. 22, 19). Μὲ τὰ λόγια Του αὐτὰ ὁ Χριστὸς δὲν «ἐγκαινίασε μία ἁπλὴ τελετή», ὅπως γράφει τὸ παραπλανητικὸ φυλλάδιο τῶν «Μ.τ.Ἰ.», ἀλλὰ ἱδρύει τὸ μέγιστο Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ πάνω σ' αὐτὸ οἰκοδομεῖ τὴν Ἐκκλησία του.

Τί σημαίνει ἡ φράση «Εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν»;

Α) Ἡ φράση «εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν», ποὺ εἶπε ὁ Χριστός, ἔχει μία ἰδιαίτερη καὶ σπουδαία βιβλικὰ ἔννοια καὶ σημασία. Ἡ φράση αὐτὴ εἶναι ἕνας ἑβραϊσμός, εἶναι μία στερεότυπη φράση τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσας καὶ θεολογίας. Δὲν ἔχει τὴν ἔννοια μιᾶς ἁπλῆς, τυπικῆς λειτουργίας τῆς μνήμης, τῆς ἀνάμνησης ἑνὸς γεγονότος. Ὅλες οἱ μεγάλες ἑβραϊκὲς ἑορτὲς (Πάσχα, Σκηνοπηγία, Πεντηκοστὴ κ.λπ.) γίνονταν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς «εἰς τὴν ἀνάμνησιν». Δηλ. ὄχι ἁπλῶς γιὰ νὰ θυμοῦνται καὶ νὰ μὴ λησμονοῦν τὰ γεγονότα ποὺ ἔγιναν κάποτε, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξαναζοῦν τὰ ἴδια γεγονότα στὴ δική τους ἐποχὴ καὶ στὴ δική τους ζωή. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο βίωσης τὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος γίνονταν ζωντανά, παρόν.

Β) Μὲ τὴν ἔννοια αὐτὴ χρησιμοποίησε καὶ εἶπε τὴ φράση «εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν» ὁ Χριστὸς στοὺς Ἀποστόλους, καθὼς θεμελίωνε τὸ δικό Του Πάσχα μὲ τὰ γεγονότα τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀνάστασής Του στὸ τελευταῖο Μυστικὸ Δεῖπνο, μὲ ὅσα ἔκανε καὶ εἶπε, ἱδρύοντας τὸ μέγα Μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας, τὸ ὁποῖο ἔπρεπε οἱ Ἀπόστολοι νὰ τελοῦν κάθε φορά –ὄχι μία φορὰ τὸ χρόνο– «εἰς τὴν ἀνάμνησίν Του». Δηλ. νὰ ζοῦν σὲ κάθε τέλεση τῆς Θείας Κοινωνίας –τοῦ Μυστικοῦ δείπνου– τὴν παρουσία του ἀνάμεσά τους καὶ ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς του μαζί του καὶ κυρίως τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀνάστασής του. Ἄρα, ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ στοὺς Ἀποστόλους «τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν», κατὰ τὸ τελευταῖο Μυστικὸ δεῖπνο μαζί τους, ἔχει τὴν ἔννοια: «Αὐτὸ ποὺ κάνω ἐγὼ τώρα μὲ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί, ποὺ εἶναι μὲ τὴν εὐλογία μου – τὸ ἴδιο τὸ Σῶμα μου καὶ τὸ Αἷμα μου, νὰ κάνετε κι ἐσεῖς πάντοτε, γιὰ νὰ εἶμαι πάντα μαζί σας, ἁπλά, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶστε».

Γ) Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι μὲ αὐτὴν τὴν ἔννοια κατάλαβαν τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο. Κάθε ἡμέρα τελοῦσαν, ὅπως ὁ διδάσκαλός τους, τὸ Μυστήριο τῆς Θείας Κοινωνίας γιὰ νὰ εἶναι ὁ Χριστός μαζί τους, ὅπως ἀναφέρεται πολλὲς φορὲς στὴν Καινὴ Διαθήκη ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ καὶ τὸν ἀπόστολο Παῦλο (Πράξ. 2, 42-46, 20, 711, 27, 35, Α' Κορ. 10, 14-21, 11, 20-25) καὶ αὐτὴ τὴν τάξη, ὡς πολύτιμη «παρακαταθήκη» (κληρονομιὰ) ἄφησαν στὴν Ἐκκλησία, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ φυλαχθεῖ ἀκέραιη καὶ νὰ τελεῖται, γιὰ νὰ εἶναι πάντοτε ὁ Χριστὸς μαζὶ μὲ τοὺς πιστούς του (Α' Τιμ. 6,20, Β' Τιμ. 1,14). Ἡ Ἐκκλησία κρατάει σταθερὰ αὐτὴ τὴν ἱερὴ «παρακαταθήκη» τῶν Ἀποστόλων ὅλους τοὺς αἰῶνες. Τελεῖ τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ- τὴ Θεία Κοινωνία - τακτικά. Καὶ σὲ κάθε τέλεση τῆς Θείας Κοινωνίας ἡ Λειτουργίας ζεῖ τὴν ἄφατη ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τῆς Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁλόκληρης τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὴ ζωή καὶ τὸ Πανάγιο πρόσωπό Του, περιμένοντας μὲ λαχτάρα τὴ Δευτέρα Παρουσία Του (Α' Κορ.11, 26).

Δ) Οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ» «δὲν βαδίζουν σύμφωνα μὲ τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ δίδαξαν οἱ Ἀπόστολοι» (Γαλ 2,14) καὶ διδάσκει μὲ ἀκρίβεια ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία (Α' Τιμ. 3, 15). Τὸ φυλλάδιο τῶν «Μ.τ.Ἰ.» δὲν γράφει τὴν ἀλήθεια, εἶναι παραπλανητικό . Γι' αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ ὁδηγήσει στὴν πλάνη καὶ νὰ καταστρέψει αἰώνια ὅποιον πιστέψει στὰ ψέματα ποὺ γράφει. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ εἶναι στὴν Ἐκκλησία. Ἂς εἴμαστε ριζωμένοι καὶ ἀσφαλισμένοι αἰώνια μέσα στὴν ἁγία Ἐκκλησία μας (Κολ. 2,7, Α' Τιμ. 3,15, Ἑβρ 13,9). Κανένας νὰ μὴ ἀνταποκριθεῖ στὴν πρόσκληση τῶν «Μ.τ.Ἰ.» , γιὰ νὰ μὴ παγιδευτεῖ καὶ χάσει τὴ ψυχή του. Οἱ «Μ.τ.Ἰ.» δὲν εἶναι Χριστιανοί. Δὲν πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός, οὔτε στὴ διδασκαλία Του. Εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ φοβεροὶ πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἵδρυσε (Ματθ. 16,18, Φιλιπ. 3,18).

Σεβ. Μητρ. Καλαβρύτων: «Χωρᾶνε Χριστὸς καὶ Μωάμεθ στὸν ἴδιο θεολογικὸ διδακτικὸ χῶρο;»

Ὁ Σεβ. Μητρ. Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος κατεκεραύνωσε μὲ τὴν γραφίδα του Ἱεράρχας καὶ Πανεπιστημιακοὺς Καθηγητάς, οἱ ὁποῖοι εἴτε διὰ τῆς σιωπῆς εἴτε διὰ τῆς συμμετοχῆς των ἐνήργησαν δετικῶς, διὰ νὰ ὁδηγηθοῦν τὰ πράγματα πρὸς σύστασιν Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὸ Α.Π.Θ. Συμφώνως πρὸς τὸ agioritikovima τῆς 16ης Μαρτίου 2015:

«Δόξα τῷ Θεῷ! Ἐπὶ τέλους ἀκούσαμε καὶ μία φωνή, ποὺ μᾶς ἐγέμισε μὲ παρηγοριά! Στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης πρόκειται νὰ συστήσουν καὶ ἕνα Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν! Ἀλλὰ τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχει ἡ Θεολογία μὲ τὸ Μουσουλμανισμὸ καὶ μὲ τὸ Ἰσλάμ; Μπορεῖ ἆραγε ἐκεῖ ψηλὰ στὴν ἁγιοτόκο Θεσσαλονίκη ἀπὸ τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ πανεπιστημίου της νὰ διδάσκωνται καὶ ἡ Διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ Διδασκαλία τοῦ Μωάμεθ; Μέχρι σήμερα μαθαίναμε ὅτι ἕνας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός! Ὑπάρχει ἆραγε καὶ κάποιος ἄλλος Θεός; Χωρᾶνε ἆραγε, Χριστὸς καὶ Μωάμεθ, στὸν ἴδιο θεολογικὸ διδακτικὸ χῶρο; Μπορεῖ στὴ μία αἴθουσα ὁ Καθηγητὴς τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας νὰ διδάσκει τὴν διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ δίπλα, στὴν ἄλλη αἴθουσα, ἕνας ἄλλος Καθηγητὴς νὰ διδάσκει τὴ θεολογία τοῦ Μωάμεθ; Μπορεῖ στὸν ἴδιο θεολογικὸ χῶρο νὰ ἀκούωνται δύο ἀντικρουόμενες διδασκαλίες; Ὁ Χριστὸς μᾶς διδάσκει τὸ "ἀγαπᾶτε ἀλλήλους", ἀκόμη καὶ τοὺς ἐχθρούς μας! Ὁ Μωάμεθ, ἀντιθέτως, διδάσκει τὸ "σφάξτε τοὺς ἀπίστους"! Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς παρουσιάσω ἐδῶ ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ "ἱερὰ" βιβλία τοῦ Ἰσλάμ: Ταμπαρὶ 7: 97 «Τ